

Leo Kessler

BLESKOVÝ POCHOD

Cyklus Válečné lítě

„Nyní patříte k údernému pluku SS Wotan, a pokud padnete, nemůžete mu způsobit hanbu. Protože i když vy už budete dávno zapomenuti a vaše kosti zetlí ve francouzské hlíně, tento pluk zůstane trvale v živé paměti. Rozumíte tomu, vojáci?“

*Sup, velitel pluku SS Wotan,
Dieppe, Francie, červenec 1942*

KNIHA PRVNÍ

OPERACE JUBILEE

„Mountbattene, pochopte to konečně.
To, co po vás chci, je neúspěch u Dieppe!“

*premiér Winston Churchill k lordu Louisi Mountbattenovi, červenec
1942*

KAPITOLA 1

„Všemohoucí bože a všichni jeho svatí!“ klel scharfihrer Schulze z pluku SS Wotan. Nadzvedl se na svém lůžku v polní nemocnici a vypustil jeden ze svých proslulých pšouků.

Naproti němu přes uličku dlouhého nemocničního pokoje se Jednokulka, mladý pancéřový granátník, který v bojích před Moskvou přišel o levé varle, demonstrativně rozkašlal, a vedle něj ležící Tuberák, raněný při přechodu řeky Bug, zachrčel o něco hlasitěji než obvykle.

„Jen jsem vypustil trochu zeleného kouře, nic víc,“ ohradil se Schulze a pokoušel se podrbat si špičku svého velkého nosu, samozřejmě bez úspěchu. Na tom však nebylo nic divného, protože obě ruce měl zality do tlusté vrstvy sádry – výsledek příliš pomalého zneškodnění sovětského granátu v nepřehledném boji muže proti muži na předměstí Kyjeva.

Matz na vedlejší posteli zaskřípal zuby, jak se bolestivě otáčel na druhý bok. „Co tě zase sere, Schulze?“

Schulze se otočil na svého přítele. Matzovy blondáté vlasy byly beznadějně rozčuchané – nebyl u holiče od doby, kdy je sanitní vlak přede dvěma týdny přivezl z fronty do Berlína a vyložil v nemocnici *La Charité* – a modrobíle pruhované pyžamo měl zasypané cigaretovým popelem jako sněhovým popraškem. „Mluvíte ke mně, rottenfihrere?“ otázal se povýšeně.

„Ke komu asi jinýmu, ty měkkej ocase? K posranýmu Winstonu Spenceru Churchillovi?“

„Oslovujte mě scharfuhrere, rottenfihrere,“ odsekl Schulze. „A nezapomínejte projevovat poněkud více respektu vůči zraněnému Doddůstojníkovi, nebo popadnu tu vaši dřevěnou nohu,“ ukázal na Matzovu protézu visící přes pelest bílé postele,

„a nacpu vám ji do řiti tak hluboko, až vám vylezou oči z důlků.“

„Dobrá, *scharfuhrere* Schulze. Co se děje? Z čeho vás zase bolí břicho? Jsme v krásném, pohodlném a bezpečném špitálu tisíc kilometrů za frontou a nejsou tu žádní Rusáci s chlupatým zadkem, co se nám snaží

ustřelil koule. Co víc byste ještě chtěl, *scharfuhrere* Schulze?“

„Chci odsud pryč, Matzi, přesně to chci. Oddělává mě to tady. Už mi došla i šťáva – ten velkej doktor mi dneska ráno sebral moji placatku. Nejsou tu žádný ženský. A ani Wotan tu není!“ povzdechl smutně.

„Pluk nás opustil, Matzi. Vydal nás na milost těmhle řezníkům-hulibrkům. Jeden jako druhej jsou to teplí bratři, jestli chceš něco vědět. A já se svýma bezmocnýma pařátama a ty s jednou pitomou nohou pryč tu můžeme jen tak ležet a čekat, až ti ufiknou i tu druhou – když vidím, jak s námi ti podělanci zacházejí.“ Zničeně si odkašlal a ohromným chrchlem zacílil přímo do mosazného plivátka uprostřed místnosti.

Sestra Klára, ošklivá příslušnice Červeného kříže mezi čtyřicítkou a padesátkou, která právě myla spodní polovinu těla pancéřového granátníka, vztekle zvedla hlavu. „Zakazuji vám dělat toto v mé přítomnosti, *scharfuhrere*,“ pronesla výhruzně,

„a dávejte si pozor na jazyk, nebo si promluvím s primářem o vašem chování.“ Upjatě ohrnula nos a pokračovala v práci. Pancéřový granátník opět slastně zavřel oči.

„Přesně tohle se stává ošklivý ženský, Matzi,“ přijal Schulze výzvu. „Víš, co myslím. Ošklivej chlap může zajít na *Kudamm* a koupit si nějakou šlapku. Ale ženská? Co ta může dělat?“ Pokrčil rameny, až mu páteří projel osten bolesti. „Zbejvá jí jen udělat si to sama prstem.“

Sestra Klára, stále omývajíc slabiny pancéřového granátníka, zrudla. Schulze pobaveně sledoval, jak se jí po vrásčitém zátylku pod staženým drdolem rozlévá ruměnec.

„Ve Francii samozřejmě mají i veřejné domy pro tento druh žen,“ přidal se Matz ke hře.

„Cože?“

„Bordely pro šeredný ženský.“

Schulzeho široká tvář se zkřivila předstíraným zhnusením. „Taková prasárna!“ odplivl si. „Pak věř těmhle oplzlým žabožroutům. Vzpomeň si na jakoukoli perverzi a můžeš se vsadit, že ji vynalezli oni. Vůbec se nedivím, že fuhrer ve své nekonečné moudrosti jim přede dvěma lety dopřál tu laskavost, že můžeme okupovat tu jejich podělanou zem – naučit je trochu slušnému německému vychování. Jen si představ, Matzi, že bys ho musel strkat do něčeho takového – třeba i nakrásně za peníze!“ Dramaticky se otrásl.

„Abych řekl pravdu, Schulze,“ pokračoval Matz, jako by ten návrh pečlivě zvažoval, „neřekl bych přímo ne. Ta moje stará Anča Dlaňová je poslední dobou nějaká utahaná.“

„Ty to máš ještě dobrý, Matzi,“ truchlivě zavrčel

Schulze. „Já s tímhle brněním si teď neužiju ani to.“

Podívej se támhle. Jednokulka právě zažívá slastnou chvilku,“ pokývl směrem k pancéřovému granátníkovi, kterému sestra Klára pečlivě omývala přirození, zatímco on s otevřenými ústy zrychleně dýchal.

„Dokonce i jemu je dopřáno trochu levného povyražení.“

„Vsadím se, že si to užívají oba,“ dodal jízlivě

Matz a oči mu divoce blýskaly. „Podívej se, jak mu ho drží. Jeden by řekl, že má v ruce pruské korunovační klenoty. Svátá prostato – vsadím se, že na to dneska skočí, sotva se dostane do postele.“

Brř!“

To už bylo na sestru Kláru příliš. Pleskla žínkou o granátníkův penis.

„Nahlásím vás primáři,“

vzlykla se slzami v očích. „On už dohlédne na to, aby vás dvě zvířata s nevymáchanou hubou poslal, kam patříte – do vězeňské nemocnice!“ A s tím odešla a zanechala pancéřového granátníka zdrceně zírajícího na žínku ve svém rozkroku.

Schulze posměšně pohlédl na Matze. „Co má tohle znamenat, Matzi?

Řekli jsme snad něco?“

Ale ještě než Matz stačil cokoli říci, první tenké zakvívání poplachových sirén zvenku naznačovalo, že RAF brzy dorazí na další ze svých nočních návštěv Berlína.

„Červený poplach,“ řekl Matz. „Angláni tu budou co nevidět a budou nám jako obvykle posílat vajíčka, prasata.“

Schulze vypadal, jako by ho neslyšel. „Padáme odsud,“ prohlásil náhle.

„Ta stará kráva mě nepošle za mříže pít studenou černou brečku a jíst hnusnou koňskou polívku. Ne, díky. Padáme odsud.“

„Ale kam?“ namítal Matz.

Schulze si velkými žlutými zuby zamyšleně hryzal rty. „Nejdřív vysrkne žitnou, možná dvě. Pak zkusíme trošku toho pouličního masa, abychom si vyklepali koule. Já už je mám plný až po krk. Pokud s tím co nejdřív něco neudělám, udusí mě to.“

A pak půjdeme hledat Wotan.“

Matz na obrovitého kamaráda nevěřicně hleděl.

„Nepřeskočilo ti náhodou, Schulze? Jak se odtud dostaneme? Ty s rukama v sádře a já s dřevěnou nohou? Nemůžu chodit, chápeš to?“

„Jen klid,“ odpověděl bezstarostně Schulze.

„Hned to zařídím.“ Pak pozvedl hlas. „Hej, Jednokulko! Sundej své pracky z toho nechutného kousku masa a přitáhni sem z chodby ten kriplobrnělec

– a poklusem!“

„Ale já jsem těžce raněn do slabin!“ protestoval Jednokulka.

„Budeš velmi těžce raněn do prdele, jestli sebou nepohneš!“

To zabralo. Jednokulka se bolestivě zvedl z postele a s rukama na rozkroku se šoural ke dveřím.

„Kdyby ti něco upadlo, zakřičím na tebe!“ volal za ním Matz.

„Sklapni, Matzi,“ obořil se na něj netrpělivě

Schulze, „a podej mi tu svoji šavli.“

Jeho jednonohý přítel se poslušně natáhl a podal mu Doddůstojnickou dýku. Schulze po ní nemotorně hrábl, sevřel ji mezi zasádrovanými zápěstími a začal přetřezávat popruh, na němž visela Matzova jediná noha. Nakonec se mu to podařilo a zraněná noha, zabalená do tlusté vrstvy obvazů, těžce dopadla na postel.

„Jau, do prdele,“ zaklel Matz, „nemůžeš dát trochu pozor, ty hovado? Víš, jak to bolí?“

„Kecy v kleci, mrzáku,“ odsekl hrubě Schulze a neobratnými pohyby se snažil nacpat dlouhou nemocniční noční košili do svých černých kalhot.

„Asi zapomínáš, že mluvíš s vyšším Doddůstojníkem Velké německé armády. Podej mi boty, prosím.“

Mezitímco se Matz snažil dosáhnout na Schulzovy vysoké vojenské boty, Jednokulka se objevil ve dveřích s prastarým proutěným vozíkem. Jeho mladá tvář byla popelavě šedá. „Myslím, že se mi zase otevřela ta rána,“ pronesl sklíčeně.

„Tak nedělej dlouhý kroky,“ pronesl suše Schulze, „nebo ti z hnízdečka vypadne i druhý vejce.“

A nemotej se tu jako prd v lucerně a pomoz mi dostat tohohle kripla do jeho korábu.“

„Ale kam sakra chcete jít?“ ptal se Jednokulka, jehož zvědavost přehlušila bolest, a pomáhal Schulzovi usadit Matze do vozíku.

„Kam chceme jít?“ opakoval Schulze. „Dáme si tři O.“

„Cože?“

„Panebože, Jednokulko, ty si snad stojíš na vedení nebo co – objevit, opíchat, opít se, chlape!“

„Och,“ vydechl Jednokulka, „a pak, Schulzi?“

„Pak, můj malý pancéřový granátníčku s rozdrčenými koulemi,“ vykřikl Schulze, „se vydáme hledat ten nejúžasnější pluk v celé Velké německé armádě

– úderný pluk SS Wotan!“ V příštím okamžiku už před sebou tlačil Matze jako vrásčité zlé dítě ven ze dveří.

KAPITOLA 2

„Nechť se nad námi Všemohoucí smiluje!“ deklamoval Matz, když ho Schulze tlačil zástupem vzrušených, hlučných „polních myší“, čekajících, až na ně dojde řada, aby mohli jít nahoru. Velký salon z 19. století s nábytkem potaženým červeným plyšem byl plný děvek v pestrobarevném spodním prádle. Zpocené a ve tváři rudé číšnice pobíhaly všude kolem se stříbrnými podnosy plnými cigaret a lahví. Na tomto místě rozhodně navzdory bombám vybuchujícím venku utěšeně vzkvétal obchod.

„Hod’ jednu svou zkalenou bulvu na tu nádheru kolem,“ vydechl Schulze. „Vypadají tak šťavnatě, Matzi, že bych je mohl jíst vidličkou a nožema bez soli! A to vrzání per seshora, není to nádherná muzika, lepší než *Horst Wessel Lied* a *Deutschland uber alles* dohromady?“

„Koukni na támhleto,“ ukazoval Matz na mohutnou blondýnu, jejíž gigantické poprsí hrozilo, že každou chvíli vyskočí z blyštivě černého hedvábí.

„To je materiál!“ Unášený vzrušením hladově vztáhl ruce, aby se jí zmocnil.

Ale rozložitý dělostřelec s opálenou tváří ve špičaté čepici *Afrikakorps* se protlačil před něj. „Dej ty své pracky pryč, jednonohej kříple!“ odfrkl.

„A počkej, až na tebe přijde řada, jako my všichni ostatní. Já jsem neměl bílou ženskou třicet neděl.

Pokud moc pospícháš, můžeš si pomoci rukou. Ten tvůj chcípáček bude těmhle holkám stejně nejspíš akorát pro smích.“

Hloučkem čekajících vojáků projela ozvěna smíchu. Matz se vzteky zakoktal, ale Schulze si velkého příslušníka *Afrikakorpsu* chladně změřil od hlavy k patě. „Víš vůbec, s kým mluvíš, ty přerostlá komínová štetko?“ otázal se s mrazivou uhlazeností. „Ne? Tak to tě musím uvést do obrazu. Hovoříš s poddůstojníkem nejlepšího pluku nejlepší divize

Zbraní SS, konkrétně pluku SS Wotan z Tělesné stráže Adolfa Hitlera.“ Na dělostřelce to ani trochu nezapůsobilo. „Můžu se tě na něco zeptat?“ „Jistě.“

„Rád bych věděl, jestli tvoje matka byla panna, když ses narodil,“ jízlivě se ušklíbl. „Nebo tě našli pod zelným listem?“

Jeho poznámka strhla další lavinu smíchu od nedočkavých vojáků.

Blondýna se smíchy zakuckala, až jí pravé ňadro vyskočilo ze své černé ulity. Přihlížející vojáci hlasitě hvízdli.

Schulze počkal, až pískot utichne, a stěží se ovládal. „Ticho!“ vyštěkl, jako by stál v kasárnách pluku na přehlídkovém čtverci. „Vypni ten svůj propadlý hrudník! Bradu nahoru! Hlavu si opři zezadu o límec! Mluvíš s poddůstojníkem SS, chlape!“

„Jsi se vysrat,“ zavrčel dělostřelec.

„Za taková neslušná slova bych ti měl pořádně natrhnout prdel, vojáku,“ vyhrožoval Schulze a obličej měl celý brunátný. Než však mohl culícího se dělostřelce udeřit, popadl Matz svou dřevěnou nohu a zasáhl vojáka přímo do rozkroku. Ten vykřikl a svezl se na kolena. Schulze jen lehce spustil své zasádrované ruce na jeho zátylek.

Dělostřelec bezhlesně dopadl tváří na koberec.

S vítězným úsměvem od ucha k uchu teď Schulze tlačil Matze uličkou mezi řadami vojáků, jež se jim náhle otevřela, a důležitě kynul na obě strany jako

Vůdce při každoročním triumfálním příjezdu na norimberský sjezd. Cestu jim zastoupila madam. Pod dvojitou bradou se natřásalo její poprsí, jako by si ho vezla na trakaři.

„Taky bych chtěl mít takovýhle náklad,“ zaskřehotal Matz. „Jaký to div světa! Lepší než kolínský most přes Rýn.“

Schulze přešel pohledem rozložitou hrud' bordelmamá s nezastíraným obdivem. „Tolik masa a žádný brambory, ohó!“

S madam to ani nepohnulo. „Co děláte s tímhle kočárem v mém podniku? Za to si budete muset připlatit.“ Kyprou rukou cinkající náramky učinila rychlé a jasné gesto. „Dejte sem prachy. Pak si to můžete někam zaparkovat a prohlédnout si děvčata.“

„Ukaž jí to, Matzi,“ řekl Schulze.

„Máme něco lepšího než prachy, madam,“ spustil

Matz dychtivě a hrabal se v košíku pod sedadlem, načež postupně vytáhl věci, které ukradli cestou z *La Charité*. „Tři masové konzervy, karton hřebíčků do rakve, kilo falešného kafe – a tohle.“ Pozvedl hnědou láhev. „Veselá šťáva.“

„Morfium?“ ptala se lačně a blýskalo jí v očích.

Jako všichni ostatní ve třetím roce války věděla, že za obsah lahve dostane na berlínském černém trhu jmění. Hlavní město bylo plné zmrzačených mužů a žen, obětí frontových bojů stejně jako bombardování, kteří přežívali pouze díky pravidelným dávkám tišících prostředků.

„Přesně tak,“ odvětil Schulze. „To by mohlo stačit, madam, ne?“

Stačilo. Během minuty je již po schodech nahoru napůl nesly ty nejlepší dívky, které madam měla, rakouská dvojčata Mici a Gerdi, a uvedly je do nejluxusnějšího pokoje. „Obyčejně je tento pokoj vyhrazený pouze důstojníkům,“ vysvětlovala madam a láhev s morfiem pevně tiskla ke své úžasné hrudi.

„*Grosse Klassel*“ vydechl Matz rozkoší, když ho dvě polonahé prostitutky položily na velkou postel v rohu. „Jako v nebi.“

Schulze to neměl tak jednoduché. „Pro něj je to v pořádku, madam,“ vysvětloval, „ten mrzáček tam toho za prvé moc nemá, a za druhé je to přímočarý milenec.“ Jednou zasádrovanou tlapou si poklepal na vlastní širokou hrud'. „Ale já potřebuji víc prostoru.“ Chlípně pohlédl na Mici. „Víte, drahá, já jsem totiž opravdový postelový přeborník. Nejdřív ze strany. Potom pěkně polehoučku zezadu. A když jsem na vrcholu formy a mám použitelné ruce, i jimi to umím velmi dobře,“ mrkl, aby bylo všem jasné, co má na mysli. Dívky se zasmály a Schulze plácl madam po dobře vyvinutém zadku. „Ale pro dnešek a za těchto zvláštních okolností to nechám být. Stačí mi postel – a nebojte se, matičko, s pannami zacházím jemně.“

Během pěti minut stáhla Mici Schulzemu boty i černé kalhoty a svým malým vídeňským nosíkem rejčila okolo jeho ztopořeného údu, jako by

čichala k nějaké mimořádně nádherné květině, když náhle z druhé postele zaúpěl Matz.

„Schulze!“

„Co je, ty pitomče?“ zavrčel vztekle Schulze.

„Rušíš.“

„Alejá... nemůžu...“

„Nemůžeš co?“

„Nemůžu se na ni dostat!“ odpověděl plačtivě jednonohý desátník. Schulze se otočil mumlaje si nadávky. V tlumeném červeném světle zahlédl nahé Matzovo děvče na posteli, jak si štíhlé snědé nohy drží rukama vysoko nad hlavou a čeká. Matz, též nahý a zjevně víc než připravený splnit zadaný úkol, však stále seděl na židli a při tom pohledu mu z úst proudem tekly sliny.

„S takhle roztaženými nohama může taky pěkně nachladnout,“ okomentoval to Schulze.

„Schulzi, prosím, žádné vtipy,“ kňoural Matz a v očích se mu zračilo zoufalství. „O tomhle sním už měsíce!“

Schulze vyskočil z postele. Na bosých nohou rychle přešel místností s pohlavním údem vytrčeným dopředu jako policejní obušek. „Tak pojď, ty můj ubohej perverzní mrzáčku.“ Jediným záběrem svých obvázaných rukou jednonohého kamaráda zvedl a položil jej na dívku. „A teď si vyzkoušej, jak ti padne,“ zamručel.

Prostitutka zachřela blahem a Matz se ihned pustil do práce, až pružiny v posteli skřípaly jako do ruda rozžhavené písty zadřeného motoru.

Ani Schulze neztrácel čas. Venku začaly rychle a hustě padat bomby. S každým novým výbuchem sebou Mici cukla, což ještě umocňovalo jeho rozkoš. Naplno si to užíval a po svalnatých zádech mu stékal pot.

Z druhé postele nevázaně hulákal Matz. „Jed’,

Schulzi, jed’ ty starej parchantě!“ „*Stehenbleiben!*“

Elegantní štábní důstojník s monoklem na oku přitáhl otěže svého černého koně. „U všech čertů, co to vyvádíte?“ koktal a levé oko za monoklem vyvalil při pohledu na opilého jednonohého vojáka zhrouceného v noční košili ve svém vozíku a svírajícího nočník plný hnědé tekutiny, na vyholené hlavě červené krajkové kalhotky. Tlačilo ho stejně opilé individuum s rozepnutým poklopem, rukama v sádře a s dřevěnou nohou hozenou přes rameno.

„Dáváme si ranní procházku,“ objasnil Schulze.

„Teď, když Angličani odhodili svoje vajíčka a zmizeli, je tu krásně.“

„Krásně,“ vybuchl důstojník. „Člověče, vždyť mrholí!“

Schulze pohlédl vzhůru a neurčitě ucítil, jak mu na ošlehanou tvář dopadají dešťové kapky. „Opravdu, pane. Nevšiml jsem si. Hej, Matzi, přikryj mi pivo rukou. Chčije do něj bůh.“

„To je rouhání!“ zařval důstojník a nadzvedl se v sedle. „Kam to proboha Zbraně SS míří?“

„Ale hovno!“ řekl opile Matz a lokl si zvětralého piva, které si před hodinou vzali s sebou z bordelu.

„Snažíme se udržet v kondici a najít Wotan. Zastranej teplouš na zasraný starý hercel!“

„Co jste říkal?“

„Neberte ho vážně, pane,“ snažil se Schulze uklidnit zrudlého důstojníka. „Každé dvě hodiny mu musí vysávat moč – proto má ten nočník. Má z toho závratě. Jako by se vznášel, chápete?“

Důstojník nebyl schopen slova. Jako přiškrcený pštros se snažil uvolnit si krk z těsného límce.

„Budťe zticha, člověče! Ten muž... mne urazil.“

„Urazil?“ ptal se Matz s opileckou nevinností.

„Řekl jsem akorát hovno. Tomu neříkám někoho urazit. Pokud bych opravdu chtěl...“

Zbytek věty utál pronikavý zvuk stříbrné poplašné píšťalky visící vzteky brunátnému důstojníkovi na krku.

Jakoby odnikud se vynořili vojenští policisté.

Byli čtyři a všichni měli pušky. Jejich seržant se postavil do pozoru čelem k důstojníkovi a stříbřitý srpek odznaku jeho úřadu se třpytil v rudém svitu slunce, pomalu prosvítajícím skrz kouř stoupající z trosek po posledním náletu. „Pane?“

„Zatkněte tato dvě odporná zvířata,“ prskal důstojník. „Okamžitě. Právě se na mně dopustili urážky – na důstojníkovi generálního štábu!“

Statný policista si koutkem svých chladných očí ostrážitě změřil Schulzeho a všiml si řady vyznamenání na hrudi včetně Železného kříže, křivě visícího na krku pod rozepnutou košilí. „Co přesně řekli, pane?“ zeptal se.

Štábní důstojník to počal vysvětlovat a Matz se při tom divoce rozesmál, až několikrát hrozilo, že ze svého prastarého korábu vypadne.

„Ten malý řekl hovno, seržante,“ uzavřel debatu důstojník a třásl se

vzteky. „Hovno důstojníkovi generálního št...

V té chvíli po něm Matz hodil nočníkem se zvětralým pivem, čímž mu promočil blůzu nažehlené uniformy.

„Podívejte se, co provedl teď,“ vrískl důstojník a oklepával se šedými koženými rukavicemi, jako by ho polili koncentrovanou kyselinou sírovou.

„Hodil po mně hrnec plný chcanek!“

Vojenští policisté se vrhli na příslušníky SS.

Schulze instinktivně pozvedl dřevěnou nohu. Seržant sejmul z ramene pušku. Další z nich výhružně uvolnil pojistku své zbraně. „Bude lepší, když s námi půjdete v klidu,“ pronesl seržant. Udělal krok kupředu a napřaženou paží se chystal popadnout Schulzeho.

Ale nebylo mu přáno. Náhle zaskřípaly brzdy a na mokrému dláždění trhaně zastavil velký černý horch. Mohutné gorily v černých uniformách SS, každý z nich o hlavu vyšší než Schulze, seskákali z blatníků s namířenými zbraněmi. Seržant spustil ruku. Jeho muži okamžitě strnuli v pozoru, jelikož poznali kovovou korouhev na kapotě horchu.

„Ó já,“ hvízdal Schulze, když se otevřely zadní dveře vozu a z nich se vysoukal zavalitý muž s bledou tváří a profesorským skřipcem na nose, v černé generálské uniformě, prostě jakýchkoli vyznamenání, kromě bronzové Sportovní medaile 3. třídy. „To je sám *Reichsheini!*“

„Co se to tu děje?“ dotazoval se nejobávanější muž Evropy. „Proč se perete s mými muži uprostřed Berlína?“ Tmavé oči reichsführera SS Heinricha Himmlera byly plné opravdového zájmu. „Ještě když jsou oba zranění?“

„GVH,“(*) hlásil Schulze. „Ale nemohou nás učinit KV**) rychleji, než bychom si přáli, reichsführere. Jsme připraveni vrátit se na frontu, jakmile to bude možné.“ Pokusil se postavit do pozoru, ale díky tomu, jak byl opilý, skoro upadl.

Himmlerovy oči měkce zamžikaly. „Přesně tohle rád slýchávám od mých věrných příslušníků SS.“

„Ale reichsfiihrere,“ zaprotestoval štábní důstojník.

Himmler jej zpražil ledovým pohledem. Důstojníkův kůň se zdál být tím pohledem stejně zděšený jako jeho pán a nepokojně přešlapoval. Reichsführer SS Himmler netrpělivě podupával nohou. Pak jeho pohled spočinul na Gerdiných červených kalhotkách zdobících Matzovu

vyholenou hlavu. „Ale proč máte na hlavě něco, co vypadá jako – ehmdámské spodní prádlo?“

Matz, náhle si vědom šlamastyky, do které se dostali, a protože si nepřál vrátit se do obávané vojenské věznice Torgau, odkud se před časem dobrovolně přihlásil k SS, pohotově zalhal. „To kvůli krvi, reichsfuhrere.“

„Krví?“

„Ano, pane. Víte, už je to skoro měsíc, co jsem byl raněn, ale stále to krvácí. Felč... – tedy doktoři

*) Garnisonverwendungsfahigheimat – určení pro službu v Německu.

**) Kriegsverwendungsfahig – určení pro službu na frontě.

to, zdá se, neumějí zastavit. Takže když mě tady kamarád bere na ranní vyjížďku na čerstvý vzduch, vždycky si je nasadím, aby civilisté neviděli krev.

Cítím, reichsfuhrere, že vidět krvácejícího vojáka uprostřed říšského hlavního města by mělo špatný vliv na morálku.“

„Chvályhodné, ano, velmi chvályhodné,“ pokývl

Himmler hlavou a oči mu náhle zvlhly – pokud se týkalo jeho elitních jednotek, byl to velmi emotivní člověk. „Vy týlové krysy, co máte čas projíždět se na koni, když Říši ze všech stran hrozí nebezpečí, byste si z mých statečných, trpících mužů z SS měli vzít příklad.“

„Ano, pane,“ polkl štábní důstojník.

Himmler ho mávnutím ruky propustil a otočil se zpět ke dvěma dobrodruhům. Na jeho nažloutlé tváři nyní hrál vřelý úsměv. „A teď, co pro vás dva hrdiny mohu udělat?“

Schulze se chytil příležitosti. Ač byl opilý, věděl, že se jim naskytla šance, kterou v posledních několika dnech hledali – způsob, jak uniknout z bílé nemocniční nudy v *La Charité*. „Reichsführere, chtěli bychom se okamžitě vrátit ke svému pluku.“

„Jméno?“

„Úderný pluk SS Wotan,“ zahřměl Schulze, jako by se ocitl zpátky v kasárnách v Sennestadtu.

Himmler se láskyplně usmál. „Ach, Wotan,“ vydechl, „o tomto pluku jsem slyšel velmi pěkné věci.“

Schulze zachytil lehké zaváhání v reichsfuhrerově pohledu, když mu

pokynul, aby přišel o něco blíže. „Vaše jednotka se nachází v Dieppe, scharführere,“ řekl vlídně.

„V Dieppe?“

„Na francouzském pobřeží,“ vysvětlil Himmler.

„Ale tam se nebojuje, reichsführere,“ pronesl zmateně Schulze. „Už dva roky, co se žabožrouti vzdali. Wotan je Vůdcova úderná jednotka, jsme vždycky tam, kde se něco děje.“

Heinrich Himmler zamrkal, což od muže beze smyslu pro humor představovalo neobvyklé gesto.

„Nebojte se, můj statečný scharführere,“ zašeptal tajnůstkářsky, „Angličané váš problém brzy vyřeší.“

KAPITOLA 3

Britský ministerský předseda si hověl v bublinkové lázni. „Nuže, Mountbattene, jaké jsou nové zprávy ohledně naší operace?“

Vznešený mladý aristokrat, hlava Štábu kombinovaných operací, se chopil příležitosti. Po potopení

HMS Kelly, toipédoborce, jemuž velel, poblíž Kréty, zůstal bez velení, a tak chtěl ve své nové důležité funkci dosáhnout okamžitých úspěchů, jako tomu bylo vždy během jeho meteorické válečné kariéry.

„Obávám se, pane premiére, že Němci něco tuší. Naši přátelé z Hnutí odporu nás informovali, že do oblasti přesunují části nové obrněné divize a v oblasti Rouenu byly spatřeny dvě jednotky

Tělesné stráže Adolfa Hitlera. Podle zpráv naší rozvědky utrpěla tato divize silné ztráty v Rusku a právě se reorganizuje. A včera večer jsme zaslechli v rádiu Paříž tohle: Roosevelt dal Hopkinsovi a Marshallovi plnou moc, aby poskytli Velké

Británii veškerou pomoc, kterou by potřebovala k provedení druhého Narviku, samozřejmě kromě vyslání amerických vojáků. Churchill by měl být varován, že při pokusu o druhý Narvik riskuje druhý Dunkerque.“ Mountbatten pohlédl na Churchilla. „Může to znamenat, že se domnívají, že se chystáme provést další výsadek v Norsku.“

Lehce pokrčil rameny. „Nebo to může znamenat, pane premiére, že vědí, že ve skutečnosti máme namířeno do Francie.“

Churchill neodpověděl. Jeho obličej zůstal bez jakéhokoli výrazu, skoro jako by takovéto zprávy očekával. Mountbatten tiskl rty a čekal, až

premiér promluví. Ale Churchill dál zarytě mlčel.

Nakonec už to Mountbatten nevydržel. „Samozřejmě to mohou být pouze německé oficiální dohady. Ale musíme brát v úvahu, že o té operaci se mluví již od dubna a vojenská kontrarozvědka má jasné důkazy, že Kanadáné se o ní otevřeně baví v hospodách na jihovýchodním pobřeží.“ V nepatrném úsměvu vycenil svůj bezvadný chrup. „Naši koloniální vojáci mají občas poněkud velká ústa, obávám se.“

Churchill se náhle posadil. Ponořil konec doutníku do velké sklenice brandy pohodlně umístěné na okraji vany a bojovně pohlédl na mladého šéfa

Štábu kombinovaných operací. Mountbatten si v duchu říkal, že ministerský předseda vypadá jako čínský bůh hojnosti s těžkými bolestmi břicha.

„Víte, proč se pouštíme do této vaší operace, že, Mountbattene?“

„Protože, pane, jsme od velkého nájezdu na St.

Nazaire v březnu nic nepodnikli a – abych použil vaše slova – ,ocelová pěst, která přijde z moře a vykouří německé hlídky z jejich bunkrů‘ už docela dlouho zahálí.“ Vrhł na premiéra odzbrojující úsměv.

Churchill mu jej vrátil. „Je to více než pouhý nájezd, Mountbattene, mnohem víc!“ zachrčel a ukázal na námořníka špičkou doutníku.

„Rusové dělají spoustu povyku kolem toho, jak za strašlivých ztrát vyhánějí ze svého území d’ábla a jak právě oni nesou hlavní tíhu bojů.

Zrovna minulý týden strýček

Joe veřejně prohlásil, že Rudá armáda nemá zájem vyhladit německý národ ani zničit Německo jako stát. Jasná narážka, že ten rudý parchant je připraven uzavřít s Hitlerem separátní mír, pokud by to s Ruskem šlo hodně z kopce. Prezident Roosevelt je samozřejmě znepokojen, proto tlačí na toho svého nového chláпка na Grosvenor Square, generála Eisensteina.

„Eisenhowera, generála Eisenhowera.“

„Ano, nějaké takové neanglické jméno. Každopádně ten, na Rooseveltův požadavek, připravuje plány na vylodění tento rok. Vidíte komunistická hesla *Druhou frontu ihned* namalovaná na zdech odsud v Chequers až do Londýna?“

Mountbatten přikývl. Přes noc se náhle na každé vhodné zdi objevily

zářivé bílé nápisy, které byly očividně dílem britské komunistické strany.

„A na koho dopadne tíha invaze, Mountbattene?“

vytrčil Churchill bojovně bradu a vyčítavě hleděl na námořního důstojníka. „Na britskou armádu.

Neposloužil bych svému králi dobře, pokud bych novou britskou armádu nechal rozsekat ve Francii.

Od Dunkerque nám trvalo dva roky, než jsme zformovali deset nových divizí, a já je nehodlám vrhnout do velké bitvy ve Francii, na kterou nejsou náležitě připraveny a v níž by čelily německé přesile dvě a půl divize proti naší jedné. V roce 1942 britská armáda nedokáže přežít další porážku na francouzských plážích.

Ale mí spojenci vyžadují vyloďení v Evropě ještě tento rok. Není způsob, jak to obejít, Mountbattene. Dal jsem Rooseveltovi své slovo, že – jemu a té zrůdě Stalinovi – vyhovím. Ano, dočkají se svého vyloďení ve Francii v roce 1942!“ Vypustil kroužek kouře, který pomalu stoupal nad velkou vanu, a pronesl měkce: „Mountbattene, od vašich commandos a Kanad'anů, kteří půjdou s nimi, požaduji oběť.“ „Oběť?“

Churchill si jej důkladně změřil přimhouřenýma očima. „Mountbattene, znám vašeho otce. Byl schopný a ambiciózní jako vy. Chyběla mu však politická *savoir faire*. A právě to ho smetlo. Nebyl tehdy schopen rozeznat, jak se věci mají, a přidat se k mocné politické postavě. A to zničilo jeho kariéru.“

Mountbatten mlčel, věděl, že Churchill mluví pravdu. Otcovo německé jméno Battenberg, které podněcovalo zlobu hysterické antiněmecké lůzy na počátku 1. světové války, bylo jen jedním z důvodů, proč byl donucen opustit Královské námořnictvo. V té chvíli zjistil, že zůstal politicky zcela osamocený. A toto odstavení bral jeho syn jako poučení po celou svou námořní kariéru a teď, když mu válka nabídla možnosti, o nichž se mu dosud ani nesnilo, začal chápat, že až přijde čas poskočit o něco výš, bude také potřebovat vlivné přátele u dvora.

„Vím, že neuděláte tytéž chyby jako váš otec.“

„Doufám v to, pane,“ odpověděl Mountbatten, mírně znepokojen směrem, kterým se nyní konverzace ubírala.

„Výborně, potom si rozumíme. Jak jsem již říkal, můj americký spojenec musí dostat své vyloďení, aby mohl převzít riziko a uklidnit

ruského medvěda. Ale to vylodění musí našemu americkému příteli ukázat, jak krvavý takový podnik je a kolik životů stojí. Roosevelt musí být přesvědčen, že druhá fronta tuto sezonu vůbec nepřipadá v úvahu. Můj milý, budoucnost britského impéria klidně může záviset na výsledku této operace. Pokud by měla být britská armáda letos v létě zničena, už nikdy nebudeme schopni postavit dalšínáš sud rezerv jsme již vyškrábli do dna – a dovedete si představit, jaký osud by nás pak v následujících letech čekal? Poněvadž, pamatujte si, bůh vždy stojí na straně větších pluků.“

„Ale pane, nemůžete po mně chtít, abych poslal...“

Churchill jej energickým mávnutím ruky zadržel.

„Mountbattene, pochopte to konečně. To, co po vás chci, je neúspěch u Dieppe!“

KAPITOLA 4

„Bré ráno, vojáci!“ zvolal standartenfuhrer Geier přes zvuk vln, bičujících úpatí francouzských útesů, na nichž nyní pluk SS Wotan strnule stál v pozoru.

„Bré ráno, standartenführere!“ zahřmělo z osmi set mladých hrdel, což zahnilo vyplašené racky na modrou letní oblohu nad mořem.

„Dejte mužům pohov, hauptscharfuhrere.“

Hauptscharführer Metzger se otočil na patě. Postavil se doprostřed čtverce se špičkami bot od sebe, vypjatou hrudí a vytrčenou bradou. Masité řeznické ruce měl založeny v bok. Byl to postoj, který kdysi viděl v jednom starém filmu o císařské armádě, a jež si tajně nacvičoval před velkým zrcadlem ve svém pokoji, dokud ho precizně neovládal. Vychutnával si tu chvíli, přelétal očima vyrovnané řady příslušníků pluku. Ale ani jeden z mužů, nových rekrutů stejně jako starých mazáků, kteří přežili masakr v Rusku, mu nezavdal příležitost k nadávce. Jeden každý z nich stál strnule v pozoru v předepsaném postoji s očima hypnoticky upřenýma na vzdálený horizont. Krucinál, říkal si v duchu, jeden by řekl, že snaží dohlédnout do Anglie.

„Dejte si pohov. *Pohov!*“ zaburácel a rackové dosedající na útes opět vystřelili k obloze.

Osm set pravých nohou ukročilo do předepsaného úhlu. Osm set párů

očí ožilo a osm set mužů normálně vydechlo. V zadní řadě se někdo uprdl.

Metzger zrudl. Vzal to jako úmyslnou urážku sebe sama, jako ostatně všechno, co při přehlídce nebylo perfektní.

Sup si ledově modrýma očima prohlížel pluk a jezdeckým bičíkem švihal o bok svých naleštěných bot, které spolu s šedými jezdeckými kalhotami jasně prozrazovaly, že je důstojníkem jezdeckta, kterým byl, než přešel k nově ustaveným Zbraním

SS, aby byl rychleji povyšován. „Vojáci,“ pronesl netrpělivě tenkým chraptavým hlasem s pruským přízvukem, „Wotan je nyní opět v plném bojovém stavu, díky našim mladým kamarádům z Hitlerjugend.“

Ukázal na skupinu dvou set blondatých obrů, v tuto chvíli pod velením jeho zástupce, sturmbannführera Kuno von Dodenburga. „Každý z nich býval vedoucím mládežnického oddílu a dobrovolně se přihlásil do vojenské služby, dříve než dovrší povinný věk. Všem je sedmnáct let – podle mého názoru krásný věk.“ Lehce se pousmál a poškrábal se na obrovité karikatuře nosu, která mu spolu s jeho příjmením vynesla přezdívku Sup.*)

Metzger, který znal úchylku svého velícího důstojníka, si odfrkl. „Pro tebe určitě, zatracenej teplouši.“ Ale dával si dobrý pozor, aby jeho názor nikdo neslyšel.

„Nyní se nacházíme ve Francii,“ zdůrazňoval

Sup zbytečně, „a někteří z vás, starších vojáků, si možná myslíte, že to pro vás bude příležitost se flákat, obveselovat se s dámami lehkých mravů v Rouenu a každý večer prolévat hrdlo pivem. Celkově si tu žít jako bozi, jak se říká.“ Tenká ústa se mu rozevřela dokořán jakoby poháněná ocelovými pružinami. „Pokud si tohle někdo z vás myslel, šeredně se zmýlil.“ Výhružně směrem k nim pozvedl svůj bičík. „Všichni jste se zmýlili. Jste tu proto,

*) Geier je německy sup

mladí rekruti stejně jako staří vojáci, abyste cvičili a cvičili a připravovali se na úkol, který vás brzy čeká. A víte, proč vás budu nemilosrdně připravovat na brzkou smrt, protože ta vás nepochybně čeká..." Na chvíli se odmlčel a pátral v jejich tvářích po náznaku slabosti nebo strachu. Žádný však nenašel, poněvadž osm set mužů stojících před ním bylo elitou elity. Sám si svou otázku zodpověděl. „Protože nyní patříte k údernému pluku SS Wotan a pokud padnete, nemůžete mu způsobit hanbu.

Protože i když vy už budete dávno zapomenuti a vaše kosti zetlí ve francouzské hlíně, tento pluk zůstane trvale v živé paměti. Rozumíte tomu, vojáci?"

„Rozumíme, standartenführere,“ zahřmělo z osmi set nadšených hrdel, jako by se elita národně socialistického Německa nemohla dočkat, až zemře.

„Správně, velmi správně,“ pokývl Sup, načež bez varování vykřikl: „K zemi!"

Celý pluk sebou jako jeden muž praštil do mokré trávy a zůstal strnule ležet.

Sup chvíli nic neříkal. Když nechával chladnou ranní rosu prosáknout tenkými letními uniformami a smáčet statná mladá těla, neozývalo se nic než příboj. „Cítíte to, vojáci – ten mrazivý chlad smrti, vkrádající se do vašich křehkých kostí? Cítíte to?"

„Ano, standartenführere!“ odpověděli unisono, aniž zvedli hlavy v přílábách z mokrého trávníku.

„Tak si to vychutnejte, vojáci. Protože tento poslední, věčný odpočinek bude ten jediný, kterého se vám u Wotanu dostane... A teď vztyk!"

Jako roboti vyskočili mladí příslušníci SS na nohy, automaticky se postavili do pozoru a oči znovu hypnoticky upřeli na horizont.

Sup se otočil „Hauptscharführere!"

„Pane!"

„Odved'te je! Výcvik musí začít okamžitě. Slyšel jste,“ hystericky zvedl hlas. „Okamžitě!"

„Pane!"

Sturmabführer Kuno von Dodenburg, zástupce velitele Wotanu, vysoký aristokratický blondýn, vydechl úlevou, když Sup svým rychlým krokem odkráčel, načež se otočil, aby vyslovil svůj rozkaz. Chvíli pozoroval nevinné, ale tvrdé tváře vojáků a cítil teplou vlnu

hrdosti, že národně socialistické

Německo produkuje i v třetím roce války takového muže. Od roku 1939 již viděl projít Wotanem tři ročníky nováčků, které pak navždy pohltil krvavý chřtán války. Ale za celou tu dobu neviděl takovouto skupinu mladíků. Každý z nich árijský obr, vedoucí Hitlerjugend, který poslušně sloužil Vůdci od svých deseti let. Opravdová elita elity.

A nyní se reichsführer Himmler chystal s těmito sedmnáctiletými dobrovolníky uskutečnit svůj dávný sen. Mohl legálně zformovat celou divizi takovýchto mužů, naprosto oddaných fűhrerovi, bez jediného vojáka, kromě vyšších důstojníků, staršího 21 let. *) Muži stojící před ním by se jednoho dne mohli stát základem 1. pluku SS nově formované divize Hitlerjugend a Kuno von Dodenburg věděl, že takto hodnotný lidský materiál nemůžezcela ponechat Metzgerově nemyslíci brutalitě nebo Supově chladnokrevnému cynismu. Proto požádal velitele, aby mohl jednotku pro výcvik dočasně převzít.

„Vojáci, kamarádi,“ spustil poněkud neobratně.

„Vítám vás v 1. rotě úderného pluku SS Wotan.“

„Děkujeme, sturmbannfuhrere,“ hrdelně zapěli uznání.

*) Ve skutečnosti „Panzermeier“, druhý velitel divize, starý přesně 33 let, byl v tu dobu nejmladším generálem německé armády

„Slyšeli jste velitelova slova. Je to znamenitý voják, vítěz od pevnosti Eben Emael a od řeky Bug.

Ale nemusíte ho brát vždy doslova. Volí poněkud, ehm, extravagantní fráze.“ Jemně se na mladé muže usmál.

Opětovali mu úsměv. Ulevilo se jim, že Supův slib, že všichni zemřou, nemusí koneckonců brát tak docela vážně, a pohledného mladého důstojníka s klidnou tváří, oděného do černé kožené bundy ozdobené pouze Rytířským křížem na límci, si okamžitě zamilovali.

„Váš úkol zde,“ pozvedl von Dodenburg hlas, „je naučit se, jak *nepadnout*, prostě jak přežít. A proto se vaší rotě budu v příštích týdnech speciálně věnovat. Každý z vás je budoucím důstojníkem nebo poddůstojníkem. Jako velitelé musíte být desetkrát odolnější než muži pod vaším velením. A proto si rota číslo jedna musí vést desetkrát lépe než ostatní tři. Rozumíte tomu, kamarádi?“

„Rozumíme, sturmbannführere!“

„Dobrá. Ještě poslední věc. Váš výcvik bude tvrdý, velice tvrdý, ale poctivý. Pokud si kdokoli z vás bude myslet něco jiného, může přijít za mnou kdykoli, ve dne i v noci.“ Otočil se k čekajícímu

Metzgerovi. „Nuže, Metzgere, odved'te je na cvičiště. *Poklusem!*“

To byl okamžik, na nějž Metzger neboli Řezník, jak mu nováčci z první rotý brzy začnou říkat, čekal. Jeho malá prasečí očička se zle blýskala.

Od chvíle, kdy tito dobrovolníci dorazili do tábora na útesu, je nenáviděl – sám pro sebe nebo mezi svými spolupijáky v

poddůstojnické kantýně je nazýval

„bandou zasraných skautíků v krátkých kalhotách“.

Ted' je přinutí potit krev.

„Rozkaz, sturmbannführere!“ vyštěkl ze všech sil svým strach nahánějícím hlasem.

Cvičiště Wotanu představovalo tři kilometry pekla a zhmotněných snů všech instruktorů výcviku, kteří kdy žili, stejně jako ctitelů markýze de Sade. Padesát metrů plížení vzhůru po příkrém svahu pod ostnatým drátem ve výšce kolen, na nějž nepřetržitě stříkaly hadice a proměňovaly svah v moře kluzkého bahna, velká, deset metrů vysoká dřevěná stěna, která trhala nehty každému, kdo ji nedokázal zdolat hned napoprvé, „Smrad'och Sepp“, temná bedna v dřevěné chatě neustále plné dusivého slzného plynu, do níž se lezlo suterénem a ven otvorem ve střeše, potápění s výdrží v po prsa hlubokém proudu s instruktory vrhajícími dělobuchy na po dechu lapající, vyčerpané vojáky se zarudlými tvářemi, nekonečný kilometrový běh rozeklanou krajinou s třiceti kilogramy výstroje na zádech, končící teprve když jste praštili svým zničeným, bolestí zmučeným tělem do vlhké trávy a vypálili deset rychlých dávek na pohyblivý terč.

Ani tak s nimi Řezník neměl slitování. Když leželi v mokré trávě a zoufale lapali po dechu, stál nad nimi a cynicky řval: „Tři kilometry za třicet minut, pánové z Hitlerjugend! Co si myslíte, že je Wotan – domov odpočinku pro babičky? Asi příliš noční aktivity pět proti jednomu, řekl bych.“ Aby bylo všem jasné, o čem hovoří, učinil pravou rukou obscénní pohyb. „Ale přísahám při největší děvče z Buxtehude, že těm prasečinkám brzy učiním přítrž. Z vaší tlupy prdelatých skautíků udělám chlapy! Tak, vy bando ryjících prasat, vztyk!“

Potácejíce se, jako by měli zkolabovat, se vydrápali na nohy, před

očima se jim míhaly mžitky, po zrudlých čelech stékal pot a ve velkých třpytivých kapičkách se jim usazoval na obočí.

Řezník se rozkročil naproti nim, ruce opovržlivě založeny na širokých bocích. „Dobrovolníci,“ pronesl důležitě. „Na hovno. Ale slavnostně jsem slíbil sturmabannführeru von Dodenburgovi, že se z vás pokusím udělat vojáky. Víím, že je to pokoušení osudu. Nikdo, komu to jen trochu myslí, by to nepovažoval za možné. Jenže Metzger má dobré srdce. Nuže,“ zařval náhle zuřivě, až mu na krku vystoupily žíly a jeho nehezky obličej zbrunátněl,

„poklusem. Tentokrát si to dáme za,“ stiskl stopky,

„patnáct.“

Mladí rekruti se jako poloviční mrtvolý odpotáceli k bahnitému svahu.

Kuno von Dodenburg stál na písčitém návrší a do uniformy se mu opíral vítr z moře. „Kamarádi,“ poučoval nováčky, červencovým sluníčkem již opálené do cihlové hnědi. „Na desáté a druhé hodině vidíte dvě vyvýšeniny.“ Vojáci se otočili, aby sledovali, kam ukazuje jeho napřažená paže.

„Na těchto vyvýšeninách se usadily skupinky britských commandos. Commandos jsou tvrdí, houževnatí muži, kteří se nevzdávají. Bojují až do konce. Jak si s nimi poradíte? Napíchnete je na bodák.

To Britové nemají rádi. Ovšem pozor,“ varovně zvedl prst, „jsou ozbrojeni jejich standardními samopaly, schopnými zasáhnout na čtyři sta metrů.

Jak se postavíte, je po vás. Ale musíte je odtud vykourit. Pokud to dokážete, velitel dostane čerstvý kousek plechu, a to už za to stojí, že?“ Lehce se usmál.

Ale nováčci mu úsměv nevrátili. Proces brutalizace již přinášel první výsledky. Jejich obličejové zůstaly tvrdé, s výrazy „takhle se tváří zabiják“, dychtící pouze být perfektní v tom, co si vybrali jako profesi. „Takže co uděláte? Budete se plazit!“ Hlas mu ztvrdl, přestože se někde v hloubi duše rmoutil nad tím, co musí s těmito nevinnými mladíky dělat, aby z nich učinil vojáky. „A abych se naprosto ujistil, že své pitomé hlavy budete držet při zemi, hauptscharfuhreri Metzger a Lansch spustí na můj signál z výšin palbu. Přesně padesát centimetrů nad zemí. Takže nezvedejte palice!“ Otočil se a zamával oběma rukama nad hlavou.

Metzger a Lansch zamávali zpátky, byli připraveni. „Dobrá,“ zavelel von Dodenburg, „k zemi!“

Jeden jako druhý padli do vyprahlé žluté trávy.

Dodenburg rychle přešel pohledem řadu mladých mužů. Spokojeně vyštěkl: „Vpřed – teď!“

V totéž okamžiku spustili oba poddůstojníci palbu. Smrtící proud kulek svištěl nad hlavami vojáků v helmách zuřivě se plazících suchou trávou k vyvýšeninám. Von Dodenburg s úlevou vydechl.

Všechno běželo hladce. Dvě stě metrů, sto metrů.

Za chvíli se dostanou do mrtvého pásma mimo dostřel kulometů. Pak, přesně jak byli vycvičeni, se zvednou na nohy, bodáky se zalesknou v červencovém slunci a vyrazí směrem k bunkrům, aby vyřídili jejich osazenstvo chladnou ocelí, jíž se Angličané (což bylo obecně známé) tolik obávají.

Padesát metrů. Horečně se plazící mladí muži už byli skoro na místě. Jeden z nich to špatně odhadl.

S vášnivým řevem, bodák sevřený ve špinavých rukou, vyskočil na nohy. Byl to jeho poslední pohyb.

Metzger ani Lansch nezaváhali. Zuřivý rudý proud křížové palby zachytil mladíka uprostřed kroku. Zapotácel se a pronikavě zaječel, jak mu kulky rozpáraly žaludek.

„Zasranej zelenáč,“ pronesl suše Metzger a odplivl si do prachu směrem k mrtvému rekrutovi.

KAPITOLA 5

Jak ubíhal červenec 1942, z roty číslo 1 se stávali chladnokrevní zabijáci, jaké Himmler potřeboval pro svou novou divizi.

Jejich dny byly plné žhnoucího slunce a bičujícího větru z moře, chraplavě vyštěkávaných rozkazů a nepolevujících námahy, supění, jež se jim dralo z plic a znělo jako bučení vyčerpaného stáda, třesoucích se končetin, nekonečných dní, dělených jen narychlo zhltnutým jídlem, nechutně mastným a studeným „Masem z dědka“ – jak připadalo vojákům to, co jim dávají do konzerv.

Noci byly trochu jiné. Zřídka kdy se stalo, že by je Metzger a jeho sadističtí kumpáni nechali spát více než pár hodin. Dělobuchy házené

otevřenými okny do jejich dřevěných baráků hlučně explodovaly pod třípatrovými postelemi nebo náhlý rachot

MG 42 prořezávající ticho francouzské noci oznamoval začátek další šílené hry mučící jejich mladá těla.

„Pohyb! Pustit ptáky a nasadit bodáky!“ bylo slyšet ohlušující řev poddůstojníků, bušících holemi do dveří. „Ven z těch vašich doupat neřesti a to hedvábné prádélko dolů!“

Všichni pak divoce vyskočili, stále omámeni spánkem, strhávali ze sebe silné vlněné noční košile a nazí se stavěli do pozoru. Poddůstojníci s opovržlivě našpuhlenými rty pak obešli jejich řady, řvali na ně „zastrč si ty svý vyhrězlý střeva“ nebo „palici dozadu, vojáku, až to bude bolet“ a pronášejíce kousavé poznámky o nedostatku mužství si posměšně ukazovali holemi na ztrapněné chlapce.

„Maškaráda,“ vykřikli nakonec, „jdeme tančit, milí hoši. Poklusem!“ Maškaráda zahrnovala oblečení pracovního oděvu se vší výstrojí, načež se museli bleskově převléci do základní uniformy, včetně dýky a vycházkové čepice. Jakmile toto dokončili, šli „tančit“ – skákat žabáky podél baráků opět kompletně nazí. Bylo to směšné a všichni byli zrudlí hanbou. Poddůstojníci si je dobírali, holemi je pošťuchovali po nahých hýždích a hlasem za ta léta zhrublým levným chlastem a ještě levnějšími cigaretami na ně řvali: „Pohyb, vy bando teplých ocasů, pohněte těmi svými hebkými prdelkami! Protože jestli ne...“ A následoval drsný chechtot.

A spíše častěji než zřídka Sup, skrytý ve stínu, upíral náhle planoucí oči na vypracovaná nahá mladá těla, tak přitažlivě obnažená, a vzpomínal na jiná místa a jiné mladé muže – hebké, oholené, voňavé maso pružných mladíků s šišlavými hlasy a vytrhaným obočím, se kterými se setkával na zatemněném berlínském *Kudammu*.

Nelítostný trénink počal nést ovoce. Jestliže na počátku výcviku byli nováčci hubení, nyní byli vyzáblí téměř na kost a oči jim plály ve tvářích ze všeho nejvíc podobných umrlčí lebce. Dokázali šlapat celý den bez jídla a vody, na opuštěném pobřeží provádět vražedné cviky, jako by odjakživa byli zvyklí na padesátikilometrové pochody během pěti hodin s třiceti kilogramy výstroje na zádech.

Pýcha a důvěra von Dodenburga v ně rostla každým dnem. Teď, když se kasárnami nesly podivné zvěsti o bezprostředně hrozící akci a ve vesničkách a samotách okolo Dieppe se objevovalo stále více jednotek

zdecimované divize Adolf Hitler, začal první rotě dávat poslední lekce, které z ní udělají plnohodnotnou součást Wotanu.

Během jednoho cvičení ve střelbě na velkých bílých útesech za přístavem Dieppe jeden voják z leteckých hlídek spojil dlaně před ústy do kornoutu.

„Letadlo na západě! Rychle se přibližuje!“ Celá rota jako jeden muž padla k zemi a rychle se plížila k nejbližšímu úkrytu, všechny pušky i samopaly namířené vzhůru a čekající na rozkaz k palbě.

Von Dodenburg se otočil a zaměřil dalekohled na temný obrys podivného letadla. Nějakou chvíli jej nedokázal identifikovat. Pak stroj vletěl do zorného pole dalekohledu a on spatřil černobílý kříž Luftwaffe. Byl to Fieseler Storch. Ulehčené vydechl, sklonil dalekohled a zvolal: „Můžete vstát, to je jeden z našich.“

Vojáci se zvolna zvedli na nohy, oprašovali si kolena a zvědavě hleděli na přibližující se černé letadlo, vychutnávající vzácné okamžiky odpočinku od vysilujícího výcviku. Von Dodenburg jim dal přestávku. I on byl zaujat storchem. Z toho, že pilot ve výšce dvě stě metrů už podruhé zakroužil, bylo totiž zřejmé, že hledá místo k přistání. Konečně vysunul klapky a rychlostí 150 km/h klesal, načež ladně a precizně přistál sto metrů od nich.

Von Dodenburg uložil dalekohled do pouzdra a zamířil přes pole k letadlu.

Otevřely se dveře a z otvoru se na něj usmívala široká tvář, kterou si velmi dobře pamatoval. „Má scharführer Schulze svolení promluvit k panu sturmbannführerovi?“ tázal se bývalý přístavní dělník rozpustile, způsobem kdysi užívaným poddůstojníky hovořícími s důstojníky ve staré armádě.

Ze zadu se okolo něj kdosi snažil protlačit a on do něj podrážděně strčil loktem. „Zalez, ty rozšláplý opičí lejno, neslyšíš, že mluvím s velitelem?“

„Schulze,“ vydechl von Dodenburg a překvapeně si posunul helmu z potíčího se čela, „co tady u všech čertů děláte?“

„Pozornost *Reichsheiniho* osobně, pane,“ vysvětlil Schulze stručně a nevinně sklopil zrak. „To je jeho osobní storch.“

„Cože? Himmlera?“ kotal von Dodenburg. „Jeho... vlastní... letadlo?“

„Přesně tak, pane,“ odpověděl Matz, protlačivší se pod Schulzeho mohutnou paží, vysušený obličej rozšklebený od ucha k uchu a v náručí

držící hromadu balíčků. „A přivezli jsme i nějaké dárky – ohnivou vodu a hřebíčky do rakve – pro statečné hochy z Wotanu. Cituji *Reichsheiniho* vlastní slova.“

„Ale vy máte být v nemocnici v Berlíně.“

Schulze neodpověděl. Místo toho seskočil do trávy a natáhl k Matzovi zasádrovanou ruku. „Tak, mrzáčku, jdeme dolů.“ Pomohl Matzovi na zem. „Tak,“ důležitě zastrčil hlavu do pilotní kabiny. „Můžete s tím odletět. A až se vrátíte do Berlína, vyříd'te prosím uctivé díky reichsführerovi. Sbohem.“

Von Dodenburg vyčkal, až se burácení motoru vzdálí. „Dobrá, vy dva mizerové. Nemůžu popřít, že jsem rád, že opět vidím ty vaše nevymáchané huby. Opravdu potřebuju dobré poddůstojníky. Ale co mám sakra s váma v tomhle stavu dělat? Nevypadáte zrovna schopni boje.“

Schulze se zamračil. „I bez rukou, pane, jsem lepší než celá támhleta parta zelenáčů. Jak se tak koukám, pořád jim teče mlíko po bradě. Zatraceně,

Matzi, kam se to sypou oddíly Zbraní SS? Podívej se na ně. Vsadím se, že tihle mlíčníci si nedokážou sehnat ani kousek teplýho masa ve veselým domě.“

Von Dodenburg se zasmál a zavrtěl hlavou.

„Schulze, jste nenapravitelný jako vždy. Ale co mám s vámi dvěma dělat?“

Pozoroval nováčky, jak šťastně leží rozvaleni v trávě a hltají horké červencové sluneční paprsky, kouřil jeden z „hřebíčků do rakve“ poslaných osobně *Reichsheinim* a zvažoval zmíněný problém.

„Před chvílí jste řekl,“ ukázal na mladé dobrovolníky, „že si nedokážou sehnat ani kousek teplýho masa ve veselém domě. Předpokládám, že jste chtěl říci, že jsou příliš nevinní, aby si koupili lehkou ženu v domě pochybné pověsti.“

Schulze s Matzem si vyměnili pohledy. „Slyšel jsi ta vznešená slova, Matzi? Myslím, že velitel nám něco naznačuje – jemně, ale rozhodně. To si myslím.“

Von Dodenburg se zasmál. „Dobře, Schulze. Teď poslouchejte. Tento víkend budeme podle rozkazů velitele 48 hodin venku. Takže co tihle mlíčníci, jak jim říkáte, udělají? Povím vám to, Schulze – zamíří do bordelů v Rouenu a Dieppe tak rychle, jak jim nohy dovolí, a ve

zpocených dlaních budou žmoulat svých padesát franků. Možná že jsou mladí, ale jsou to velmi zdraví samci a všichni už slyšeli, jaké jsou Francouzky v posteli.“

„Nezdá se mi, že by poznali nějak moc děvčat,“ usrl Matz z placatky, již dostal darem od Himmlera.

Důstojník ho ignoroval. „Takže, Schulze a Matzi, vy jste samozvaní experti na všechny záležitosti, týkající se žen.“

„No, něco o tom víme,“ připustil Schulze nevinně.

„Dobře. Pak mám pro vás práci. Od teď jste oficiální pohlavní hlídkou roty. Projdete všechny bordely pro mužstvo v Dieppe, a pokud někde najdete dívku, která nemá na své žluté kartičce v pořádku razítko od místního policejního lékaře, označíte tento podnik pro rotu jedna za zapovězený. Nechci, aby někoho z mých mužů zneschopnila pohlavní choroba.“ Vztýčil prst. „A pokud se tento týden vyskytne jeden jediný případ, vy dva za to poneseáte osobní zodpovědnost.“

„U svatýho pytle!“ zvolal Schulze. „Co tomu říkáš, Matzi? Vidiš, jak hluboko jsi klesl a mě stáhl s sebou? Je ze mě zsranej policajt přes syfla!“

O pět minut později se však již dostatečně vzpamatoval ze šoku ze svého nového přidělení a položil von Dodenburgovi otázku, po které úsměv na důstojníkově pohledné mladé tváři vystřídala zlá předtucha.

„Ale pane, co u všech d'asů dělá náš pluk v téhle bohem zapomenuté žabí díře? To bych rád věděl – proč jsme v Dieppe?“

„Milý Schulze,“ odpověděl von Dodenburg pomalu. „Sám bych to rád věděl.“

KAPITOLA 6

„*Meine Herren*“ ohlásil patřičně formálně generál

Hase, velitel 15. armády, „Jeho Excellence polní maršál von Rundstedt.“

Přítomní důstojníci 1. divize SS pod velením zavalitého bývalého tankisty a mnichovského pouličního rváče Seppa Dietricha se postavili do pozoru, jelikož i důstojníci elitní divize SS, kteří obvykle měli pramálo respektu k „polním myším“ z Wehrmachtu, obdivovali genialitu prvního z vojáků Německa.

Ve dveřích operační místnosti se objevil neuvěřitelně starý a vrásčitý důstojník, i v červencovém vedru zahalený do silného kabátu s

kožešinovým límcem.

Von Rundstedt lehce pozvedl hůl jako odpověď na pozdrav. „Můžete se posadit, pánové,“ řekl pomalu hlasem zhrublým francouzským koňakem, na němž si vypěstoval závislost.

Důstojný starý muž, mající v rukou osud Německa na západě, trpělivě vyčkával, než se důstojníci usadili na svá místa, a pak pomalu přepajdal k velké mapě, která pokrývala jednu stěnu operační místnosti.

„Pánové z jednotek SS,“ pronesl, „očekáváme, že

Angličané se pokusí o velké vylodění v oblasti

Dieppe někdy kolem příštího týdne.“

Ozvalo se vzrušené mručení a von Rundstedt se lehce usmál, potěšený, jaký efekt jeho slova vyvolala.

„Máme důvěryhodná svědectví od našich agentů v jižní Anglii, že nepřítel shromažďuje síly pro invazi. Podle fuhrerova názoru

Američané a bolševici tlačí Churchilla k tomuto kroku.“ Rozkašlal se.

Jeho ometálovaný pobočník, který dobře rozpoznal znamení, k němu rychle přispěchal přes místnost s neoznačenou lahví. „Váš lék na kašel, Excellence,“

řekl a odlil mu štedrou dávku.

„Děkuji, Heinz. Musel jsem cestou sem nastydnout.“ Dal si pořádný hlt koňaku a von Dodenburg vrhl po Supovi významný pohled.

Ale chladné modré oči velícího důstojníka zůstaly upřeny na staříckého polního maršála a soustředily se na jeho další slova – očividně doufal, že Wotan se zúčastní jakékoli akce, která má přijít, aby on dosáhl ještě vyšší hodnosti, což představovalo jeho jediný životní cíl.

„Promiňte, pánové,“ pokračoval von Rundstedt a ignoroval vědoucí škleb na široké tváři Seppa

Dietricha. Poklepal na mapu. „Dieppe, cíl Angličanů. Jsem si jist, že pánové z SS vědí, co mají v úmyslu, jakmile přistanou.“

Starý polní maršál se odmlčel, jako by chtěl předat iniciativu komukoli z přítomných důstojníků v černých uniformách. Ale Sepp Dietrich, jak byl vždy drzý a nevychovaný, si v přítomnosti největšího německého stratéga na nic netroufal.

„Ne?“ cynicky poznamenal von Rundstedt, „tak vám to povím sám.

Angličané jsou ve své strategii notoricky nepružní a nenápadití.

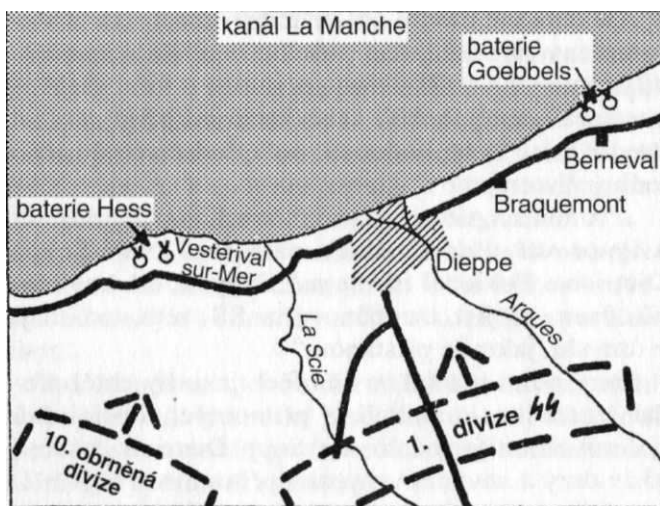
Bezpochyby to má příčinu v jejich rigidním třídním systému. Slyšel jsem, že jejich armáda je postavena na stejném drilu jako za časů

Fridricha Velikého.“ Dovolil si lehký úsměv. „Na tom nesejde. To z nich pro nás činí lepší cíle, myslím. Takže: co tedy udělají? Jak víte, Dieppe leží ve dva kilometry širokém zálivu u ústí řeky Arques. Na obou koncích zálivu – tady a tady

– jsou vysoké útesy, které dominují pláži u Dieppe, což je jasné místo vylovení našich zabeđených Tomíků. A je jasné, že přistanou právě tam, protože si myslí, že my, staří pitomci, jak nás nazývají, nebudeme takoví blázni, abychom se pouštěli do přímého útoku na pláž, která je na první pohled velmi vhodná pro obranu.“

Von Dodenburg na něj hleděl s otevřenými ústy.

Staříčký polní maršál se vyjadřoval s jistotou jasnovidce.

Německé pozice u Dieppe, červenec 1942

„A nyní: jaké nebezpečí číhá na nepřítele za opevněným nábřežím Dieppe? Dvě dělostřelecké baterie zde a zde. Baterie Goebbels u Bernevalu, pojmenovaná po našem milovaném ministru propagandy Josefu Goebbelsovi, a baterie Hess, tady, u Vesterival-sur-Mer, pojmenovaná po někom, kdo by měl zůstat bezejmenný.“

Dietrich zrudl a polní maršál se na něj potutelně usmál. Baterie byla, samozřejmě, pojmenovaná po Rudolfu Hessovi, který zradil Vůdce a Stranu tím, že před několika měsíci uletěl do Anglie. Jako obvykle

polní maršál rýpal do Zbraní SS, jednotek, které jednoznačně nenáviděl. Sepp Dietrich přísahal, že za to ten senilní dědek jednou zaplatí. Von Rundstedt nepokrytě nedbal na jeho rozpaky a pokračoval. „Tyto dvě baterie mají, jak možná víte, speciální úkoly, pokud se Angličané vylodí. Na rozkaz *Sperrfeuer Dieppe* šest patnácticentimetrových děl baterie Hess spustí přehradnou palbu před Dieppe na vzdálenost osm tisíc metrů. Baterie Goebbels se mezitím bude soustředit na veškeré námořní síly dále od pobřeží. O co se tedy Angličané pokusí?

Budou se snažit vyřadit tato dvě postavení, ještě než se vylodí jejich hlavní síly. Co z toho vyvozujeme, pánové z SS? Vyvozujeme z toho, že útok na obě dělostřelecké baterie bude signálem pro vylodění všech sil během – řekněme – jedné hodiny.

Sledujete mě?“

Důstojníci SS ve svých bezchybných černých uniformách se pohoršeně vrtěli v židlích – letitý polní maršál s nimi hovořil jako se školáky a ne jako s bojem ostrílenými veliteli elitní divize SS. Neochotně zamručeli, že rozumějí.

„Dobrá tedy, pánové,“ svažtil von Rundstedt obličej do chladného úsměvu. „Napadnou baterii Hess, která se nachází kilometr ve vnitrozemí, ze dvou možných pláží – odtud, blízko Quiberville, a odtud, přímo před postavením, kde jsou dvě rokle, kterými se dá vyšplhat na útes. Možná to zkusí z obou pláží najednou. Jejich generálové mají málo pochopení pro princip soustředění sil. No nic. Východně od Dieppe, u Bernevalu, který bude prostorem vaší divize, mají také dvě malé pláže použitelné pro útok na baterii Goebbels.“ Pozvedl hlas.

„Jsem připraven ztratit Hesse. Vlastně jsem dal rozkaz veliteli 10. obrněné divize, aby toto postavení nijak zvlášť nebránil.“

Důstojníci SS polkli překvapením. Von Rundstedt zářil. Byla to reakce, jakou od SS s jejich stupidní politikou nikdy nevyklízet pozice, i kdyby to znamenalo taktickou výhodu, očekával. „Ano,“ řekl a napřáhl paži pokrytou jaternými skvrnami. „Jako pavouk lovící mouchu chci, aby se chytili do mé sítě. Já a Vůdce chceme, aby se vylodili. Aby se vylodili v plné síle a byli zmasakrováni po tisících. Bude to mocná podpora naší prestiže tady ve Francii, a možná to dokonce přiměje Ivany, aby jednali o míru, když uvidí, že západní spojenci jim nedokážou pomoci. Ale nemohu si dovolit ztratit Goebbelse. Ten jedovatý trpaslík,“ použil výsměšné armádní označení síru dštícího ministra propagandy s

koňskou nohou, „musí zůstat pevně v německých rukou. Anglické námořnictvo bude přirozeně krýt vylodění, a tyto válečné lodě budou jejich jediným dělostřelectvem, které může efektivně zaútočit na naše pozice. Jejich palba ve skutečnosti může úplně odříznout Dieppe a zabránit našim posilám přesunout se na místo, až se Tomíci vylodí. Proto jim můžeme přenechat Hesse. *Chceme*, aby se vylodili. Ale nemůžeme si dovolit ztratit Goebbelse, protože jeho děla znemožní jakýkoli pokus Královského námořnictva zastavit masakr jejich vojáků na pobřeží. A teď, jaký je úkol pro vaši divizi, pánové...”

„Vaše Excelence!“ Sepp Dietrich vyskočil na nohy a pyšně vypínal kulatou hrud', rozštěpenou bradu bojovně vytrčenou vpřed. „Poslušně hlásím, polní maršále, že se můžete spolehnout, že naši muži budou bojovat na život a na smrt.“

Von Rundstedt nepromluvil, jen si prohlížel bývalého partajníka, jako by to byl nesmírně zajímavý druh brouka, který se právě vyhrabal zpod kamene.

„Jak nádherná myšlenka,“ vydechl nakonec, jako by ho těšilo pomýšlení na SS, tu „černou špínu“, jak je v soukromí nazýval, ležící mrtvé na plážích u Dieppe. „Na život a na smrt.“

Sepp Dietrich se začervenal a sklesle se posadil.

Von Rundstedt mu věnoval chladný pohled. „Generále, vaše divize je v současné době složena z vojáků, jakým jsme v císařské armádě říkali vojáci pod stromeček.“

Důstojníci SS nespokojeně zavrčeli.

Von Rundstedt nerušeně pokračoval. „Kvůli vašim ztrátám v Rusku je ve vašich řadách plno čerstvých rekrutů, kteří nikdy nebyli v boji. Připouštím, že statečně položí život, pokud k tomu budou vyzváni. Ale pokud mohu být tak smělý a poučovat pány důstojníky z SS – války vyhrávají živí vojáci, ne ti mrtví. Kromě toho jakýkoli rozsáhlý přesun celé divize může Angličany varovat a odradit je od přistání, ještě než za nimi past zaklapne.“ Olízl si bezbarvé rty, jako by rozvažoval, jestli se má rozkašlat a přivolat pozorného Heinze s koňakem. „Nicméně, generále Dietrichu, byl jsem informován, že jeden váš pluk je v plném stavu a poměrně dobře vycvičený. Také se nachází, takticky řečeno, v ideální pozici v Braquemontu mezi baterií Goebbels a Dieppe. Je to váš první pluk, Wotan.“

Sup se probral, když uslyšel jméno svého pluku, ale na rozdíl od

Dietricha znal polního maršála

Gerda von Rundstedta. Uvolněně povstal, na pravé oko si nasadil monokl a svým drsným pruským hlasem zaskřehotal: „Vaše Excellence, jediné uprnutí mých kuchařů sfoukne Anglány zpátky přes Kanál.“ Von Rundstedt se opatrně usmál. Rozeznal obhroublost kavaleristy pravidelné armády a instinktivně poznal, že mluví jeho vlastním jazykem. „Máte velké sebevědomí, standartenfuhrere.“ Sup na počtu nedokázal odpovědět. Místo toho pronesl rázně: „Vaše rozkazy pro můj pluk, Excellence?“

Von Rundstedt se znovu usmál a odhalil velké, nepřírozeně bílé umělé zuby. Ten malý plukovník

SS s nohama do „O“ v pytlovitých jezdeckých kalhotách a zobákem místo nosu se mu líbil. „Nebývá zvykem, aby polní maršál německé armády udílel rozkazy jedinému pluku, ačkoli v těchto nejistých dnech – kdo ví, jak hluboko bude muset německý polní maršál klesnout.“

Sup vracel polnímu maršálovi jeho úsměv, zatímco Sepp Dietrich o dvě místa vedle bublal potlačovaným vztekem.

„V tomto případě je pro úspěch celé operace důležité, že bude udržena baterie Goebbels. Vy, můj milý standartenfuhrere, zůstanete v Braquemontu, dokud se Angličané nezačnou vyloďovat na plážích před baterií.“

„A pak, Vaše Excellence?“

„Pak se vydáte na pochod po silnici směrem k baterii, jako by vám u zadku hořela koudel.“

„Na pochod!“

„Ano, na pochod. Nemíním riskovat, že vaše vozidla přitáhnou nevítanou pozornost RAF, jež v tu dobu bude nepochybně kroužit nad bitevním polem, a budou zničena dřív, než se dostanete na místo. Vy všichni, kdo jste poslední rok bojovali v Rusku, prostě nemůžete znát sílu RAF. Tlustý Hermann je proti nim bezmocný. Proto, můj milý standartenfuhrere, až nastane čas, necháte obrněné jednotky v Braquemontu a vydáte se po svých do bitvy. Ode dneška budete cvičit pochod těch pět kilometrů k baterii Goebbels, jako by na tom závisel váš život.“ Pozvedl ruku a ledovýmá očima hleděl svrchu na Supu. Von Dodenburg pohlédl na vrásčitého starce a mimoděk se oťrásl. Jeho slova nebyla varováním, byla to otevřená výhrůžka.

KAPITOLA 7

„Smím promluvit, scharfuhrere?“ volal na Schulzeho mladý příslušník SS s úzkostným pohledem a ofinou blond vlasů, která mu neustále padala do čela, přes halas lidové muziky naplňující dieppeské *Café de la Belle Alliance*.

„Proč ne?“ odpověděl velkoryse Schulze a sledoval parket plný chichotajících se opilých lehkých dívek, potících se šťastných vojáků a námořníků Kriegsmarine.

„Znáte tohle místo?“

„Jo.“ Nespustil oči z parketu a pozorně sledoval každého z 1. roty.

„Bordel Rosi-Rosi.“

„Dobrá. Proto jsem tady.“

Matz i Schulze se k němu otočili. „Patříte k první rotě?“ tázal se Matz, plně si vědom hrozby sturmbannfuhrera von Dodenburga, že je pošle zpátky do *La Charité* k sestře Kláře, pokud kterýkoli z dobrovolníků z Hitlerjugend něco chytí.

Chlapec zavrtěl blondatou hlavou. „Ne, ke třetí.“

Oddychli si úlevou. „Pak je všechno v pořádku.“

Povídej, vojáku, co bys chtěl?“

„Ženu,“ řekl stroze.

„Tak to jsi na správném místě, hochu. Rosi-Rosi je ten nejlepší cíl, pokud si potřebuješ vylít šutry.“

Mladík zčervenál studem. „Já vím, rottenfuhrere.“

Ale já potřebuju speciální ženu.“

Schulze si ho zvědavě prohlédl. „Co by sis přál, hned dvě najednou? Nebo abys jí ho mohl strčit do podpaží?“ Při té myšlence se zašklebil.

„Matzi, představ si, jaký by to bylo, kdyby je měly tam? Ani by sis při tom nemusel zouvat boty.“

Udělal obscénní gesto, aby naznačil, co má na mysli.

„Ty svoje tak jako tak nesundám,“ řekl chlapec,

„po dnešních pěti kilometrech za čtvrt hodiny. Nohy mám na fašírku.“

„Chudák malá,“ odfrkl Matz bez soucit. „Ale vymáčkni se, chlape, jaký speciální kousek chceš?“

„No, to je těžký vysvětlovat – ale kromě postele musí být i milá. Jak

bych to... chtěl bych si s ní povídat.

„Potom?“

„Jistě, potom,“ souhlasil mladík.

Schulze zavrtěl hlavou. „Ježíši Kriste, Matzi!

Kam ta armáda spěje? Tenhle cucák si chce povídat s děvčkou! Svata prostato, neplatíš jim za povídání, chlape, platíš jim, že si lehnou na záda a dokořán ti otevrou nebeskou bránu!“

„Dej mu šanci, Schulze,“ zastal se ho Matz. „Je to milý chlapec. Možná srká černou brečku svým růžovým brčkem.“

„Chtěl bych někoho, s kým bych mohl chvíli žít, dokud jsme tady ve Francii,“ nedal se odbýt mladík.

„Co třeba moje stará?“ nabídl mu Matz. „Můžeš ji mít, pokud chceš, a slevím ti dvacet marek.“

Chlapec se usmál. „Ne, musí to být Francouzka.“

„Hej,“ zavrčel Schulze. Velká bruneta s kudrnatými vlasy za jeho zády se otočila.

„Co chceš?“ ptala se pohotovou němčinou.

„Tebe, Rosi-Rosi.“

Odložila sklenici, již čistila. „Já přijdu, scharfúhrere Schulze.“

„Jo, ty možná,“ zachrčel Matz, „ale scharfúhrer Schulze určitě ne!“

„Ty zmetku!“ zaklel Schulze, ale zpola srdečně.

Svou pozornost soustředil na majitelku bordelu, jejíž přezdívka Rosi-Rosi vznikla podle rtěnkou narůžovělých bradavek jejích mohutných ňader, která měla ve zvyku v nejnečekanějších momentech vyskočit z hlubokého výstřihu hedvábného kombiné.

Uznale vzdychl. „Jak rád bych tam dostal svůj klacek. Podívej na ten zadek, Matzi – jako kobyly za deset dolarů.“

Rosi-Rosi se zastavila před jejich stolem a vršek poprsí se jí třásl jako rosol. „Nuže, scharfúhrere, co máte na srdci?“

„Nemám to na srdci, ale v kalhotách.“

„Tak tam tu vaši špinavou věc nechte,“ řekla přátelsky.

„Přijdeš?“

„Kéž by mohl!“ chytil se za srdce Matz.

Schulze jej ignoroval. „Jde o tohohle chlapíka,

Rosi-Rosi. Právě prožil nešťastnou lásku.“

„Opravdu?“ nahnula se Rosi-Rosi dopředu a dopřála Schulzemu

úchvatný pohled na mohutné prsy s namalovanými bradavkami.

„Jistě. Zlomilo mu to pravou ruku,“ vybuchl smíchy nad svým vlastním vtipem.

„*Sale con!*“ zaklela madam vlastním jazykem, ale jasné modré oči jí zářily. Ani nic nenamítala, když jí zkusil položit zasádovanou tlapu na kypré koleno.

„Ale vážně, Rosi-Rosi, tenhle chlapík se rozhodl, že zanechá zápasů pět proti jednomu a zkusí to s dívkami – víš, s těmi, co nosí sukně. Ale ta jeho musí být jiná – musí to být někdo, s kým si může povídat.“

Významně zamrkal. „V tomhle směru je trochu legrační.“

„Němci,“ vydechla Rosi-Rosi. Otočila se a prsa se jí zahoupala. „Jojo,“ zavolala na šilhavého barmana s gauloiskou přilepenou ke spodnímu rtu.

„Chce kundu, se kterou si může povídat.“

Jojo přikývl. Vplul do vlnícího a potícího se davu a o chvíli později se vynořil s tlustou dívkou s bledým kulatým obličejem, která vypadala jako dva pytle brambor svázané dohromady šňůrou, která se ztratila v měkkých polštářích jejího břicha.

„Jeanne,“ představila ji Rosi-Rosi a pohládila mohutnou dívku po vlasech, které vypadaly, jako by je stříhal šilhavý holič.

„Panebože,“ vydechl Schulze. „Johanka z Arku.“

Ale mladík vypadal naprosto spokojeně. Za malou chvíli již byl zabrán do vzrušujícího hovoru, prokládaného čilou gestikulací rukama a „*oui-oui*“.

Schulze se otočil zpět k Rosi-Rosi. „Ty a já si můžeme nádherně zahrát, *cherie*“ položil svou dlouhou ruku kolem jejího staženého pasu a masivní ňadra si přitáhl blíže k obličejí.

„Dávej pozor, Schulze,“ napomínal ho Matz,

„když nebudeš opatrný, vypíchne ti bradavkou oko.“

„Chceš fik-fik?“ ptala se, očividně nehledíc na to, že Schulzovy ruce ji už rejdlily pod sukní.

„Jestli chci?“ vášnivě zvolal Schulze. „Pokud bych teď měl jít nahoru, nezůstala by tu ani jedna sklenička celá. A to nekecám, Rosi-Rosi.“

Rosi-Rosi se zasmála a její ňadra se slastně rozvlnila. Schulze dostal kuráž. Vsunul jí ruku přímo mezi nohy. Nadskočila. „Jak je to tvrdé – a horké!“

„Nejen tohle,“ ujistil ji. „Tedy pokud bychom ty a já...“

Ale Schulzemu nebylo dáno užít si toho večera rozkoší s Rosi-Rosi. Náhle se totiž rozhrnul velký černý plstěný zatemňovací závěs, který zakrýval dveře podniku, a dovnitř vplula obrovitá postava Řezníka a jeho opilecké party. Všichni brunátní a na první pohled namol opilí. Zahlédl Schulzeho a ženu spolu a zahulákal tak, aby ho každý slyšel: „Dej od něj pracky pryč, Rosi-Rosi! Ten prďola, převlečený za poddůstojníka, je syflpolicajt první rotý. Nikdy nevíš, co můžeš chytit, když se ho jenom dotkneš.“

Rozevřel svou náruč, aby se s ní přivítal. „Pojď k tat'kovi, kde budeš v pohodlí a v bezpečí.“

Rosi-Rosi se uvolnila z Schulzeho sevření a razila si cestu směřjícím se davem k velkému poddůstojníkovi, který ji popadl kolem pasu a odpotácel se s ní k nejbližšímu stolu, který si uvolnil jednoduše tím, že vojáka, jenž u něj seděl, skopl ze židle.

„Hajzl jeden!“ odplivl si Schulze našťvaně. „Kdybych si s tou jeho paničkou mohl dneska lehnout, ukázal bych jí pořádný tanec. A ne že ne!“

„Vyšší šarže má holt svoje privilegia,“ řekl soucitně Matz. „Ale na druhou stranu musíš uznat, že je tady kolem dost jiných talentovaných stvoření.“

„Hm,“ zavrčel Schulze a ponořil se do mrzutého mlčení. Našťvaně hleděl na prostitutky v tenkých květovaných šatech a zpocené vojáky, jejichž kolena byla vmáčkuta hluboko mezi nohy žen, když na parketě vytáčeli tango.

Ale nebylo mu dopřáno dlouho si sklesle hovět a spřádat plány na strašlivou odvetu.

„Hej, Schulze,“ vetřel se mu Matz do snění, „támhle je jeden z našich a koukni na to čuně, s kterým tančí. Jestli má některá z nich full house, tak je to ona.“

Schulze si prohlédl vojáka z první rotý zabraného do tance s děvkou, která mohla být jeho matkou, hlasitě vzdychala předstíraným vzrušením a svůj dlouhý jazyk měla s profesionální chlípností zastrčený hluboko v jeho uchu. Bradu měla posetou rudými boláky.

„Tak dělej, ty brzdo! Nesed' tu jak Svatá dala neví komu. Tomu cucákovi snad ztuhlo ucho, když tak koukám, jak tam má zaraženej ten její flekatej jazyk.“

Odsunuli židle a tlačili se davem, odstrkující protestující vojáky a

děvky na obě strany.

Schulzeho mohutná tlapa dopadla na hubené rameno děvky. „Žlutou kartu,“ rozkázal.

„Di do prdele!“ odsekla a pokračovala v tanci.

„Hej, scharfuhrere,“ protestoval voják, na němž visela. „Nedělejte potíže. Jenom tančím. Po tom, jak jsme včera pochodovali ke Goebbelsovi, ani nemám sílu, aby se mi postavil.“

Ale Schulze byl pořád ve špatné náladě. „Velitel řekl, že mám kontrolovat jejich zasraný žlutý karty, abych se ujistil, že nezačnou rozdávat malý francouzský suvenýrky, jen co si stáhnou kalhotky.

Nuže, *cherie*, tu kartu.“

„Di do prdele!“ opakovala děvka přes rameno.

Přitiskla své břicho těsněji k vojákovu. „Pojď, vojáku, přesunem se.“

„Nebudu to říkat ještě jednou...“ spustil Schulze, když do něj zezadu narazil tlustý obermaat od námořnictva, až skoro upadl.

Vztekle se otočil. „Jseš slepej, ty blbej námořnickej kreténe?“

„Tak proč stojíš zrovna v prostředku toho pitomýho parketu?“ odfrkl obermaat. „Hovado z SSněkterým z nich se musí říct, aby nestáli na dešti, že zmoknou!“

„Říkáš si o chlebiček z kloubů,“ řekl Schulze výhružně a pozvedl zasádrovanou pěst.

Námořník pustil partnerku. „Mluvíš se mnou, vojáku?“

„S kým si myslíš, se samotným zasraným Velkým Lvem?“

„Pro tebe admirál Donitz, ty zakrslej sádrovej trpaslíku.“

Schulze zrudl. „Budeš mít hubu plnou mých kloubů, jestli si nedáš pozor, ty tlustoprde!“

„Hej, co se to tu děje?“ protlačila se Rosi-Rosi kroužkem utvořeným kolem jejich skupinky. „Jsme tady kvůli fik-fik a ne na box-box.“

„Říkal jsem mu,“ naléhal mladík z první rotý,

„že si s tou děvkou chci jen zatancovat. Po včerejším pochodu do Bernevalu...“

Matz zabodl svůj loket do jeho břicha, načež se voják zkroutil a jeho slova utichla v tichém zakňučení. V tutéž chvíli se tlustý obermaat rozhodl, že do Schulzeho pořádně strčí. Velký poddůstojník se sehnul právě včas. Námořník minul svůj cíl, nedokázal zastavit a upadl na Rosi-Rosi. Ta překvapeně vypískla a její ňadra s růžovými bradavkami nárazem vyskočila zpod lemu její hedvábné košílky.

Ale ani podívaná na tolik obnaženého masa nedokázala zastavit bitku, která se značnou rychlostí šířila. Vzduchem prolétly láhve. Pod nohama začalo křupat sklo. Sem tam se za převrženými stoly krčily děvky. Tříčlenná kapela naposledy foukla do nástrojů a přestala hrát. Schulzeho udeřil do temene půllitr piva. Otřeseně zavrával kupředu. I přes mlhu před očima zahlédl, jak se na něj šklebí Řezníkův šeredný obličej.

„Dostals ji pěkně!“ pochválil ho a špičkou boty ho strčil zpátky do řvoucí a vyjící bojové vřavy.

„Hajzle!“ zamumlal Schulze, pak potřásl hlavou jako býk odhánějící dotěrné mouchy a začal pracovat na námořnících všude kolem.

Zvenku se ozvalo vytí nákladáku vojenské policie.

„Psi s řetězy!“ polkl Matz a popadl Schulzeho za paži.

„Nech mě! Zabiju ty bastardy, jednoho po druhém, sráče jedny!“

„Pojď!“ ječel zoufale Matz. „Nechceš se přece vrátit zpátky do *Charitě*, ty vole, ne? Tudy, oknem na hajzlíku.“

Svižně si prorazili cestu peroucím se davem a zmizeli na latríně, vteřinu před tím, než dovnitř vtrhla vojenská policie s napraženými obušký.

O pět minut později už tahali poslední peroucí se vojáky ven a poručík ve službě podepsal potvrzení, které mu Jojo podal, že německý velitel města přebírá zodpovědnost za všechny škody způsobené výtržníky.

Rosi-Rosi stála v náhle prázdném podniku, obhlížela tu spoušť a masírovala si levé ňadro, jako by hnětla chléb. Ale myšlenkami nespočívala na rozštípaném nábytku a rozbitých lahvích. Přemýšlela o divných slovech těch dvou chlapců. Proč si oba stěžovali, že je bolí nohy? A proč ti Němčouři z Wotanu pochodují k baterii Goebbels u Bernevalu, když mají spoustu vozidel? Může to něco znamenat, nebo taky nemusí. Ale jeden nemůže být nikdy příliš opatrný. Nakonec se rozhodla.

„Jojo.“

„Ano, Rosi-Rosi?“ odpověděl její malý milenec s cigaretou stále přilepenou k vlhkému a masitému spodnímu rtu.

„Ten skopčáký seržant ho do mě chce vrazit za půl hodiny v jeho ubikaci.“ Jojo znuděně přikývl. „No a?“

„Nemám čas. Budeš muset jít ty.“

„Kam?“

„K Angličanovi. Chci, abys mu řekl tohle...“

KAPITOLA 8

„Zatracenej vítr,“ úpěl plukovník, zeman z Abernockie a Dearthu, v čistém cockney a držel si poněkud příliš dlouhý kilt, aby mu jej čerstvý vítr z moře nezvedal. „V takovémhle počasí mi nastydnou kulky, Freddie!“

Major, ctihodný Freddy Rory-Brick, během své nepřítomnosti známý u svého sedmého komanda jako „rudý ocas“, odtrhl pohled od zelené, vlnící se masy vod Kanálu. „Vždyť to nemusíte nosit, pane.“

Malátně si zatlačil monokl pevněji do oka a shlédl dolů na drobnou postavu jeho velícího důstojníka ve vlněném skotském baretu a zplihlém abernockém kiltu. „Nebo ano? I teď?“

„Jak to myslíte, vy dlouhý pruhu chcanků Skotské gardy? Jsem přece zeman. Očekává se to ode mě.“

Kromě toho, Freddy, až budete velícím důstojníkem jako já, budete muset držet krok s Jonesy. Jestliže

Lovat ze čtvrtého komanda může nosit civilní batoh a mít svého osobního dudáka, a Jock Churchill ze třetího může chodit do akce se svým velkým zarezlým mečem, já musím mít tuhle pitomou tvídovou sukni.“ Přejel rukama velký bílý klín výsadkových člunů Eureka uhánějících ke křídovým útesům. „Mí pastevcí a hajní jsou rádi, když vidí, že udržuji staré tradice. Jsou stejně zmlsaní jako vy, Freddy.“

„Zmlsaní, pane!“ zasmál se major Skotské gardy.

„Plukovníku, vy opwavdu používáte velmi neobyčejná slovní spojení.“ Zeman mu věnoval jeden ze svých potutelných úsměvů, kterými si vysloužil přezdívku „Lišák Fergus“. To však bylo ještě ve dnech, kdy coby chlapec pobíhal po Tottenham Court Road, než jeho dávno zapomenutý strýc, zeman z Abernockie a Dearthu, k jeho naprostému překvapení zemřel a jemu řekli, že vlastní „půlku zatraceného severního Skotska“.

„Dobrá, Freddy,“ řekl. „Zavřtejte se pevně do téhle okenní tabulky, a prsty ven. Táhle jsou. Počítejte jim čas.“

Když první eureka zaskřípala na šterku na mělčině třicet metrů pod nimi, velký major spustil stopky. Začala poslední zkouška.

Rampa dopadla na vlhké oblázky pláže. Rychle a přesně se muži ze sedmého komanda rozeběhli napravo a nalevo a upalovali vzhůru po

pláží až k patě útesů. Koordinovaně zalehli s připravenými samopaly a vytvořili obranné postavení kolem dvou raketometů.

„Ustupte dozadu, Freddy,“ poklepal mu velitel na rameno.

Na poslední chvíli. Ozvalo se tiché říhnutí, jak muži dole vystřelili kotvy. Dva obláčky bílého kouře. Z nich se vynořily dvě velké blyštivé kotvy a mířily k vrcholu útesů. Za nimi se vinula a divoce se zmítala pevná, třicet metrů dlouhá lana. První z háků s kovovým zazvoněním vrazil do skály. O vteřinu později se zachytil i druhý.

„Dvě minuty, pane,“ oznámil Freddy.

„Zatraceně!“ zaklel zeman z Abernockie a cítil, jak mu srdce buší rostoucím vzrušením.

Dva statní seržanti se chopili lan. Aniž by zaváhali jedinou vteřinu, začali se drápat nahoru, zatímco samopalníci kropili vršek útesu slepými náboji.

Noví dva popadli lano. Přistávaly další a další čluny

Eureka. Všude se zdálo být plno vzduchem létajících háků.

„Šlápnete na to, hoši!“ volal velitel a nevšiml si, že mu kilt divoce vlaje kolem hubených nohou.

Nad hranou útesu se vynořily první zčervenale tváře.

„Pět minut!“ hlásil Freddy.

S těkajícíma očima a hrudníky zdvihajícími se námahou si commandos odepínali zbraně. Co nej–

více přikrčení vyrazili k prvnímu drátěnému zátarasu. Z výšin nad nimi spustil nepřítel palbu slepými náboji.

Desátník celou svou vahou a s rukama široce roztaženými dopadl na ostnatý drát. Pronikavě vykřikl, jak se mu drát zaryl do těla. Ale ten za ním již přelézal jeho napíchnuté tělo a vrhal se k zemi na druhé straně. Další a další commandos přelézali po lidském mostě.

„To je ono, chlapi,“ křičel velitel. „Předved'te jim, jak vypadá peklo! Vařte to!“ Jeho oči vzrušeně blýskaly – týdny nelítostného výcviku se začínaly projevovat.

„Osm minut!“ křičel Freddy.

Jeho druzi stáhli svůj lidský most z drátu. Dále pronikali v malých skupinkách po čtyřech nebo pěti, každá pod velením poddůstojníka nebo důstojníka. Rychle doběhli na přidělené pozice představující sedm kulometných hnízd, o nichž od rozvědky věděli, že obklopují baterii. Velitel pozvedl signální pistoli.

„Deset minut,“ hlásil Freddy. I jeho hlas byl vzrušený. Velitel stiskl kohoutek. Jednou. Podruhé.

Dvě jasně červené světlice zasyčely k anglické obloze.

To byl signál. V perfektní souhře spustili commandos palbu ze svých automatů. Ráno naplnil bláznivý rachot slepých dávek. Vzduchem létaly cvičné bomby jako černý déšť. V tomtéž okamžiku vyrazil vpřed z každé skupiny jeden muž, zběsile kličkoval jako ragbyový internacionál jdoucí si pro bod a pátil přitom od boku.

„A teď wangevi!“ křičel Freddy.

Když byla umlčena kulometná hnízda, mezerou v obraně vyrazila vpřed hrstka amerických rangerů přidružených ke komandu a s sebou vlekla třímetrovou nálož.

„Pohyb, Yankeeové! Natáhněte ty vaše americký nohy!“ ječel vzrušeně zeman.

Američané zkušeně proklouzli travou a dlouhou nálož jediným šťouchnutím protlačili pod trojitou řadou ostnatého drátu přímo před dřevěnou maketu baterie.

Chvíli se nic nedělo. Pak se objevil fialový záblesk korditu a všechno kolem začalo létat.

„Dvanáct minut, pane!“

Kouř prořezávaly šarlatové záblesky. Palba postupně utichala. Rychlé práskání ručních zbraní vystřídal podivné suché zapraskání. Z mračna kouře náhle vyšlehl zelený plamen, zůstal viset na obloze a všechno pod sebou halil do zlověstného, nezdravého odstínu.

„Signál!“ vykřikl zeman vzrušeně. „Kolik, Freddy? Tak dělej, ty starej kokote – kolik?“

Freddy zmáčkl stopky. „Přesně šestnáct minut a něco přes třicet sekund.“

Zeman z Abernockie a Dearthu vzhlédl vzhůru k vytáhlému elegantnímu gardistovi. „Nevypařila se vaše okenní tabulka vzrušením, Freddy? Zvládli jsme to – přesně včas!“

„Ano, bylo to opwavdu docela působivé, pane.“

Zeman právě dokončil prohlídku svých mužů se stále se zdvihajícími hrudníky roztažených na posekané trávě, potem zalitými obličejí zrudlými námahou, když z hlavní silnice Southsea – Havant zaburácel

motocykl. Šedesátkou skákal po nerovné zemi a postarším gardistou v sedle házel nahoru a dolů.

„Vsadím se, že ho večer budou bolet koule, Freddy,“ řekl a se zájmem sledoval exhibicionistické číslo.

„Pwoč myslíte, že má tak naspěch, pane?“

„Mě se ptejte. Možná Winnie chce, abych místo něj pronesl řeč.“

S protestujícím vrzáním gumy jezdec v kožené bundě zastavil. Sundal si brýle, a když zaregistroval důstojnické označení podivného mužíka, postavil se do pozoru. „Pro plukovníka, zemana z...“

„Dobrá, zadržte, chlape,“ přerušil ho velitel komanda, „nechceme tu strávit celý den. Co pro mě máte, synu?“

Lehce zmatený z cockneyského přízvuku vycházejícího z úst toho, co mělo být skotským lordem, otevřel motocyklista vak a podal mu zapečetěnou žlutou obálku. „Pouze pro vaše oči, pane. Od velitelství Kombinovaných operací,“ vyštěkl.

„Nemusíte se kvůli tomu zabít,“ řekl velitel kysele. Vzal si obálku, odešel kousek stranou a nožíkem vytaženým z punčochy ji rozřízl.

Četl pomalu, jako by mu činilo problémy porozumět obsahu, a šedá tvář se mu okamžitě zachmuřila.

Několik metrů odtud gardisté cinkali svými ešusy v naději na „pintu opravdového seržova čaje“.

Freddy věděl, že to je jeho starost. Ale pohled na velitele mu řekl, že teď není ten pravý čas na čajový dýchánek.

„Děje se něco, pane?“ zeptal se nakonec.

„Pojďte sem, Freddy,“ zvolal zeman.

„Pane.“

„Freddy, nemohu vás nechat číst tu depeši. Je z Richmond Terrace – z rozvědky – a jen pro moje kukadla. Ale byl bych zasviněn, kdyby mi zabránili, abych vám zhruba řekl, co v ní je.“

„Pane?“

Důstojník ztišil hlas. „Freddy, zpravodajská služba hlásí, že skopčácký pluk trénuje rychlé pochody po silnici do Bernevalu,“ pronesl zachmuřeně.

„A?“

„A – vy velký proude chcanek – nespojujete si to s tím zatraceným faktem, že je to přesně třicet devět dní, kdy byla zrušena operace Máslo*), a že od té doby je každá zaplivaná hospoda od Pompey do

Plymouthu plná chlapů, kteří si vylévají střeva každému, kdo jim koupí pintu? Můžete vsadit svůj poslední dolar na to, že nás skopčáci dostanou.“ Zasmušile hleděl na vzdouvající se zelené moře s bílými čepičkami vln. „Freddy, myslím, že vědí, že přicházíme.“

Gardista na něj zděšeně civěl. I přes směšný přízvuk nižší třídy a ještě směšnější pokusy opičit se po skotských lordech Freddy věděl, že Fergus Mac –

Donald není blázen. Od doby, kdy v roce 1941 zformoval vlastní komando ze svých nájemců a hrstky dobrovolníků z glasgowských slumů, učil se plukovník rychleji než mnoho profesionálních důstojníků. Vedl si dobře u Vaagso a ještě lépe u St. Nazaire, u prvního si vysloužil Válečný kříž a u druhého

Řád za statečnost. Jeho dlouhý mazaný nos, jímž si vykoledoval přezdívkou „Lišák Fergus“, dovedl vycítil trable na míle daleko a tam, kde mnoho profesionálních důstojníků „se do toho prostě vrhlo“, on raději „používal zadní vrátka“, jak rád vysvětloval při cvičeních. „Nevím,“ řekl ponuře. „Ale cítím to v kostechčekají nás!“

*) První nájezd na Dieppe ze začátku července, odvolaný, když už byly útočné síly na lodích.

„Ale pane, nenechají nás vlézt do pasti, že ne?“

Velitel neodpověděl. Místo toho řekl: „Freddy, přebíráte velení.“

„Cože?“

„Ano. Odjíždím.“ Otočil se a zakřičel na kurýra.

„Hej, vy!“

„Pane?“

„Pojďte sem s tím vaším kolem, a rychle!“

Jezdec si nasadil brýle a kodrcal se s těžkým motocyklem po nerovné zemi směrem k důstojníkovi.

Plukovník přehodil nohu přes sedadlo, nedbaje, že je vidět, že přesně podle skotského zvyku nenosí pod kiltem prádlo. „A teď jí dejte co proto!“

„Ano, pane!“ Motocykl se hlučně probral k životu. Maličký plukovník se pevněji chytil řidičova pasu a napjal svaly.

„Ale kam chcete jet, pane?“ ptal se ctihodný Freddy Rory-Brick a jeho pověstný klid byl ten tam.

„Do toho Velkýho Začouzenýho,“ zvolal zeman z Abernockie a Dearthu a vítř mu rval slova od úst, jak se motocykl rozjel. „Musím prohodit pár slov s Jeho lordstvem.
„Oh, bože!“ zaklel Freddy a chytil se za hlavu.

KAPITOLA 9

Plukovník commandos nebyl toho dne jediným znepokojeným důstojníkem. Když se té neděle 16.

srpna 1942 přiblížilo poledne, standartenführer Geier a sturmbannführer von Dodenburg spolu jeli klusem na pronajatých koních dolů přímou silnicí z Braquemontu do Bernevalu. Každému přihlížejícímu rolníkovi připadali jako další z dlouhé řady německých důstojníků, které viděli jet touto silnicí během nedělních odpolední za poslední dva roky bezchybní, majestátní, nevšimaví, jako by přišli ze světa, který nemá nic společného s jejich obyčejným životem.

Ale ti dva důstojníci SS si nevyjeli pro potěšení – byli ve službě. Přesně jak Sup řekl Dodenburgovi, když mu poručil najmout koně: „Von Rundstedt je zatraceně dobrý stratég, von Dodenburgu.

Ale od roku 1918 ten starý prďola neslyšel vypálit nepřátelskou střelu. Neví, že na bitevním poli nejde všechno tak hladce jako na jeho tabulích v St. Germain.“ A tak ti dva klusali beze spěchu dolů silnicí, kůže jejich koní se leskla potem a oni bystrým zrakem probodávali krajinu po obou stranách a hledali překážky a možné zdroje potíží.

„Pokud předpokládáme správně, že se Angličané vylodí před úsvitem,“ poučoval Sup svého mladšího společníka, „myslím, že Wotan se nemusí příliš bát leteckého útoku.“

„Za podmínky, že dodržíme naprosté zatemnění, pane,“ odvětil von Dodenburg. „Ale co ostřelování z moře?“

Sup se zamračil. „Myslím, že se dokážeme protáhnout. Můžeme předpokládat, že prvotní cíl bude oblast za dělostřeleckým postavením, aby je odřízli od posil. Pak přemístí palbu do jejich bezprostředního sousedství, aby kryli nastupující pěchotu.

Myslím, že mezitím to zvládneme.“

„Rozumím, pane. Ale tahle silnice se mi nelíbí.“

Ukázal na silnici, po obou stranách lemovanou hustým živým plotem.

„Co tím myslíte?“ otočil se k němu podezřívavě

Sup, když byli na kraji Belleville-sur-Mer.

„Spousta úkrytů po obou stranách. Žádná možnost manévrování na silnici samotné. Jinými slovy, pane, perfektní místo pro léčku.“

„Budeme u baterie dřív, než se Angličani budou moci dostat takhle daleko, Dodenburgu.“

„Nemyslel jsem na Angličany, pane, ale na Francouze.“

„Francouzi!“ rozesmál se Sup a nebyl to zrovna přívětivý zvuk. „Můj milý sturmbannführere, Francouzi jsou tak dokonale dekadentní a sobečtí, jak už takovíhle lidé bývají. Na rozdíl od těch bláznivých Angličanů a nás Němců, kteří, zdá se, nacházejí zálibu v tom zabíjet se navzájem, Francouzi se ze všeho nejvíc zabývají tělesnými rozkošemi. Tímhle,“

učinil obscénní gesto, „a tímhle,“ poplácal si volnou rukou po hubeném břichu. „Proč by měli riskovat své drahocenné francouzské krky pro tlupu vyzábělých Angličanů? Ne, ne, můj milý sturmbannführere, Francouzi na válku dávno zapomněli a věnují se obchodování s požitky.“

„I přesto, pane,“ začal von Dodenburg, ale náhle ztichl. Sup upřeně hleděl na pláž, která se zjevila pod nimi po jejich pravici.

Kuno von Dodenburg zastavil koně a zíral na úzkou, mírně skloněnou pláž pokrytou velkými balvany. Za ní se zvedal jasně bílý útes, na nějž jedinou přístupovou cestou byla úzká rokle s téměř kolmými stěnami, do výše dvou metrů plná ostnatého drátu. Drát byl napnut velmi hustě mezi železnými sloupky zapuštěnými do stěn rokle. „Vypadá to dosti hrozivě,“ zkusil to.

Sup pomalu kývl. „To ano. Pokud to někomu z nich chytí koule, bude tu pěkných pár zpívajících tenorů. Zatáhl za otěže. „Pojďme se podívat na baterii.“

Pokračovali dál kolem osamělého velkého bílého stavení posazeného na hraně útesu, které vypadalo jako opuštěný kostel.

„Kulometné hnízdo,“ pronesl Sup, když znovu zastavili koně a pozorovali baterii Goebbels.

Von Dodenburg nyní znal podrobnosti o baterii nazpaměť. Byla vybudována Francouzi v roce

1936 jako součást pobřežního opevnění. Po roce

1940 a prvních britských nájezdech ji Wehrmacht vylepšil, takže její

zbraně měly maximální dostřel

22 kilometrů. Každé z děl namontovali na železobetonovou lafetu otáčející se na centrálním čepu.

Obranu proti pěchotě zajišťovaly husté drátěné zátarasy a sedm kulometných hnízd, každé s posádkou pěti mužů pod velením desátníka. Vzadu za děly byla další dvě hnízda namířená na několik set metrů otevřeného pole lemovaného lesíkem.

Celou baterii zajišťovala posádka asi dvou set mužů.

Sup si pečlivě olízl tenké rty. „Není to zlé, vůbec to není zlé, von Dodenburgu. Ale je to dělostřelecká pevnost a vy znáte můj názor na příslušníky artilerie.“

„Ne, pane.“

Sup se ušklíbl. „Všechno velké hlavy a velké zadky. Samý rozum a málo ostrosti v kalhotách, když dojde na věc.“

Kuno von Dodenburg se usmál. Věděl, proč Sup nemá rád dělostřelectvo – jeho důstojníci, intelektuální smetánka Wehrmachtu, byli povyšováni ještě rychleji než příslušníci Zbraní SS a všechno, co Sup dělal, bylo podřízeno jedinému – stát se generálem stejně jako jeho otec. „Jistěže, za takovouto obranou nepotřebují mít příliš ostrosti v kalhotách, pane.“

„Tak tak,“ drbal si Sup svůj obrovitý nos. „To místo vypadá celkem dobře. Až přijdou Angláni, vydrží, než dorazíme i my.“

„Pokud dorazíme,“ nenechal se ukonejšit von Dodenburg.

„Pořád máte strach z té silnice?“

„Ano, pane.“

„Dobrá, co navrhuje, že s tím mám udělat?“

„No, pane, cítil bych se lépe, kdyby obrněné jednotky pluku stály poblíž, aby nás mohly krýt, pokud by se něco pokazilo.“

„Nic se nepokazí.“

„Pokud by dostali rozkaz k pohotovosti zároveň s pěchotou, mohli by se k nám dostat během několika minut,“ nedal si říci von Dodenburg.

„Ještě nejsou úplně vycvičení, vždyť to víte.“

V té tmě by nejspíš nadělali víc škody nám než nepříteli.“

„To je mi jedno, pane. Budu klidnější, pokud budou připraveni, kdyby nastala mimořádná situace.“

Sup přísně hleděl na vážný výraz v pohledné tváři mladého důstojníka.

„Víte, von Dodenburgu, že vás ty přehnané obavy jednou přivedou předčasně do hrobu?“

„Lepší obavy než anglická kulka, pane,“ odpověděl s úsměvem von Dodenburg.

„Dobrá, vyhrál jste. Obrněnci budou v pohotovosti. Ale jen bůh ví, co se stane, až se tihle zelenáči dostanou za pásy Marků IV.“

Toho dopoledne zeman z Abernockie a Dearthu neohrabaně slezl z poslovy motorky, tvář i uniformu pokrytou tlustou vrstvou bílého prachu, a ztuhle vykročil ke vchodu Velitelství kombinovaných operací na Richmond Terrace. Neodbytně se domáhal uvedení k lordu Louisi Mountbattenovi.

„Ale přece nemůžete jít k admirálovi jen tak, plukovníku,“ řekl mu zděšeně elegantní pobočník.

„Jak víte, je to velice zaměstnaný muž.“

„Poslouchejte, příteli,“ odsekl plukovník, „Pokud během pěti minut nebudu hovořit s jeho lordstvem, upízlám vám ty vaše vznešené koule svým nožíkem,“ a natáhl ruku po *skean dhu* zastrčené za lem punčochy, „jedna dvě, ani nemrknu.“

Elegantní pobočník spěšně odkráčel.

„Je tu velitel sedmého komanda, pane,“ vysvětlil rychle pobavenému Mountbattenovi, „a je ve velmi zlém rozpoložení. Vyhrožoval mi, že – no, na tom nezáleží, pane.“

Mountbatten se tiše zasmál. „Starý A a D, co?

Zhouba Vysočiny. Uved'te ho dál, pět minut mu věnovat mohu, Jenkinsi.“

Drobounký plukovník v uváleném, zaprášeném kiltu přešel ihned k věci. „Admirále, nelíbí se mi to.

Ani trochu se mi to nelíbí!“

„Co se vám nelíbí, A a D?“

„Celá operace, celá zatracená operace Jubilee.“

Nahnul se přes velký stůl, jeho husté, mrkvově červené vlasy mu padaly do čela. „Myslím, že skopčáci nás prokoukli.“

Mountbattenova sličná tvář ztvrdla. „Vyloučeno,“ řekl rozhodně, jako by se znovu ocitl před svými námořníky.

„A co ty rychlostní pochody jednotek SS na silnici mezi Braquemontem a Bernevaalem, admirále?

Proč zrovna tenhle úsek ze všech silnic v celé Francii, he?“

„Náhoda, A a D?“

„Nechte toho, admirále,“ odfrkl neuctivě zeman z Abernockie a Dearthu.

„Jak to myslíte, plukovníku?“

„Stačí se na celou tu zatracenou věc pořádně podívat, admirále. O operaci Jubilee se začalo mluvit v dubnu. Tehdy bylo v Dieppe asi čtrnáct set druhořadých německých vojáků. V červenci, kdy jsme původně plánovali, že to spustíme, byly v oblasti tři divize, včetně zpropadené divize SS.“ Vyčítavě hleděl na admirála, ale ten zůstat tichý jako hrob.

„A teď, co se stalo pak?“ pokračoval plukovník.

„Operace byla zrušena, a co udělali Němčouři – některé síly stáhli.“ Varovně pozvedl špinavý prst.

„Ale to ještě nebyl konec, admirále, ne, ne. Sotva jsme se rozhodli akci přece jen provést, jsou fricové zpátky. Co se to tam děje? Má starý von Rundstedt přivázané k zadku jojo – nebo vědí, co chystáme?“ Zeman z Abernockie a Dearthu ztěžka vydechl. Prsty, které se mu lehce třáslы potlačovanou zuřivostí, si zapálil další ze svých oblíbených woodbinek. Mountbatten zaváhal. Ten legrační plukovník nebyl první, kdo tenhle týden protestoval proti operaci

Jubilee. Generál Montgomery, který operaci původně velel, napsal ze svého nového velitelství v poušti generálu Pagetovi: „Pokud se chtějí pokusit o něco na kontinentě, ať si vyberou jiný cíl než Dieppe.“

Bylo zřejmé, že skupina uvnitř armády rychle ztrácela důvěru v celý ten pochybný byznys. Na druhou stranu Mountbatten věděl, jak zoufale Churchill na operaci tlačí – a jeho vlastní hvězda byla spojena s tou premiérovou.

„A a D,“ pronesl konečně. „Myslím, že se tím vším přehnaně znepokojujete.“ Pokrčil rameny.

„Nemůžeme tomu říkat série náhod, které vůbec nic neznamenají?“

„Vy možná. Já rozhodně ne!“ odvětil nevybíravě malý plukovník.

„Jsem zodpovědný za životy čtyř set mužů, nemohu si dovolit hrát si na náhody. Ze všech lidí právě vy byste to měl pochopit. Jsou to moji lidé, já jsem jejich zeman.“

Za jiných okolností by se Mountbatten tomuto srovnání zasmál. Ale v tuto chvíli ten rozzlobený malý plukovník představoval nebezpečí.

Necítí se svázán profesní loajalitou pravidelných důstojníků. Klidně by se mohl sebrat a vylít si vztek nějakému zatracenému reportérovi z *Daily Mirror* – a pak by se rozpoutalo peklo. „Ano, chápu to, A a D, ale co přesně očekáváte, že udělám? Operace začíná v úterý v noci. Je do toho zapleteno příliš mnoho lidí a příliš mnoho dalších věcí. Je pozdě činit nějaké zásadní změny v plánu.“

„O tom nic nevím, admirále,“ tvrdošíjně trval na svém plukovník. „Jediné, co mě zajímá, jsou mí chlapi. Připusťme aspoň, že ti zatracení frickové pochoduující každý druhý den do Bernevalu, jak zjistila rozvědka, jsou ti, kdo mají posílit baterii, až tam přijdou mí chlapi.“ Mountbatten otevřel ústa k protestu, ale Skot byl rychlejší. „Buďte chvilku zticha, admirále, a nechte mě to dopovědět. Připusťme, že mám pravdu. Takže co se stane s mými chlapy, když zahajovací bombardování upozorní Němce, že se něco děje? Povím vám to,“ ukázal na potomka králů s hranatou bradou prstem. „Fricové je zastihnou s kalhotami dole, visící na tom podělaném útesu pod baterií. A nebudou to žemle za penci, co na nás začnou házet, budou to hromady sraček. A teď, jediné, oč vás žádám pro sebe a své chlapy, je, že zajistíte, aby se tihle podělaní esesáci nedostali k baterii dřív než my. Pak jsme připraveni zkusit štěstí, admirále.“

Mountbatten zuřivě přemýšlel a zareagoval tak rychle, jako vždycky před válkou při pólu. „Dobrá,

A a D,“ sáhl po červeném kódovacím telefonu.

„Postarám se o SS. Na vás je ta zatracená baterie.

A teď mě omluvte, musím toho do úterního rána ještě hodně zařídit.“

KAPITOLA 10

„Ticho tam na hnoji!“ hřměl hauptscharfihrer Metzger z plných plic svým děsivým hlasem.

Shromážděné poddůstojníky 1. úderného pluku

SS Wotan zahalilo ticho. Řezník pomalu přešel svýma prasečíma očkami po žhnoucích tvářích ostatních, již plných očekávání. Jejich mohutné dlaně už pevně držely ucha pivních korbelů. Uspokojen tím, co viděl, slavnostně pozvedl sklenici do výše třetího knoflíku své blůzy, jak bylo napsáno v pravidlech.

„Kamarádi ze sboru poddůstojníků,“ pronesl vzletně. „Je mi velkým

potěšením přivítat vás na našem *Kameradschaftsabendu*. Pozvedněme číše, kamarádi.“

Sto padesát poddůstojníků pozvedlo své püllitry do výše třetího knoflíku a všude rozlévali pivo.

„Vím, že jsou to jen francouzské komáří chcanky,“ hřměl Řezník. „Ale noc bude chladná. *Prosit!*“

Jako stroje hltali pěnlivé francouzské pivo a hlasitě ho polykali, dokud jejich korbele nebyly prázdné. Pak, jak předepisoval tradiční armádní obřad, jimi udeřili o dřevěné stoly, na kterých jimi unisono vykroužili tři kolečka.

Řezník si hřbetem své chlupaté ruky otřel ústa od pěny. Jeho tvář se v srpnovém vedru již začínala potit. Pohlédl na Schulzeho. „Scharführere Schulze,“

zachroptěl a afektovaně se při tom culil. „Považujete se za plukovního komika, tak nám povězte vtip.“

„A nějakej šťavnatej, Schulze,“ chechtal se scharfuhrer Gross, který, když se opil, měl zvyk žvýkat žiletky. „Vždycky mi ztvrdne, když nějakej takovej slyším, ty jeden syflopolicajte.“

Vztekle se mračící Schulze hřmotně vstal. Zvedl zasádrovanou tlapu.

„Tak proč si na něj nesesedneš,

Grossi,“ odfrkl. „Dopřej si trochu levný rozkoše!

Vtip, hauptscharfuhrere? Co třeba o těch dvou jeptiškách procvičujících spolu v posteli kostelní zpěvy?“

„He?“ civěl na něj Řezník nepřítomně.

„A kurva,“ vydechl Matz, sedící vedle Schulzeho. „Ten trouba je tak blbej, že ani nedokáže jíst polívku lžící.“

„A ten o plastickém chirurgovi, co se oběsil?“

nedal se Schulze.

„Tomu říkáš vtip?“ zavrčel Řezník. „Řekni něco, čemu se sakra zasmějeme. Žádný chcípáky, ty prase.“

Chceme něco, z čeho si stříkneme do gatí.“

Schulze si zoufale prohlížel strop, jako by se modlil k Bohu, aby ho dostal pryč od té bandy pitomců. „Dobrá, hauptscharfuhrere,“ řekl pečlivě a rozhodl se pro vtip, jaký při těchto příležitostech vyprávěl už tři roky. „Víte, co řekne voják své ženě, když s ní po šesti měsících mimo domov tráví první noc?“

„Ne,“ dychtivě poposedl Řezník. Francouzské servírky už skoro všem

doplnily jejich sklenice.

„Dobře se podívej na podlahu, drahá, protože dalších 48 hodin neuvidíš nic jiného než strop.“

Místnost vybuchla smíchem a Schulze sledoval zarudlé, zpocené tváře svých druhů s evidentním znechucením.

„Tomu říkám vtip,“ zalykal se Řezník a po tvářích mu tekly slzy.

Popadl svůj püllitr. „Nuže, kamarádi, vysrkněme ještě tohle, než se příliš ochladí.“

Kameraden – prosit!“

Schulze hleděl ven oknem na kasárenský čtverec koupající se v jasném slunečním světle a skrz pivo sykl: „Matzi, nelij do sebe moc té močky.

Víš, že jsou před námi lepší věci.“ Zaculil se při pomýšlení, že ten zasraný hauptscharfuhrer Metzger brzy okusí chuť pomsty, a mrkl na Matze.

Jednonohý desátník jeho mrknutí obřadně opětoval.

Tytéž oslnivé sluneční paprsky, které toho úterního odpoledne 18. srpna 1942 dopadaly na kasárna úderného pluku Wotan, stejně spalovaly i silnice v jižní Anglii a dlouhé řady vozidel mířících k přístavům měnily v dusné krabice. Rachotily kolem prastarých věží kostelů a protahovaly se úzkými dlážděnými uličkami směrem k třpytivým zeleným vodním masám pod nimi. Sem tam na ně zamávaly špinavé děti v rozedraných košilích, vyrábějící si v příkopech u cesty koníky ze sirek a rozteklého dehtu. Ale jejich matky, vychrtlé a na dlouho zbavené svých manželů, s vlasy v kovových natáčkách, konvoje jen apaticky sledovaly. V těchto temných letech viděly už příliš mnoho mužů mířících dolů do přístavů, aby se nikdy nevrátili.

Malé přístavy na jižním pobřeží byly plné pochodujících Kanad'anů, jejichž vozidla stála opuštěná o něco výše na kopcích, shlížejících na jejich čluny. *Essex Scottish Regiment... Fusiliers Mont –*

– Royal... Royal Hamilton... Queett's Own Cameron Highlanders of Canada... Pět tisíc jich bylo, pochodujících tichými ulicemi počmáranými blednoucími nápisy DRUHOU FRONTU HNED!, v nichž se rozléhala jen ozvěna dupání těžkých bot.

Nikdo nemával. Nikdo nevolal. Nehrály žádné kapely. A tak to mělo být. Protože z těch pěti tisíc

mužů, propocených v horkém odpoledním slunci, dusajících po dláždění a svižně máchajících pažemi, jich Anglii znovu spatří jen dva tisíce.

„*Meine Herren*,“ spustil Sup, „vím, že je horko, ale mohu požádat o vaši pozornost?“ Pohlédl na důstojníky Wotanu se stěží skrývanou nudou.

Důstojníci v krátkých černých kalhotách a bílých letních blůzách se otočili k veliteli.

„Za chvíli se přesuneme do poddůstojnické kantýny, abychom protrpěli další ze společenských večírků, které nám vnutil *Reichsheini* se svou buržoazní slabostí pro takovéto nemožné estrády.“

Vyzývavě hleděl na důstojníky, aby zjistil, jestli se při jeho poznámce na adresu nejvyššího velitele nědo z jeho národně socialistických fanatiků neurazil. Ale strach z něj znamenal víc než respekt k Himmlerovi, a tak zůstali zticha.

Von Dodenburg se v duchu zasmál. Sup opravdu zchladil horké hlavy plukovních partajníků. Před pouhými dvanácti měsíci by i on sám bral takovéto poznámky jako urážku. Ale to bylo ještě před Ruskem.

„Nevím, jak snášíte silné nápoje. Jediné, co vím, je, že pánové z poddůstojnického sboru SS se dnes večer nepochybně zpijí do bezvědomí, jak bývá jejich nechutným zvykem. Mí důstojníci tak *neučiní*, jakkoli je k tomu ta prasata odnaproti budou tlačit.“

Zamával bičíkem ve směru, odkud se sborem ozývalo *Oh, du schöner Westerwald*. „Dáte si maximálně tři kořalky – v případě mladších důstojníků bude obdobně stačit přičichnutí k zástěrám servíreka to je vše. Angličané se mohou objevit každou chvíli a nechci, aby někomu z vás ustřelili palici, protože vaše mozky budou obluzené šnappem, a tudíž neschopné reagovat dostatečně rychle.“ Chraptivě se rozesmál a ukázal na svůj Rytířský kříž.

„Kromě toho vás potřebuju živé, abych několika diamanty vyléčil své škrábání v krku.“

Několik starších důstojníků se zasmálo, ale ne mnoho. Sup byl smrtelně vážný. Klidně by je všechny obětoval, pokud by mu to mělo vynést kýžené diamanty na jeho Rytířský kříž.*)

Kuno von Dodenburg vyšel ven do pálícího slunce a rychle zamrkal.

Žhavé paprsky bodaly do očí jako ostré nože.

„Ou,“ vydechl a setřel si pot z čela. „Opravdu si myslíte, že přijdou v takovémhle horku, pane?“

„Mohou se zchladit v moři, až je tam nakopeme zpátky,“ odpověděl Sup, s nímž vysoká teplota patrně nic nedělala. Namířil holí na klidnou olejnatou hladinu pod nimi. „Počasí je ideální pro výsadek. Co my víme, sturmbannfuhrere, klidně už v tuto chvíli mohou být těsně za horizontem.“

Zasmál se a dovolil von Dodenburgovi otevřít dveře do místnosti, kde se nevázaně bavili poddůstojníci.

Bylo 6:10 večer. Z vedoucího plavidla 13. flotily minolovek Královského námořnictva se s lehkým žbluňknutím svezla do klidného moře bójka se zeleným praporkem. První ukazatel cesty německým minovým polem pro invazní loďstvo byl umístěn.

Malé minolovky se svižně prodíraly vlnami v úzkém klínu a čistily Kanál.

Za nimi, v přístavech na jižním pobřeží, zahalených do hustého dusivého kouře, výsadeková plavidla, maskovaná po celé týdny jako obchodní lodě, počala odhazovat kamufláž. Po lávkách na ně začali vystupovat vojáci, očíslovaní jako zavazadla.

Zpocení, špinaví kuchaři v roztrhaných tílkách jim

*) Velice vzácné dodatečné vyznamenání k Rytířskému kříži.

na palubách podávali jídlo, které pro mnoho z nich bude vůbec posledním.

„Zatracená práce,“ nadával zeman z Abernockie a Dearthu, když civěl do mastné šlichty na dně svého ešusu, „podělané sojové klíčky a kovbojské fazole. Námořnictvo nejspíš chce, abychom si nadělali do kalhot, ještě než vůbec dorazíme na to zasraný místo.“

„Oh, já nevím, pane,“ nenechal se rušit Freddy Rory-Brick od jídla a dál nabíral plné lžíce fazolí.

„Je to opravdu docela dobré.“

Když dovnitř vešel zástup důstojníků v čele se Supem a přítomní poddůstojníci vstali na pozdrav, mrkl Schulze na kyprou servírku Marii s velkými prsy, s níž několik posledních nocí spal. „Pojď sem, broskvičko.“

„Proč jí říkáš broskvičko?“ chtěl vědět Matz.

„Kdybys měl svou špinavou pracku tam, kde mám já teď tu svoji, věděl bys.“

„Zasraný prase!“ odpověděl Matz znechuceně, když Marie zasténala rozkoší.

Schulze nesměl ztrácet čas, pokud chtěl svůj plán úspěšně provést ještě dnes večer. Podal servírce ampulku tekutiny, kterou toho odpoledne ukradl na marodce.

Broskvička se zachechtala, když spatřila tmavě hnědou lahvičku.

„Bum-bum?“ blýskly jí oči.

„Velmi bum-bum,“ řekl Schulze tajemně. „Ten nádiva vybuchne jako Vesuv.“

Nepřestávajíc se chichotat servírka odešla a zanechala Matze užasle zírat na svého parťáka. „Co to má být, Schulze?“ tázal se, když si zase sedli a důstojníci s nimi.

Schulze se zachechtal s neskrývanou zlomyslností. „Koncentrovaná rozbuška hnědých bomb pro Řezníka.“

Matzovi spadla čelist. Jako všichni ostatní v pluku měl respekt před extrémně silným projímadlem, předepisovaným zlomyslným doktorem Hackenschmittem, novým lékařem pluku. „Zatraceně,

Schulze, jedna kapka toho svinstva ti udělá z prdele plamenomet!“

„Přesně tak, můj malý chromý příteli,“ odvětil

Schulze mile a falešně pozvedl sklenici na kamarádství s Řezníkem, který ve své mohutné pracce třímal vylepšené pivo.

Metzger přesunul svou pozornost od konverzace se Supem a dal si mocný hlt.

Schulze dloubl Matze do žeber. Matz vyprskl plnou pusou piva na stůl.

„Co děláš, kurva? Chceš mi zlomit žebra?“

„Vypil to,“ zašeptal Schulze naléhavě. „Vypil to!“

Za chvíli přijde ohňostroj.“

„Ale k čemu ti to všechno je?“ nechápal Matz.

„Proč chceš, aby se posral?“

„Protože se odtud chceme dostat bez potíží.“

„A všechen chlast zadarmo jim tu nechat?“ vybuchl Matz.

„Jsou vznešenější věci, rottenfuhrere Matzi,“
pronesl obřadně Schulze.

„Prozrad' mi jednu.“

„K-U-N-D-A,“ hláskoval to slovo pomalu.

Zasmušilý pohled z Matzových očí zmizel. „No, to je něco jiného,“
souhlasil vřele. „Netušil jsem, že mluvíme o bohu. Ale kde?“

„*Café de la Belle Alliance*.“

„Rosi-Rosi! Ale to je Řezníkův kousek. Pokud teď zmizíme a on tě s ní
načapá, upízlá ti vejce tupou žiletkou.“

„Ty můj ubožáku natvrdlý,“ ťukal si Schulze na čelo. „Námořnictvo má
dnes cvičení, tahle banda se za chvíli ožere a hauptscharfuhrera
Metzgera potká nepříjemná nehoda, která ho bude držet poblíž
vlastního ajnclíku po zbytek noci. Takže, Matzi, co z toho vyvozuješ?“

„Že budeš moci zasunout svůj kolík do Rosi-Rosi a já si budu moci
vybírat z jejích kundiček,“ promnul si slastně dlaně. „Myslím, že bych
si mohl zařadit se dvěma z nich.“

„Tak pojd', vypaříme se.“

Oba dva opatrně odsunuli židle a „nenápadně“
zamířili ke dveřím.

„Hej vy dva, kampak jdete?“

Byl to sturmbannfuhrer von Dodenburg. V ruce držel sklenici piva,
kterého se sotva dotkl.

„Matzovi je zle, pane,“ zalhal pohotově Schulze.

„Bolí ho hlava. Možná je to tím hlukem tady.“

Matz vypadal velmi zdravě.

„Říkal jsem si, že toho budižkničemu odvedu do postele, uvařím mu
šálek slabého čaje a přečtu mu pár Goethových veršů.“

Von Dodenburg se zašklebil a přimhouřil pravé oko. „Nezdá se mi moc
zelený, Schulze. A teď, co vy dva...“

Nedokončil větu, protože z čela stolu se ozvalo strašlivé uprdunutí a
zvedl se mohutný vítr, až zacinkaly sklenice. Supovi překvapením spadl
z oka monokl. S velkými obtížemi se udržel na židli a nepřepadl
dozadu. Scharfúhrer Gross, sedící vedle něj, se chytil za krk a teatrálně
zašilhal. „Popláách! Plyn!“

volal, jako by se dusil. „Popláách! Plyn!“

Když se ve tváři nezdravě zelený Řezník mátožně zvedl s rukama křečovitě přitisknutýma na hrozivě se svírající žaludek, Schulze řekl spěšně:

„Myslím, že bychom raději měli jít, pane. A radím vám, abyste tu ani vy nezůstával příliš dlouho, takových otřesů přijde ještě víc.“

Von Dodenburg je sledoval, jak klopýtají po silnici dolů k Dieppe a jejich těla se nekontrolovatelně zmítají. Pak pokrčil rameny a pustil je z hlavy. Pomalu vykročil po jemném šedém šterku přehlídkového čtverce k ubikacím první roty. Noc již na celý kraj natahovala své dlouhé černé prsty. Brzy přijde čas zatáhnout zatemňovací závěsy. Odhodil levnou holandskou cigaretu, kterou mu někdo nabídl, a pozoroval mladistvé, hladké, opálené tváře svých mužů kypící zdravím. I jejich gesta a pohyby byly rychlé a jisté. Náhle ho zalila teplá vlna hrdosti.

Opilecké skřeky a chrochtání, vyřvávání sprostých popěvek z večírku poddůstojníků byly rázem zapomenuty. Není tu žádná špína, žádná korupce, říkal si. Jen upřímná oddanost Národu, Vlasti a Vůdci. To je nové Německo, jež netíží nečestné kompromisy z minula – čistí mladí mužové, kteří povedou Říši, až bude vyhrána válka.

Oblažený tou myšlenkou sturmbannführer Kuno von Dodenburg mocně zívá, otočil se a vydal se na svou ubikaci. Cítil se náhle velmi unavený. Dnes půjde spát brzy. Zítra je taky den.

Již propluli minovým polem. Na nebi svítil poloviční Měsíc a moře bylo klidné jako zrcadlo. Ale hukot lodních šroubů a tlumené, precizně vyslovované povely přehlušovalo jemné ševelení větru a šplouchání vln. Všechno běželo jako na drátkách. Všude však bylo cítit napětí a nejistota. Velitel 7. komanda si připadal jako při svém prvním výsadbku, jako by se poprvé kradl podrostem k nic netušící německé hlídce. Znovu si srkl přidělové whisky ze své stříbrné placatky a nabídl Freddyemu.

„Co myslíte,“ ptal se tiše, jako by na neviditelném nepřátelském pobřeží němečtí vojáci natahovali uši, aby slyšeli, co říká.

„Obvyklý zmatek, pane, to mě nepřekvapuje.“

„Chlapi jsou O.K.?“

„Och, to nevím, pane,“ pronesl ledabyle Freddy.

„Tuhle demokracii nechávám na poddůstojnících.“

„Dejte sem tu placatici, než to všechno vyslopete.“

Oba důstojníci se ponořili do ticha a flotila 250

malých lodí se začala shlukovat do skupin, v nichž překonají poslední úsek plavby k francouzskému pobřeží. Freddy Rory-Brick zaostřil vypůjčený noční dalekohled, a protože neměl nic lepšího na práci, začal je nahlas přepočítávat.

„... pět... šest... sedm... deset... dvanáct...“

Náhle se zarazil.

„Co se děje, Freddy?“ Plukovník uvolněně dopil zbytek skotské.

Freddy zaváhal.

„No tak, chčijte, nebo nestůjте u mísy!“

„Ty skupiny, pane,“ odpověděl nešťastně.

„Co je s nimi?“

„Tedy...“ Opět zaváhal.

„No tak, Freddy, ven s tím, zatraceně! Jestli vám to takhle půjde dál, než se vymáčknete, budeme ve

Francii!“

„Jde o počet skupin, pane.“ Téměř bázně si olízl sláným vzduchem vysušené rty. „Jejich třináct.“

KAPITOLA 11

„To je nádhera!“ sténal Schulze slastně a ztvrdlé bradavky jejích mocných prsou si strkal do chlupatých uší. „Och, já neslyším, jsem hluchý, neslyším ani jedno zasraný slovo!“

To byla poslední věta, kterou vyslovil, než ho propustila, vyčerpaného z příliš mnoha milování a příliš mnoho alkoholu, jímž ho cílevědomě nalévala po celou noc.

Ted' Rosi-Rosi jemně osvobodila jeho chrápající hlavu z rýhy mezi svými nahými prsy. S překvapující hbitostí sklouzla z dvojité postele a otevřela dveře ložnice.

Podnik byl ztichlý. Byla klidná noc a většina děvčat odešla brzy, stěžující si na nedostatek kšeftů.

V tuto chvíli nebylo slyšet nic jiného než odřukování velkého německého poddůstojníka a pravidelné vrzání seshora, kde jeho jednonohý společník pořád pracoval na Claude a Gigi.

„Jojo,“ zvolala tiše. „Jsi vzhůru?“

Její maličký milenec se vynořil zpoza pozinkovaného baru. „To skopčácký prase spí?“ zašeptal.

Přikývla. „Chrápe, jako by porážel les.“

Jojo zívla a lokl si pernodu z poloprázdné láhve vedle kasy. „To je dobře, za chvíli přijde Angličan.“

Rosi-Rosi chňapla po zástěře. Jojo se ospale zašklebil, když si ji omotala okolo nahého břicha.

„Proč to děláš, myslíš, že Angličan nikdy neviděl tu chlupatou věc?“

„*Salud!*“ okřikla ho jemně a pokrčila rameny, přičemž se jí prsa zavlnila jako puding. „U Angličanů nikdy nevíš. Jsou to velmi panenští lidé.“ Přeshla k baru a nalila si sklenici piva. Naráz ji vypila a spokojeně si řihla. „Proč myslíš, že by nás chtěl dnes vidět, Jojo?“

Jojo pozvedl svá vyzáblá, souchotinářská ramena. „Kdo ví? Je to člověk, který si vše nechává pro sebe. Všichni jsou takoví.“ Zamyšleně usrkl pernodu. „Víš, Rosi-Rosi, kdybych si měl vybrat mezi Angličany a Němci, vybral bych si ty druhé.“

„Proč?“

„Utrácejí víc peněz. Milordi, co byli v Dieppe před válkou, byli velmi upjatí a škulčili každý frank.“ Prohlédl si její macaté nahé tělo.

„Naproti tomu Němci jsou velmi štedří.“

Rosi-Rosi si položila ruku na podbříšek. „No, pokud jsou všichni jako ten velký hřebec nahoře, jsou štedří až příliš – a nejen pokud jde o peníze.“

Jojo otevře] ústa k odpovědi, ale rychlým gestem tučné ruky ověšené náramky ho zarazila. „Kolo,“ sykla. „To je on.“

Napjatě naslouchali slabému kovovému zvuku kola, následovanému jediným klepnutím do dveří, což bylo znamení. „Otevři, Jojo, rychle!“ rozkázala Rosi-Rosi a zhasla světlo za barem.

Počkala, dokud muž nevešel a dveře se opět nezavřely, pak teprve znovu rozsvítila světlo.

„Já zírám!“ polkl Angličan, oči upřené na její nahá, rtěnkou namalovaná prsa.

„*Comment?*“ ptala se Rosi-Rosi. Anglicky nerozuměla.

Muž z SOE, odboru britské špionáže, vysoký štíhlý kapitán s nervózně třekajícíma očima a permanentním tikem v pravé tváři, řekl rychlou, bezchybnou francouzštinou: „Nic, madam. Jen mi to vyklouzlo.“

„Přesně to říkalo včera to velké německé čuně nahoře celou noc,“ odfrkla Rosi-Rosi kysele.

„Co?“ hleděl na ni zmateně kapitán.

„Nic. Ale kvůli čemu jste nás chtěl vidět v tomto nočním čase?“

Angličan na chvíli přemohl nervozitu, jež byla výsledkem šesti měsíců života v podzemí, odkud řídil síť odboje v Dieppe, a usmál se.

„Přicházejí,“ ohlásil hrdě.

„Kdo přichází?“ ptal se Jojo.

„Naši, Britové! Dnes ráno se pokusí o velký výsadek. Dole na plážích a tady. Uvidíte. Bude to něco, o čem budete moci vyprávět vnoučatům.“ Rosi-Rosi na něj vystrčila ukazovák jako jasný důkaz toho, co si myslí o historii, a zvolala: „Tady!“

Říkal jste tady?“

„Pššt!“ sykl. „Ano. Až vyřídíme dělostřelecké baterie, vylodí se velké síly na pláži u Dieppe. Jakmile překonají pobřežní opevnění, vyrazí přímo na *Marechal Foch* a *Verdun*. Pokud tu zůstanete, ocitnete se přímo uprostřed bitvy, madam.“

„Pokud tu zůstanu, *sale con*,“ ječela zběsile Rosi –

Rosi. „Kam si myslíte, že bych asi šla? Nehodlám opustit svůj majetek, svou krásnou kavárnu, kvůli nějaký podělaný válce!“ Z krví podlitých očí se jí valily slzy vzteku a sebelítosti. „Proč jste nám tohle neřekl, když jste nás zatahoval do té své pitomé špionážní hry?“

Kapitán SOE na ni nevěřícně zíral. „Přicházíme, abychom vás osvobodili od německého jha!“

„Strčte si osvobození do své kostnatý anglický prdele,“ polykala slzy.

„Ale vy teď musíte odejít. Přišel jsem jen kvůli tomu, abych vás varoval. Musím ještě vyřídit další a důležitější věci, než začne svítat,“ řekl horlivě Angličan a pokusil se položit ruku na její obnažené rameno. Nevřle ji setřásla. „Dejte ty pracky ze mě pryč!“

vykřikla. „Kdo vám říkal, že se mě máte dotýkat?“

Zničil jste mě – měla jsem nejlepší bordel v Dieppe!“

„Pššt!“ syčel naléhavě Jojo. „Vzbudíte Němce!“

Ale bylo již pozdě. Němec už byl vzhůru, nahý strnule stál na vrcholu schodiště, jeho obvykle blažený obličej ztuhlý v nevěře. Schulze moc francouzsky nerozuměl, ale to, čemu rozuměl, stačilo. Pochopil, že patří k odboji.

Tyčil se nad nimi jako býk, důvod, proč se vzbudil a vydal se ji hledat,

před jejich vytrženými očima rychle vadl. Schulze nikdy předtím neměl co do činění se špiony a teď nevěděl, kudy kam. Ale věděl, že musí něco udělat.

Britský důstojník to rozhodl za něj, když pohnul rukou směrem ke kapse své obnošené bundy.

Schulze byl rychlejší než stín. S mohutným řevem se vrhl do vzduchu. Angličan vykřikl, když viděl, jak se na něj řítí hora masa. Když na něj Schulze celou svou vahou dopadl, náhle ztichl a hlava se mu zhoupala v podivném úhlu. Měl zlomený vaz.

Jojo se na Schulzeho vrhl s nožem pevně sevřeným v ruce. Schulze skočil za stůl. Jojo se vrhl vpřed. Schulze na něj spustil z výšky pravou ruku jako bílý kyj. Jojo vykřikl bolestí, jak ho Schulze přišpendlil ke stolu. „Pust’... pust’, zlomíš mi zápěstí!“

Křik probral až dosud ztuhlou Rosi-Rosi. Se zuřivým jekem skočila Schulzemu na záda, silnými rukama mu sevřela krk a paty zaryla do jeho nahých žeber, jako by pobízela koně.

„Slez,“ volal přidušeně Schulze. Jojovi se podařilo uvolnit svou ruku a vrhl se znovu do útoku.

Schulze cítil, jak mu nůž proniká mezi žebry.

Zoufale se otočil, snažil se ze sebe setřást masu Rosi-Rosi. Ale držela se ho jako rozzlobené klíště. Jojo zhluboka popadal dech a oči mu divoce plály.

Schulze viděl, jak se blíží s úmyslem ho zabít. Rukama uvězněnými v sádře se zuřivě pokoušel roztrhnout od sebe její propletené prsty.

„Trošku jsme si zařádili?“ ozval se seshora cynický Matzův hlas.

Schulze vrhl divoký pohled na hlavu na schodech. Matz tam visel na zralých nahých tělech dívek a každé se držel jednou rukou kolem ramen.

Povzbudivě se usmíval.

„Pohni sebou, ty sráči, chtějí mě zabít!“

„Oškliví, oškliví,“ smál se Matz, až se prohýbal, jako by vlastnil všechen čas světa. Pak rychle obě dívky odstrčil na stranu, jediným rychlým pohybem si odepnul protézu, roztočil ji nad hlavou jako laso a pustil. Zasvištěla vzduchem. Pak s masitým plesknutím zasáhla Joja přímo do obličeje. Zavrával a přepadl dozadu přes bar, kde se rozmázl o zeď a z rozbitého nosu mu proudem crčela krev.

Matz seskákal dolů po schodech jako nahý klokan a popadl Rosi-Rosi.

Uvolnila si jednu nohu, namířila na nového vetřelce a prudce kopl. Ale minula. „Ošklivá, ošklivá,“ opakoval Matz.

Vypískla a uvolnila sevření Schulzeho krku. Ten neváhal. Rychle se zvedl a nadhodil si ji jako pytel brambor. Pustila ho. Hystericky volajíc o pomoc sebou plácla na podlahu, po níž se ladně sklouzla a zarazila se o zeď vedle svého bezvědomého milence.

„Tomu říkám večírek,“ vydechl Matz a opíral se o stůl. „Chvíli tě nechám o samotě a ty hned rozjíždíš orgie!“ Usmál se.

„Zavři klapačku,“ odsekl Schulze. Na vtípky neměl náladu. „Tihle žabožrouti jsou špioni nebo něco na ten způsob.“

Škleb z Matzovy tváře zmizel. „Jak to myslíš?“

Schulze se otočil k odrovnané Rosi-Rosi s vlasy naprosto rozčuchanými a prsy zplihle spočívajícími na břiše. „Vstávej, ty francouzská svině, ven s tím!“

Co má tohle všechno znamenat?“

„Vylíž si prdel, když ti to udělá dobře,“ vyjekla.

Schulze napřáhl svou velkou pěst. „Promiňte, madam,“ procedil skrz zaťaté zuby. „Ale říkala jste si o to.“ Načež ji udeřil pěstí přímo do obličeje.

Vykřikla bolestí a vyplivla přední zuby. Nahoře na schodišti se obě děvky s popelavou tváří hrůzou rozječely.

Schulze soustředil svůj vztek na krvácející Rosi –

Rosi. „Nebudu se ptát znova – ven s tím! Na co si tu hrajete?“

Rosi-Rosi otevřela zkrvavená ústa a vyplivla další zub.

„*Salaud, putain*“ počala mu nadávat. Ale v tu chvíli uslyšeli od moře mohutnou explozi, po níž se roztančily skleničky v polici za barem a podlaha pod jejich bosýma nohama se otrásla.

„U všech rohatejch, co to bylo?“ vykřikl Matz a snažil se udržet rovnováhu.

„Řeknu ti, co to je,“ křičel Schulze, když nezatemněnými okny dovnitř proniklo krvavě rudé světlo. „Zasraní Tomíci. Jsou tady!“

„Wotan,“ polkl Matz. „Budou nás potřebovat.“

„To mi povídej. Tihle cucáci z první rotý jsou bez nás mrtvý maso.“

„Ale co můžeme dělat – já se svojí nohou a ty s těma pařátama?“

Na ženy se rázem zapomnělo. Schulze slídl po místnosti a hledal východ. „Tady,“ zvolal, „vem si tu svoji hnátu!“ Rychle položil své ruce v krunýři přes stůl, zatímco Matz si skákal pro nohu, načež ji

oběma rukama pevně sevřel. „Tak. Dej jim pořádnou ránu.“

Matz nepotřeboval pobízet. Jak palba sílila, udeřil okovanou botou na dřevěné noze přes Schulzeho natažené ruce.

„U největší děvky z Buxtehude, Matzi!“ zařval

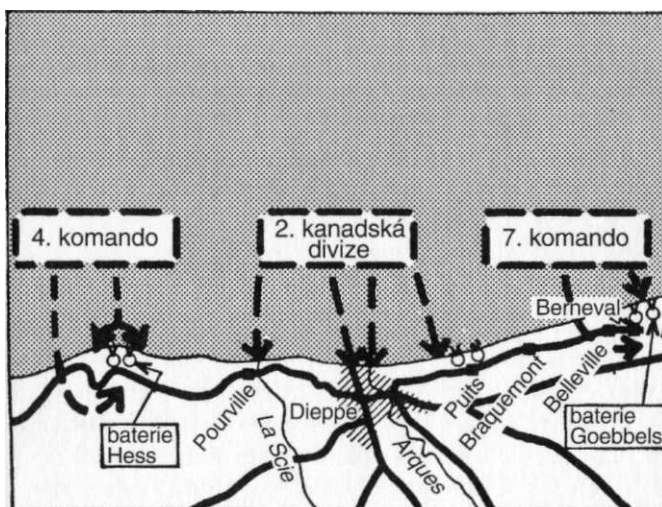
Schulze bolestí. „Ty malej shnilej ptáku, o co se to pokoušíš – useknout mi pazoury?“ Jeho vztek však vyprchal, když zahlédl dlouhé praskliny šířící se po obou špinavých sádrových obvazech. Rychle jimi klepl o sebe. Oba lehce odpadly a odhalily dvě vybledlé, příšerně scvrklé ruce.

„Uch!“ vydechl Matz. „Ty tvoje pařáty vypadají, jako bys je právě vyhrabal na krchově!“

Schulze hmatal po pistoli a prsty mu připadaly spíš jako studené tlusté párky.

„Co děláš?“ vykřikla Rosi-Rosi v panice. Oči měla vypoulené strachem a masitýma rukama si zakrývala prsa.

Schulze zaklel a odhodil pistoli na stůl. „Vždycky jsem měl měkké srdce,“ řekl a rychle se soukal do šatů. „Dělej, ty záprdku,“ zavrčel na Matze, když slyšel, že kanonáda z moře sílí. „Přivaž si tu nohu a poklusem! Wotan jde zase do války!“

Výsadek, 18./19. srpna

BATERIE

„Válka je peklo, ale mír tě zabije!“

*scharfiihrer Schulze rottenfuhreru Matzovi,
18. srpna 1942*

KAPITOLA 1

Skoro svítalo. Na obzoru nad mořem poblikávaly červené záblesky jako vysoká pec. Šedý ranní opar prořezávaly nepřetržité šarlatové plameny. Vzduch se otřásal tlumenými detonacemi granátů. Kdesi na Kanálu sílila námořní bitva, která zalarmovala Wotan.

Ale po dechu lapající, potom zalití mladí pěšáci z SS neměli výhled na moře. Jejich vypoulené oči zíraly nevidomě přímo před sebe na bláznivě se vzdouvající ramena muže v řadě před nimi. Protože Sup nasadil zběsilé tempo. Byli teď necelý kilometr od baterie Goebbels a křivonohý důstojník věděl, že je naprosto nutné, aby dosáhli postavení, než se přehradná palba přenese na pobřežní silnice.

„*Tempo-tempo*,“ křičel chraplavě, když klusal zpět k zadním řadám, opozdilce švihl svým bičíkem a poddůstojníky s popelavou tváří, jimž bylo ještě pořád zle z večerní pitky, kopal do zadku, aby sebou hnuli. „Jsme tu včas, pane,“ řekl von Dodenburg, když se k němu připojil v čele zástupu. „Zvládneme to.“

„Samozřejmě že to zvládneme,“ odsekl Sup.

„Kdybych měl vybičovat každého z nich do běhu.

Heslo Wotanu je šlapej – nebo zhebni.“

Před nimi se vynořovala tmavá nízká silueta Belleville. Von Dodenburgovi to připomnělo jeho předchozí obavy a pevněji sevřel pažbu samopalu, visícího mu přes prsa. Ale vesnice se zdála být mrtvá, stále ponořená do zatemnění a předranního spánku.

Náhle se zastavil, protože zaslechl nezaměnitelné kuckání francouzského *gazogene* přicházející směrem od vesnice.

Sup okamžitě jednal. „Do cvalu, von Dodenburgu!“ vykřikl. „Dva četaři s kulometem s námi!

Dělejte, pohněte zadkem!“

Čtyři muži tryskem vyrazili vpřed. Dvojice modrých křížů zatemněných světel vozidla se blížila, jako by je jela přivítat. Řidič je musel zahlédnout také, protože položil nohu na plyn.

Sup ani okamžik neváhal. „Zastavte ho!“ vykřikl a namířil bičík, svou jedinou zbraň, na blížící se světla.

První z poddůstojníků zaklekl a zpevnil rozložitá ramena. Druhý obr vláčící těžký MG 42 jej o ně zapřel. Hned v příštím okamžiku stiskl spoušť a kulky zasvištěly silnicí dolů. První dávka minula a skákala podél vozidla jako bílé golfové míčky.

„Sejměte ho, vy tupci!“ řval vztekle Sup. Na obrova záda dopadla jeho hůl. „Nebo u Boha všemohoucího, vám uříznu koule tupou žiletkou.“

Střelec namířil pečlivěji. Zmáčkl kohoutek. Kulomet na jeho rameni se roztančil. Horké nábojnice hlučně cinkaly o dláždění. *Gazogene* s přískoky zastavil a dokonale blokoval cestu.

„Pojďte, von Dodenburgu,“ rozkázal Sup. „Odklidíme toho bastarda z cesty.“

„*Nicht schiessen... nicht schiessen!*“ volal hlas z neprůhledné temnoty téměř dokonalou němčinou.

„Jsem přítel... přítel!“

Oba důstojníci SS se zarazili uprostřed kroku, když se k nim od auta rozeběhla prostovlasá postava. Po skrání jí stékala krev. Sup rozsvítil malou baterku, kterou měl připnutou k blůze. V namodralém světle zachytili odlesk šedé uniformy.

„Milice, pane,“ sykl von Dodenburg.

„Ano, Milice,“ koktal zraněný muž, když došel až k nim. „Poručík Gautier, pane.“

Von Dodenburg spatřil tmavou, skoro židovskou tvář a znechuceně ohrnul nos, když ucítil pach česneku. „Co je, člověče, proč nás takhle zdržujete?“

„Léčka, past! Čekají na vás na Rue Principále.“

Von Dodenburg vrhl na Supu významný pohled.

Malý plukovník jej ignoroval. „Kdo na nás čeká

– Angličané?“

„Ne, pane,“ odpověděl francouzský důstojník a srazil paty, když rozeznal plukovnícké hvězdičky.

„Naši lidé, pane. Zrádci z *maquis*. Před hodinou přepadli vesnici. Moje muže překvapili ve spánku.

Jen šťastnou náhodou jsem já sám.

Sup zamával holí, aby byl zticha. Za nimi zastavil Wotan, muži napjatě a nervózně stáli po obou stranách silnice, byli však vděční za přestávku ve ničujícím pochodu. „Nemáme čas na manévry,

Gautiere. Musíme projít skrz vesnici a máme na to jen několik minut.“

Gautierova tmavá tvář se rozjasnila. „Není vůbec potřeba manévrovat.

Co tihle gangsteři z *maquis* vědí o taktice? Zabarikádovali se v domech po obou stranách hlavní ulice – je jich možná dvě stě.

Ale vůbec si nekryjí záda. V bočních uličkách není nikdo.“

Supovy chladné modré oči se rozzářily. „Dobrá, potom to tedy uděláme takto. Kapitán Holzmann převezme čtvrtou rotu a obejde vesnici zleva.

Já se klamně pokusím o průchod po hlavní silnici, abych vyvolal palbu.

Vy, sturmbannfuhrere von Dodenburgu, si vezmete roty jedna a dvě a vydáte se souběžnou ulicí. Až zaujmeme pozice, zaútočíte na ně zezadu a vyřídíte je. Pak já bleskově projdu vesnicí a budu pokračovat k baterii.

Je to jasné?“

„Jasně, pane!“

„Jasně, standartenfuhrere,“ jako ozvěnou odpověděl i snědý důstojník milice. Von Dodenburgovi připadalo, jako by tato situace Francouzovi přinášela potěšení.

„Tudy, sturmbannfuhrere,“ šeptal Francouz.

Něco v jeho hlase von Dodenburgovi nesesedlo, ale věděl, že nemá jinou možnost než jej následovat. Se svými dvěma rotami v narychlo zaujatém bojovém postavení následoval svého průvodce do úzké zadní uličky, lemované po obou stranách starými domy s okenicemi, které páchly zatuchlinou a hnojem. Von Dodenburgovi v čele připadalo, že okované boty jeho mužů dělají d'ábelský hluk.

Modlil se, aby *maquis* soustředili své úsilí na hlavní silnici. Protože pokud je chytí tady venku, bude to masakr.

Francouzský poručík jako by četl jeho myšlenky.

Když do temné uličky vstoupily první oddíly, zašeptal: „Možná by bylo lepší, kdybych šel napřed.

Pro všechny případy.“

„Ale...“ začal von Dodenburg. Ale Francouz ho neposlouchal. Tiše se kradl dolů alejí na svých gumových podrážkách. Důstojník SS vztekle uvolnil pojistku svého samopalů. Nathan Rosenblat, kapitán SOE a předtím vězeň koncentračního tábora v Dachau, vykonal svou práci a zmizel v temnotě.

Von Dodenburg váhal. Co má dělat? Náhle se zachvěl, ačkoli bylo teplo. A právě v té chvíli se rozletěly dokořán první okenice a hrubý, vzteklý hlas zakřičel „*en avant... mort aux boches!*“ a jemu došlo, že vlezli do pasti. V jednom okně se objevila široká dvojité hlaveň brokovnice a hlučně z ní vyšlehl modročervený plamen. Vedoucí prvního oddílu vykřikl, když ho výstřel zasáhl přímo do obličeje. „Kryjte se!“ zařval zoufale von Dodenburg, když se po obou stranách ulice rozletěly okenice a ze všech oken spustila vražedná palba. Všude propukl krví prosáklý chaos. Muži padali na dláždění, *nosítka... nosítka... dostal jsem to do břicha... kamarádi, já nevidím... pomozte mi někdo... nevidím!*“

Všude se rozléhal hysterický řev, když vítězoslavně vyjící zpocení muži v oknech nemilosrdně kosili esesáky chycené do pasti.

Ze stáje vyběhl velký valach. Z pysků mu kapala pěna, oči měl rozšířené hrůzou, když pobíhal těmi jatkami. Narazil do Dodenburga stojícího uprostřed ulice. Ten zavravoral zpět a vystřelil od boku. Dávka zasáhla do prsou muže s granátem a skoro ho rozpůlila. Vypadl z okna a s měkkým žuchnutím dopadl na krvavé dláždění.

Konsternovaný z masakru svých mladých dobrovolníků z Hitlerjugend zareagoval von Dodenburg jediným způsobem, jaký znal. „Oddíly jedna, dvě a tři proniknou do domů nalevo!“ přeřvával práskání ručních zbraní. „Oddíly čtyři, pět a šest do domů napravo. Rychle!“

Vojáci okamžitě začali bušit do dveří pažbami svých pušek a kopat okovanými botami, zatímco ostatní se je snažili krýt, a padali po tuctech. Povolily první dveře a skupina panikou stíhaných mladíků se vrhla dovnitř. Ostatní přeživší se snažili najít si nějaký úkryt a prodírali si cestu ze smrtelné palby přes těla svých mrtvých a umírajících kamarádů.

Oslepený voják se potácel dolů těly pokrytou ulicí, ruce natažené před sebe, jako by se snažil nahmatat cestu, ze zarudlých otvorů, které bývaly jeho očima, tekly slzy s krví. Von Dodenburg věděl, že ho

nemůže nechat jen tak. Když se jednotlivé oddíly probíjely do domů a počaly vracet nepříteli palbu, přikrčený vystartoval vpřed a zběsile pálil na obě strany.

Maquis na něj soustředili svou palbu. Dláždění kolem něj pod dopady kulek modře jiskřilo. Ale on působil jako nezranitelný. „Sem!“ zvolal. „Kam, pane?“ poznal hoch jeho hlas.

„Ke mně!“

S hlavou vysoko zvednutou a trochu nakloněnou ke straně mladík klopýtal změtí těl ke svému veliteli. Francouz u jednoho z oken natáhl ruku a laxně hodil granát, který dopadl přímo před oslepeného chlapce. „*Achtung!*“ křičel von Dodenburg.

Chlapec jako by ho neslyšel. Mířil přímo na granát, když ten vybuchl a roztrhal jej. Jeho hlava se jako pekelný fotbalový míč kutálela k von Dodenburgovi, elegantně se proplétajíc mezi rozházenými těly, až se zastavila u jeho nohou.

Vyděšený von Dodenburg ucukl zpátky do krytu nejbližšího domu, kam jej vtáhly dychtivé ruce, a ten příšerný nevidomý pohled jej vyčítavě sledoval a obviňoval ho, že zavedl tyto nevinné mladíky přímo do smrtící léčky v Belleville.

KAPITOLA 2

Když se eureky sedmého komanda seřadily za elegantním štíhlým trupem parního dělového člunu, který je povede do útoku na baterii Goebbels, vládl ještě všude klid. Zemanovi z Abernockie a Dearthu, který před třemi dny přiměl lorda Louise, aby nastražil past na Wotan a který teď tiše zvracel do svého pytlíku na palubě vedoucího člunu, připadalo, že všechno běží podle plánu. Dělový člun před nimi supěl vpřed konstantní rychlostí devíti uzlů, následován bílým klínem člunů Eureka, a někde v mlze po obou jejich bocích nejspíš křižovaly dva torpédoborce, aby je podpořily svou palbou, pokud by nastaly problémy.

Ale Skotovi, nyní zelenému v obličeji a s vypoulenýma očima, bylo jasné, že jejich služby nebudou potřebovat. Přes jeho dřívější obavy mu došlo, že je Němci neočekávají. Až na jeho obvyklou mořskou nemoc a promočený kilt probíhala plavba naprosto klidně. Vyhlídka na suchou zem, ať už je tam čekalo cokoli, mu byla příjemnější než houpavé moře.

„Podívejte pane, támhle je – Fwancie!“ natáhl Freddy Rory-Brick malátně ruku a ukázal na tmavý flek pobřeží ležícího před nimi.

Zeman odhodil svůj pytlík přes dřevěný bok člunu, přičemž něco z jeho nevábneho obsahu vychrstl na seržanta sedícího vedle něj. Prohlédl si černou stěnu Francie, tichou a výhrůžnou, a cítil, jak se mu zrychluje tep, jako vždy, když měl jít do akce.

„Musíte být vždycky tak zatraceně upjatý, Freddy?“ odfrkl, aby zakryl vlastní vzrušení. „Přistáváme na nepřátelském území, a všechno, co řeknete, je ‚Podívejte, támhle je – Francie.‘ Copak nic necítíte?“

„Na tohle jsem nikdy nemyslel, pane.“

„Nevím, Freddy,“ povzdechl si zeman a snažil se vyždímat mořskou vodu z ucouraného okraje svého kiltu, „co jsem provedl, jestli si zasloužím takový studený čumák, jako jste vy.“

Freddy se líně zašklebil. „Tfeba mám i dobwe stwánky, pane.“ Minuty odkapávaly jako olovo. Muži ve člunu naposledy překontrolovali své zbraně. U hrubé přídě stál osmnáctiletý podporučík námořnictva s hladkou tváří, připravený spustit poklop a odstartovat jejich šílený závod nahoru na útes, jakmile člun dosáhne pláže. Zeman se rychle rozhlédl po svých mužích a to, co viděl, jej potěšilo – jeho horalé a pouliční výtržníci vypadali houževnatě a odhodlaně. Nezklamou ho.

„Kolik je hodin, Freddy?“

„Skowo čtyvi, pane.“

„Dobrá, půl hodiny do startu.“

Neozývalo se nic než pravidelné vrčení motoru a pleskání vln do přídě. Malý velitel komanda si zamyšleně obtahoval *skean dhu* o dlaň. Ale nedokázal potlačit tik v pravé tváři. Freddy Rory-Brick si toho všiml a usoudil, že jeho velitel se dostává do ráže.

Nějaký ubohý Němcour bude dnes ráno trpět.

Bylo 4:15. Tmavý masiv pobřeží už viděli docela jasně. Sem tam někdo z commandos šťouchl do svého kolegy a ukázal na ostrou siluetu opuštěného stavení na vrcholku útesu, který znali z tréninku.

Všude bylo ticho. Francie ještě spala.

„Zeman zastrčil svou dýku za lem punčochy a zvedl svou pušku. „Tak, mí milí chlapci,“ pronesl srdečně. „Procházka přístavem skončila. Připravte se!“ Pohlédl na popelavě bledého podporučíka.

„Snotty, až ten dělový člun uhne napravo, chci...“

Přímo před malým konvojem s děsivou naléhavostí vybuchla světlice ve fontáně stříbrného světla, vystoupala nahoru na oblohu, zůstala tam viset a zalévala všechno pod sebou ledovým světlem.

„Němci,“ polkl signalista. „Támhle nalevo!“

Oba důstojníci se otočili a spatřili německé torpédové čluny útočící na ně rychlostí čtyřiceti uzlů.

Jejich rychlopalné kanóny freneticky prskaly. Dělový člun před nimi zahájil palbu. Německé čluny zvýšily rychlost.

„Torpédo!“ vykřikl zeman.

„A další,“ dodal Freddy, když se z vody vyvalil další proud bublin.

Dělový člun se zoufale snažil vyhnout vražedné rybičce, ale první z nich ho zasáhla přímo doprostřed trupu. Rozhoupal se, jako by ho zasáhla obrovitá pěst. Třicet metrů do výše vyšlehly šarlatové plameny. Člun se zastavil a zlověstně se nakláněl k jedné straně. Ale jeho děla nepřestávala pálit.

Jako by dostaly tajný povel, německé útočné čluny se v širokém oblouku otočily a jejich kanóny se znovu rozštěkaly. 20mm granáty prolétaly nízko nad hladinou a za sebou vláčely ocas rudého ohně. První eureka se otřásla pod zásahem. Vzduchem proletěly dřevěné třísky a z rozervaného motoru se vyvalil hustý bílý kouř. Dřevěnou zád hladově olízly modré plameny a člun se zastavil uprostřed vířícího moře.

Německé čluny obklopile zasažený anglický člun jako smečka hladových vlků.

„Och, mí ubozí chlapi,“ zasténal zeman. „Kde jsou ty zatracené torpédoborce? Tohle jsou hotová jatka!“

„Ano,“ odtušil Freddy, chladný jako vždy. „Obávám se, že nás opwavdu načapali s gatěma dole.“

Zvedl svou pušku a začal chladnokrevně střílet na nejbližší člun.

„Zatracená práce!“ zahřměl zeman a opět se plně ovládal. „Hej, Snotty,“ vykřikl na bledého podporučíka. „Nestůjte tam jako pyj.

Chopte se kormidla a kličujte směrem ke břehu.“ Pak se otočil.

„Signalista. Signalizujte ostatním, pokud je to v tomhle světle možné.“

„Pokusím se, pane,“ odpověděl seržant a vyskočil na nohy, když k nim začaly létat první kulky.

„Signalizujte rozptýlit se a vypustit kouř. Teď je tu každý za sebe!“

Signalista se opřel o divoce se zmítající bok a snažil se vysílat. Ale bylo již pozdě. Německé útočné čluny již operovaly mezi nimi, proháněly se skrz celou formaci, vyvolávající ohromné vlny, a odstřelovaly loď za lodí.

Seržant vykřikl a udělal krok vzad. Rukama si držel tvář. Žhavý šrapnel jej zasáhl přímo do obličeje.

Zeman ho opatrně položil. „Nebojte, Jocku, to bude v pořádku.“ Ale Jock byl již mrtev.

„Freddy!“ volal zeman přes rachot nepřátelského kanónu a uši drásající vyetí motorových člunů, „prokristapána, vypust’te kouř– jinak jsme bez šance!“

Freddy se pohnul s překvapivou rychlostí. Přiskočil k vyvíječi kouře na přídi. Okolo něj pročešávaly vzduch kulky, ale on stihl chytit spoušť prvního z nich a mocně zatáhnout. Dýmovnice se vznesla do vzduchu. Mladý námořník zběsile točil kormidlem a mířil do skrytu. Další dva čluny jej následovaly. Jeden z německých člunů se za nimi zuřivě pustil, že je vyřídí, a jeho dělo vztekle plivalo oheň. Ale kousek před stěnou kouře se otočil a zpomalil, přičemž se ve vodě vzepjal jako bujný kůň.

Zeman si oddechl úlevou. „Ten parchant si netroufl sem k nám, aby se s někým z nás nesrazil,“

volal na své muže. „Myslím, že jsme...“

„Podívejte se, pane!“ vykřikl jeden z vojáků.

„Vypouštějí torpéda!“

Zeman se otočil a viděl, jak se německý motorový člun rozkolébal, když z jeho ostré příďe vystřelila dvoutunová rybička. Podporučík otočil kormidlem právě včas. Smrtící zbraň prosyčela kolem nich a zanechávala za sebou stopu bublin.

„Hurá!“ ozval se vítězný pokřik commandos, když se torpédo přehnalo kolem. Rychle však ztichl, když zasáhlo člun před nimi. Muži ve velitelském člunu se přikrčili, když se do jejich plavidla opřela horká tlaková vlna výbuchu a rozhoupala je, jako by šlo o papírovou lodičku na rybníku. Řev jako by neměl nikdy ustát. Zeman, krčící se na dně jako ostatní, měl pocit, jako by mu každou chvíli měly vybuchnout uši. Snažil se nadechnout a do nozder se mu vedral štiplavý zápach.

A pak bylo po všem. Opatrně vystrčil hlavu přes bok člunu. Druhá eureka se vypařila a nebylo nic, co by vypovídalo o její existenci,

kromě nohy ve vojenské botě pohupující se na vlnách.

Když se ponořili do kouře a vrčení německého torpédového člunu se vzdálilo, zeman z Abernockie a Dearthu pochopil, že jeho člun jako jediný přežil.

Měl přesně osmnáct mužů, včetně sebe, s nimiž měl dobýt baterii Goebbels.

S těžkým srdcem řekl tiše a sotva poznával svůj hlas: „Tak, Snotty, jedem. Připravte se k útoku.“

KAPITOLA 3

„Co je, *Tschapperl*?“ mumlal Adolf Hitler ospale a použil opovržlivé bavorské oslovení, jako vždy, když byl na svou milenkou naštvaný.

Eva Braunova si sepnula tmavě blondáté vlasy, které jí padaly do obličeje. „Adolfe, máš telefon.

Prý je to naléhavé. Linge*) čeká za dveřmi.“

Hitler v jasném světle zamrkal a s vrčením se posadil, obarvené černé vlasy měl přeleželé. Večer donutil svou suitu, aby s ním v jeho bavorském sídle zůstala vzhůru do dvou do rána a sledovala nejnovější film, a teď byl unaven.

„Vždyť ví, že má rozkazy nerušit mě před desátou,“ řekl nerudně. „Že musím odpočívat, když nejsem na frontě. Jak bych mohl jinak vést Říši, he?“

„Jistě, jistě, kocourku,“ dělala mu pomyšlení a otírala svá vyvinutá ňadra o jeho nevrlou tvář.

„Ale jde o Francii. Nějaké místo jménem Dieppe...“

Vždyť víš, Adolfe, že těmhle věcem ani z poloviny nerozumím.“

Podmanivě se usmála.

Hitlerova ospalost rázem zmizela. „Co jsi říkala?

Cože to bylo, ženská?“

Eva zkřížila ruce na prsou a ohrnula rty. „Dieppe, říkal Linge, ale nemusíš na mě křičet jako...“

„Uhni!“ odstrčil ji na stranu a svižně vyskočil z postele. Ve své příšerné staromódní noční košili

*) Hitlerův osobní sluha.

(kterou nosil i přes Eviny protesty) přešel k šifrovacímu telefonu, zvedl sluchátko a vyštěkl: „Vůdce.“

„Okamžik,“ vykoktal bezejmenný operátor.

Ozvalo se tiché cvaknutí a hned v příštím okamžiku uslyšel dobře známý hlas, který srdečně nenáviděl: „*Heil Hitler.*“

„Co je, Rundstedte?“

„Jak jsme očekávali, *mein Fuhrer*, Angličané se vyloďují u Dieppe. Invaze začala dnes ve čtyři hodiny ráno.“

„Podrobnosti?“ zachrčel Hitler, zatímco Eva Braunova za ním požitkářsky zívla a strčila si do úst jeden z čokoládových bonbonů, které měla vždy na nočním stolku.

„Dva hlavní konvoje, alespoň dle našich zpráv, s údernými jednotkami se vyloďily v oblasti Varengville – Quiberville západně od Dieppe.“

„Baterie Hess?“

„V pořádku, *mein Fuhrer.*“

„A postupují?“

„Ano, baterie má rozkazy neklást tuhý odpor.

A samozřejmě jim nepošlu posily. Než začne zabíjení, musíme Angličanům dopřát jejich malé vítězství.“

Hitler se zamračil. „Takové věci nesmíte říkat,

Rundstedte. Angličané jsou skvělí lidé. Velmi mne trápí, že je musím zabíjet. Kdyby ten plutokratický židovsko-kapitalistický opilec Churchill měl trochu rozumu, mohli jsme být spojenci proti bolševikům.“

„Rozumím, *mein Fuhrer* „ odpověděl von Rundstedt uctivě. Věděl, že „český kaprál“, jak se Hitlerovi za jeho zády posměšně říká, obdivuje jeho velitelské kvality, ale stejně dobře věděl, že by ho neváhal zničit tak jako mnoho generálů během posledních několika let. Nemohl si dovolit udělat vážnou chybu.

„A Goebbels?“

„Zprávy jsou pořád nejasné, *mein Fuhrer*. Čluny, které byly vyslány, aby Angličany zadržely, ještě nepodaly podrobné hlášení. Ale z toho, co víme, moji zpravodajci zde v St. Germain vyvozují, že jsme u Bernevalu zničili většinu jejich transportních lodí.“

„*Grandios!*“ vydechl Hitler a Eva Braunova pobaveně sledovala, jak si pravou nohou podupává.

Toto gesto, které vypadalo tak působivě, když byl v uniformě a měl na nohou těžké boty, v noční košili a s bosýma nohama působilo absurdně. „Ale opakuj, Rundstedte, baterii Goebbels nesmíte nechat padnout. To je pro náš plán rozhodující.“

„Nepadne,“ ujistil ho polní maršál autoritou padesáti let ve službě.

„Dnes večer si dovolím zavolat vám znovu a tentokrát, *mein Fuhrer*, vám budu hlásit, že na francouzské půdě není žádný Angličan alespoň ne živý. To slibuji.“

„Budiž, můj drahý polní maršále. Ať si Angličané umírají po tisících na francouzských plážích na rozkaz toho bolševika. Pro vás a pro Říši to bude velké vítězství.“

Hitler odložil sluchátko a zamyšleně zíral na svůj obraz ve velkém zrcadle naproti posteli.

„Drahoušku,“ cukrovala Eva, polkla bonbon a vztáhla k němu své kypré paže, „pojď zpátky do postele. Brzy tě zase uspím.“ Vystrčila bronzovou oblinu břicha a provokativně roztáhla nohy.

Hitler na její zařikávání nereagoval. Již si svlékl noční košili a odhalil své deformované přirození.

Hlavou mu bzučely nové plány. Churchill byl teprve před dvanácti dny v Moskvě a strávil tam skoro týden. Až budou útočníci smeteni, Hitler se rozhodně ujistí, že Goebbels prohlásí, že šlo o zoufalý pokus otevřít v Evropě druhou frontu, pokus, který si Stalin na Churchillovi vynutil na moskevské schůzce.

Zamračil se a přemýšlel, jestli z toho může vydolovat více než jen propagandistické vítězství. Věděl, že ten opilec Churchill je stejný diktátor jako on sám. Ale anglický předseda vlády pořád musí bojovat s parlamentem, přičemž řada poslanců jej nenávidí. Nenašel by se způsob, jakým využít debaklu u Dieppe, aby Churchillovi protivníci ve Westminsteru premiéra odstranili?

Oblékl si hnědou košili a začal se soukat do kalhot. Eva ležela na posteli roztažená v plné nahotě na hedvábných příkrývkách, již naprosto probuzená, a znuděně žvýkala jeden čokoládový bonbon za druhým. Před sebou měla vyhlídku na další zdlouhavý a nudný den, kdy si bude moci popovídat pouze se sluhy, kteří budou rychle posláni pryč, jakmile do Berghofu přijede někdo důležitý, aby se vnější svět nedozvěděl, že si Vůdce vydržuje milenkou.

Hitler se při oblékání poněkud zarazil, když mu hlavou probleskla

hrůzná myšlenka. Co když se

Britové nějakým způsobem zmocní baterie Goebbels? Otrásl se, zapnul si kalhoty a pomalu přešel k oknu. Za Alpami začínalo vycházet slunce, krvavě rudá koule, která na růžovo barvila nevládnou oblohu, do níž se zařezávaly ostré obrysy sněhem pokrytých štítů. Hitler sledoval tu chladnou nádheru, kterou miloval pro její germánskou majestátnost. Pak se hor zeptal: „Co když se můj Wotan nedostane k baterii včas?“ Ale jedinou odpovědí mu bylo lehké ševelení chladného větru.

KAPITOLA 4

„Umírám,“ skučel Řezník. „Skapu vám přímo před očima.“ Vzhlédl k nim ze svého důkladně vydrhnutého prkénka v jeho osobním boxu na poddůstojnické latríně a znovu zasténal. Obličej měl zelený a lesklý potem.

Venku hřměla anglická námořní děla, provádějící přípravné bombardování, a on byl k smrti vyděšen, jako vždy při vyhlídce na skutečný boj. Netroufl si zvednout se ze svého bidýlka.

„Proč mě teď rušíš, Schulze? Nevidíš, jak je mi zle? Jako by mi každou chvíli měla vybuchnout prdel.“

Schulze a Matz bez sympatií shlíželi na bolestí stíhaného obra.

„Vidím,“ odušil Schulze. „Ani nemusím vidět, stačí se nadechnout. Ten tvůj zelenej kouř je tak silnej, že by se tady starýmu Matzimu z toho zkroutily vlasy – kdyby ten malej mrzák nějaký měl.“

„Ušetři mě svýho humoru, Schulze,“ odvětil

Řezník chabě a hřbetem velké ruky si z čela otíral krůpěje potu. „Velkej blbec z Hamburku jako ty prostě nikdy nepochopí, jaký zažívám bolesti.“

Schulze mu oplatil stejnou mincí. „Poslouchej,

Metzgere. V Belleville se stalo něco s plukem.

Pěkně to tam lítá a i odsud můžeš vidět, že dva žabácký domy hoří.

Myslím, že Wotan to pěkně dostává.“

„A co s tím já mám dělat?“

„Uvolni ty tvoje Marky IV, co stojí venku.“

„Jo, pošli je supem po tý silnici,“ dodal Matz.

„Pár pětasedmdesátek to tam srovná.“

Řezník natáhl obě ruce, v nichž svíral role toaletního papíru, jako by ty

dva chtěl nadobro dostat pryč z latríny. „Proboha, chlape, nevidíš, že tu chcípám? Je mi, jako by mi ve střevech vybuchovaly granáty.“

„Nikomu milejšímu se to stát nemohlo,“ pronesl

Matz stranou ke svému parťákovi. „Doufám, že ho to pěkně provětrá.“

Metzger nevnímal. „Poslouchejte, nemůžu ty

Marky IV uvolnit ze dvou důvodů. Zaprvé – velitel řekl, že ty tanky se nepohnou bez jeho výslovného svolení. Za druhé, ta banda bažantů, která by s nima měla jet, je asi tak platná jako topič v domově pro teplý bratry. Zabijou se navzájem, dřív než vůbec narazí na nějaký tomíky.“

„Ale hauptscharführere,“ zaprotestoval vášnivě

Matz. „Možná že Sup teď nemá možnost povolat tanky. Klidně může bejt až po ten svůj velkej zobák ve sračkách v Belleville.“

Řezník se uprdl a žaludek se mu divoce převracel jako předehra ke třetímu dějství *Gotterdammerung*.

„Nechte mě, jde na mě další vlna.“ Zapřel se o stěny svého boxu, jako by ho to mělo každou chvíli katapultovat, a na spáncích mu vystoupily zrudlé žilky. Pod propocenou košilí Schulze rozeznával nedobrovolně se stahující svaly na jeho břicho.

„U svatýho pytle,“ vydechl zděšeně Matz,

„opravdu bych uvěřil, že budeš za minutu rodit.“

„Až najdu toho žabáka, co vařil to pivo,“ zasténal hauptscharfuhrer Metzger a pot mu v potůčcích stékal po tvářích, „uříznu mu koule jednou z jeho vlastních lahví.“

„Metzgere,“ skočil mu do řeči Schulze. „Ty zkurvysynu, víš jaká je tohle pro tebe šance? Jasně, těmhle cucákům venku ještě teče mlíko po bradě.“

My jsme tři, všichni zkušený tankisté. Můžeme to rozjet.“ Dychtivě se předklonil a modré oči mu plály. „Představ si, Metzgere, že se zapíšeš do historie

Wotanu. Hauptscharfuhrer Metzger, stížený strašnou sračkou, se neohroženě vrhl do bitvy o Dieppe.

Když mu to utrhlo nohu...“

„... popadl ji jako kyj,“ pokračoval Matz, „a statečně se belhal do skrumáže zubatých tomíků.“

„A když mu to konečně utrhlo tu jeho žlutou palici, strčil si ji pod paži a postavil se do pozoru...“

„... kde jeho hlava volala *Heil Hitler*, dokud nepadl mrtev k zemi jako

osamělý vítěz.“

„Dělej, ty hrdino, copak chceš žít věčně?“

Ale Řezník se pořád nenechal přesvědčit. „Klidně se přetrhňte,“ odsekl. „Ale ty zasraný marky vám nedám, dokud nedostanu přímý rozkaz od velitele – a tím jsem skončil!“

Takže nakonec to museli vzdát. Schulze si s Matzem vyměnili pohledy.

„Nedá se nic dělat, Matzi.“

Pojď odsud, než nás ten žlutej bastard zplynuje.“

Když vyšli ven z latríny, Schulze se zastavil a prohlédl si pobřeží.

Slunce pomalu vycházelo a obarvovalo oblohu do teplé růžové. A k ní nehybným vzduchem nad Belleville líně stoupaly dva sloupy černého kouře. V dálce na moři rozeznával mlhavé obrysy válečných lodí. Bylo jasné, že Angličané se vylodí a že Wotan pořád nedosáhl baterie.

„Poslouchej, Matzi, víš jak Goethe vyloučil možnost znásilnění?“

„Jak?“

„Žena se sukní nahoře může běžet rychleji než muž s kalhotami dole.“

„Tohle že řekl Goethe?“

„Jistěže ne, ty opičí hovno.“

„Tak proč o tom mluvíš?“

„Protože bychom si z toho mohli vzít poučení.“

Matz zavrtěl hlavou. „Víš, Schulze, někdy si myslím, že tam máš malinkýho ptáčka,“ poklepal si na čelo, „kterej pořád pípá.“

Schulze ho neposlouchal. „Koukni, když si vezmeme tyhle zobáky a jejich Marky IV, kdo by nám v tom mohl zabránit?“

„Řezník.“

„Správně. A kde teď Řezník je?“

„Sedí na svém bidýlku a vypouští jedovatý plyn.“

„Takže jak rychle asi dokáže běžet s trenkami u kotníků? Chápeš, ty troubo?“

Matzova vrásčitá tvář se zkroutila ve zlém úsměvu. Tajemně mrkl.

„Chápu. Tak pojď, na co čekáš, ty velkej blbče z Hamburku?“

Rychle doběhli na místo, kde se pod maskovacími sítěmi skrývalo pět tanků Mark IV, poslední, které zbyly ze třiceti, s nimiž na jaře vstupovali do bojů v Rusku. Kolem nich lelkovaly jejich mladé posádky oděné do černého, napůl se báli a napůl byli celí žhaví vyrazit do akce a civět na loďstvo vynořující se z mlhy nad mořem.

„Dávejte pozor, vy padavky, chci si s váma promluvit,“ zahřměl

Schulze.

Mladíci se zvědavě otočili a z kapot maskovaných tanků zírali na dva poddůstojníky, jednoho s dřevěnou nohou a druhého s příšerně svraštělými bílými rukama.

„Všichni mě znáte, jsem Schulze, syflpolicajt první roty.“

Několik se jich váhavě zasmálo.

„Tak to má být,“ pochválil je Schulze, „zasmějte se od svých souchotinářských plic, protože to bude poslední smích, jakýho si dneska užijete. A teď:

všichni jste ubohý cucáci, i když si možná myslíte, že jste vojáci. Věřte starému frontákovi, jako jsem já – nejste. Ale dneska vám prokážu laskavost. Vaše dny coby ozdob pluku skončily.“ Ohavně bílou rukou se poplácál po široké hrudi obtěžkané medailemi za tři roky války. „Scharführer Schulze z vás udělá opravdové vojáky – a zadarmo.“ Ted' už se tolik nesmáli. Ale Schulzeho potěšilo, že v jejich očích zahlédl dychtivé odhodlání.

„Zatím umíte řídit a střílet z pětasedmdesátky.

Ale to je všechno. O taktice tankové bitvy nebo o tom, jak správně s Markem IV bojovat, nic nevíte.

Tak abyste tomu dobře rozuměli, tadyhle Matz vám dá krátkou lekci, že, rottenfuhrere?“

Matz neváhal. Protlačil se dopředu kolem svého starého kamaráda.

„Takže, vy holobrádci, řeknu vám to jenom jednou. Podruhy už budete číchat ke kytičkám zespoda. Takže si to zapamatujte. V pouličním boji s pěchotou, do jakýho jdeme, jsou důležité tři věci. Zaprvý, musíte si pořád krejt zadek, nebo vám tam tomíci strčej bazuku – a bez vazelíny. Zadruhý,“ počítal na svých špinavých prstech,

„udržujte mezi sebou správnou vzdálenost. Nejlepší je dvě stě metrů.

Aby, když to ten před várna koupí, jste se pořád mohli zdekovat – tedy, podniknout taktický ústup. A za třetí,“ přelétl svými zlými očkami jejich napjaté hladké tváře a uvažoval, kolik z nich přežije dnešní den, „sledujte okraje silnice po obou stranách. Pod vaší tíhou můžou povolit takhle rychle,“ hlasitě luskl prsty. „A banda troubu jako vy nebude mít šanci se vydrápat zpátky. Anglání vás budou mít jako na dlani a s radostí si těmi svými plamenomety usmaží vaše vejce, až budou pěkně křupavý a černý jako čertovská prdel.“

„Takže,“ přerušil ho Schulze. „To by pro začátek stačilo. Rottenfuhrere

Matzi, necheme, aby si tyhle dámičky promočily kalhotky, ještě než uvidí prvního tomíka.“

Podíval se na mladého blond'atého svobodníka s hranatou bradou stojícího na kapotě nejbližšího

Marku IV. „Vy, chlape. Váš tank si беру jako své velitelské vozidlo. Jasně?“

„Jasně, pane,“ vyskočil hoch do pozoru, jako by mluvil se samotným Supem.

„Zbytek z vás se vydá po silnici do Belleville v rozestupech, jaké vám popsal rottenfuhrer Matz.

Střelci budou dávat pozor na nepřítel v polích.

Když uvidíte někoho, kdo nese dlouhý tupý předmět, není to jeho ztopořený penis ani krabice sendvičů. Je to bazuka. Bez váhání ho sejměte, než dostane on vás. Já převezmu svůj velitelský tank a budu hlídat pravé křídlo. To je to nejbliž k moři, směr, odkud by měli přijít Angláni. Terén je nebezpečný, ale spoléhám na umění rottenfuhrera Matze, přestože je to mrzák, že nás bezpečně převez. Pokud ne,“ dodal výhružně, „osobně ho předám tomíkům, aby si ho taky užili – já už ho mám dost. Až budeme ve vesnici, vyžádám si krytí pěchoty od zbytku pluku a pak se konečně rozběhneme a dáme těm zatraceným tomíkům pořádný kopanec do jejich kostnatých čajíčkářských zadků. Je to jasný?“

„Jasný, scharfuhrere!“

Schulze si je chvíli prohlížel, když tam tak nad ním stáli a jejich siluety se rýsovaly proti krvavě červeným paprskům vycházejícího slunce, a srdce mu změklo. „Nebojte, chlapi, starej Schulze vás v tom nenechá.“ Pak pronesl opět rázně: „Nasedat!“

Vydrápali se do svých vozidel, střelci a řidiči zajeli každý do svých oddělených kukaní. Velitelé ve věžích si nasadili sluchátka. Schulze se protáhl kolem tankisty. Matz dole stiskl červený knoflík. Motor tanku o výkonu 400 koní zakašlal jako těžký kuřák za chladného rána. Nic. Stiskl knoflík znovu.

Lehké zavrčení. Vzadu se něco pohnulo.

„Dělej, Matzi,“ pobízel ho netrpělivě Schulze.

„Tomíci budou zpátky doma na čaj, než tu zatracenou herku nastartuješ!“

Matz píchl do knoflíku potřetí. Motor se hlučně probíral k životu a celá

obrovská kovová obluda se divoce roztřásla. Matz protočil motor. Schulze se rychle rozhlédl, jestli všichni nastartovali. Pak zamával rukou nad hlavou a ukázal dopředu. „Rozjeďte to, moji milí,“ zvolal přes ohlušující rachot. „Poděkujeme anglickým gentlemanům za návštěvu!“

Metzger se vypotácel ze záchoda a oběma rukama si držel rozepnuté kalhoty. „Zastavte!“ křičel zuřivě, „nemůžete jen tak odjet!“ Pokusil se vyběhnout a zastavit Schulzeho. Ale kalhoty se mu svezly ke kotníkům. Zakopl, snažil se udržet rovnováhu, ale přesto sebou jak široký tak dlouhý plácl do prachu a jeho rozložitý zadek čněl k nebesům.

„Kéž by zázraky nikdy neustaly,“ smál se Schulze šťastně. „Právě vyšel měsíc.“

KAPITOLA 5

„Opwavdu milé od toho stawého skopčáka, že, pane?“ poznamenal nenuceně Freddy, když si prohlížel roklinu až na vrchol útesu, plnou dva metry vysokého ostnatého drátu. „Člověk se tu opwavdu cítí vítán.“ „Vy opravdu ani trochu nežertujete, Freddy,“ odvětil zeman a prohlížel si opuštěnou, tichou pláž.

Z moře za nimi stoupala mlha a kouř. Bylo však jasné, že jejich eureka bylo jediné plavidlo, které přežilo útok německého torpédového člunu. Skoro čtyři sta jeho mužů to schytalo během několika minut a byli mrtví nebo se utopili ještě dřív, než dostali šanci utkat se s nepřítelem. „No, Freddy,“ usuzoval, „vypadá to, jako by nás ti buzeranti alespoň nezpozorovali.“

Vytáhlý důstojník Skotské gardy přikývl. „Ale někdo kousek odtud dostává nakládačku,“ namířil holí směrem, odkud se ozýval nepřetržitý rachot ručních zbraní.

„To budou chlapi z odboje, co pro nás zařídil lord Louis. Dobrá, pusťme se do práce.“ Otočil se k mužům, kteří seděli v půlkruhu v mokřém písku se zbraněmi v pohotovosti a rozeklané, podlouhlé tváře obyvatel Vysočiny měli napjaté, ale odhodlané. „Podívejte, chlapi, rozhodně nechci zlehčovat naši situaci, jsme opravdu uprostřed příslovečné řeky bez pádla. Ale už jsme se dostali z horších šlamastyk. Třeba ten zmatek u Vaagso.“

„Jo jo, pane, máte pravdu,“ kývali souhlasně jeho muži.

Malý plukovník si vydechl úlevou a děkoval bohu za vytrvalost svých horalů. Cockneys z Velkého

Začouzeného by reagovali úplně jinak. „O.K., chlapi, dáme si piknik u baterie. Je nás jenom osmnáct a nemyslím si, že bychom zvládli celé to zpropadené místo, jak bylo původně plánováno. Ale myslím si, že máme slušnou šanci jim trochu znepříjemnit život.“ Pozorně si prohlédl ošlehané tváře svých horalů – výsledek dlouhých let života v otevřené krajině. „Vím, na co všichni myslíte. Myslíte na to, že z tohoto svinstva se živí nedostaneme, co?“

Muži sklopili oči a on rychle pokračoval. „Nic vám nemůžu slíbit. Ale řeknu vám tohle. Kanadani na nás spoléhají, a i když to nevyhrajeme, máme tady Snottyho, který nás ve své lodičce odveze domů.

Nemám pravdu, Snotty?“

„Máte pravdu, pane – chtěl jsem říct, jo jo, pane,“ odpověděl mladý podporučík.

„Tady to slyšíte,“ usmál se zeman na své muže.

„Když takovýhle děcko, vytržený Winniem z kolíbký, je připravený jít, čeho by se starý Jockové s chlupatejma zadkama jako my měli bát? Tak všichni za mnou.“

Bez dalších okolků si pověsil pušku pohodlněji přes rameno, povytáhl si kilt, aby ho nevlácel po zemi, a pevně uchopil první drát, který držely dva kovové sloupky zapuštěné hluboko do bílé skály.

Ostny se mu surově zabodly do dlaně, ale on přemohl bolest. Drát byl dokonale napnutý a sotva se prohnul, i když se do něj zapřel celou svou vahou.

„Starýmu fricovi můžeš věřit,“ řekl se zaťatými zuby. „Když něco dělá, dělá to pořádně. Můžeme po tom vyšplhat jako po žebříku, to je od pana Hitlera milé.

Tak, Freddy, budete nás jistit zezadu a ostatní za mnou. Jestli se nahoře zjeví nějaká skopčácká hlava, máte mé svolení toho zmetka zastřelit.“

„Děkuji, pane.“

„Ale co já? Nemůžu jít s vámi, pane?“ Byl to podporučík námořnictva. Prosebně hleděl na drobného velitele.

„Špinavou práci bys měl nechat na nás, chlapče, my jsme na to cvičení,“ odrazoval ho zeman, ale pak si to rozmyslel. „Dobrá, chlape, pojď taky, jestli si chceš vysloužit Viktoriin kříž.“

Šplhání bylo hotové peklo. Bez jediných nůžek na drát se každou chvíli zastavovali před rafinovaně propletenou drátěnou konstrukcí, kterou Němci vymysleli přesně proto, aby zastavila takovýto postup. Zeman se pokaždé pověsil za rozdrásanou ruku, přičemž cítil jak mu po zápěstí stéká krev, a volnou rukou přes drát přehodil lano. Když se zachytilo, vyšvihl se do vzduchu a kilt mu přitom divoce vlál. Když pak dopadl, zapřel své těžké boty o drát a takto zaklíněn šplhal dál. Srdce mu bilo jako kladivo.

Připadalo mu, že hluk, jaký způsobují, by dokázal vzbudit Němce až v Berlíně, a jak se bolestivě prodíral dráty, cítil se jako hlemýžď napíchnutý na párátka a vydaný na milost a nemilost nepřátelskému odstřelovači.

Ale konečně byl nahoře a chvíli tam ležel s rozedraným kiletem, s rukama i holými koleny pořezanými na kost a plíce mu hvízdaly jako protržené měchy. Pak se dal dohromady a opatrně zvedl hlavu nad hranu útesu.

Po pravici měl vesnici Berneval zahalenou kouřem, všude protkávaného záblesky výstřelů z pušek.

Viděl úzký pruh lesa rozprostírající se až těsně k baterii. Po hodinách, které strávil studiem, ji okamžitě poznal. Každé kulometné hnízdo se jasně rýsovalo proti ranní obloze a v dáli viděl drobné černé obrysy dělových věží s dalekohledy namířenými na moře, čekající, až se flotila přiblíží na dostřel, aby mohli zahájit palbu a zničit ji.

„Ksakru!“ zaklel, když se za ním ozval sípavý dech dalšího z jeho mužů. Věděl, že nemohou zůstat na útesu příliš dlouho, aniž by byli spatřeni.

Ale jak se dostat přes vrcholek svahu do úkrytu v lese, aniž by je zahlédl pozorovatel v dělových věžích?

A právě tehdy osudem pronásledované sedmé komando potkal první kousek štěstí od chvíle, co opustili Anglii.

Od moře rychlostí 300 mil za hodinu přiletěla první eskadra dvoumotorových bostonů. S vyjícími motory prořezávajícími ticho se mihly nad pobřežím těsně nad vrcholky stromů. Plochá křivka pobřeží se ocitla v jednom ohni. Z baterie divoce spustil flak. První boston svrhl své bomby. Zeman neměl čas zjišťovat, zda našly svůj cíl, či nikoli.

Letecký útok jim poskytoval krytí, jaké potřebovali.

„Pošlete to dál,“ křičel přes hřmění flaku a těžkých protiletadlových děl,

kteřé znělo, jako když někdo přejíždí vycházkovou holí po mřížích.

„Jakmile budete nahoře, utíkejte do lesa. Tak, a já jdu!“

Popadl svou pušku, kilt si přidržoval nad koleny a zběsilým úprkem pádil do krytu mezi borovice.

K pobřeží se přihnala další letka bostonů. Obsluha flaku otočila svými několikahlavňovými kanóny.

Vzduch byl plný létající oceli. Ale on běžel, nikým nepozorován, vyhýbal se šrapnelům a upaloval do krytu pod stromy, následován seržantem a dalším vojákem. Přesprintovali přes vrchol útesu do lesa. Vrhł se po hlavě do podrostu a ignoroval, že mu větvičky rozdírají kůži. Vydechl úlevou a zabořil svou zpocenou tvář do vlhké, tiché země. Jeden po druhém jeho muži padali kolem něj mezi stromy a hledali si úkryt, jak se naučili při výcviku. Nezvedal hlavu, aby je přepočítal. Byl příliš vyčerpán šplhaním po útesu a úprkem do lesa. Pak uslyšel Freddyho hlas, o něco méně vyrovnaný než obvykle.

„Zdá se, že jsme to zvládli, pane, aniž by nás zpozovovali, co?“

Zeman se přinutil jen silou vůle odpovédět. „Dobrý, chlapi... velmi dobrý.“ Krvavou rukou si setřel pot z obočí a prohlédl si zarudlé tváře ostatních.

„Jedna nula pro nás, chlapi. A teď, bratři, znovu do šterbiny, jak zpívá nemravný dudák. Odteď musíme improvizovat. Můžeme ty parchanty pořádně přidusit, pokud dostaneme ty kulometný hnízda.“ Když ukazoval na tři bunkry na bližší straně baterie, prst se mu třásl. „S trochou štěstí žabožrouti udrží fricky daleko od nás, takže všechno, s čím se budeme muset vypořádat – až obsadíme ty kulometný hnízda – jsou jenom děla a dělostřelci.“ Pohrdavě si odfrkl. „A všichni víme, jakěj poseroutka je průměrnej dělostřelec. Nebo ne?“ Sborem odpověděli své „jo“.

„Je to banda měkkýšů, co si do postele oblíkají pyžamo, to ví každý. Rozdělíme se do tří skupin po šesti – Snotty půjde se mnou jako můj zástupce. Až vylezeme z lesa, budeme se muset asi dvě stě metrů krýt, než se dostaneme ke kulometům.

Freddy si vezme první skupinu. Seržant Gillies,“ otočil se k postaršímu poddůstojníkovi, který kdysi býval jeho sluhou, „druhou, a pamatujte si, že tu vaši zrzavou kebuli máte držet při zemi – svítí jako signální oheň.“

Všichni se zasmáli a seržant Gillies řekl vážně:

„Beru to na vědomí, pane.“

„Já si vezmu třetí skupinu. Budeme se plížit celou cestu a běda, jestli se někdo z vás nechá zmerčit dřív, než tam budeme. Až budeme zpátky na ostrově, tak si ho podám rychleji než blesk. Až budeme na místě, jednou zapískám a pak jdeme na věc,“

chvilí si pohrával se svou dýkou, „s chladnou ocelí.“

Mladý námořník za ním se zachvěl. Nad stromy se prohnalo další letadlo a okolo nich začal v rudých a žlutých koulích vybuchovat flak. Zeman neváhal. „Pojďme, chlapi, roztáhneme se a vyrazíme.“ Mrkl na Freddyho a beze zvuku, jen pomocí rtů zformoval slova: „Hodně štěstí, vy dlouhý proude chcanek.“

Freddy se zašklebil a pak už se vyhrnuli z lesa a zvuk, který vydávali, když se plížili směrem k nic netušícím kulometným hnízdům, přehlušovalo dunění leteckých motorů.

„Ani hnout!“ poručil zeman.

Hrstka mužů ležící kolem něj ve strništi znehybněla.

„Co je, pane?“ ptal se Snotty bázně.

„Drát.“

„Ale my nemáme nůžky.“

Zeman ho ignoroval. „Curtis a Menzies.“

Dva vojíni se rychle připlazili. Bez dalšího rozkazu se v mokré trávě otočili na záda, mozolnatýma rukama chytili nejspodnější drát a zabrali. Spojenými silami se jim podařilo ho nadzvednout několik decimetrů nad zem.

„Dobrá, jdu na to,“ protlačil se plukovník hbitě pod drátem, aniž zachytil svůj roztrhaný kilt do jeho ostnů. „Teď Collins a Mackenzie.“ Oba commandos ho následovali a od svých kolegů převzali štafetu drátu. Postupně prolezli i další a shromáždili se okolo velitele. Spokojeně kývl.

„Dobrý, chlapi. Teď opatrně. Nechceme spustit ty jejich pekelný stroje.“

Byli již necelých pětadvacet metrů od svého cíle.

V přestávkách mezi výbuchy mohli slyšet vzrušený hovor kulometčíků.

Zeman opatrně tasil svou *skean dhu* a pozvedl hlavu. Napočítal čtyři Němce v jejich helmách podobných uhláku. „Jsou čtyři,“ zašeptal.

„Máme přesilu. Rozdělíme se. Vy čtyři půjdete zleva. Já a tahle

námořní osoba s vysokou hodností to vezmeme zprava. Až uvidím, že to máte k těm parchantům maximálně pět metrů, lehce hvízdnu. Tak jdeme.“

Čtyři vojáci se začali poslušně plazit doleva. Zeman pohlédl na bledého Snottyho a zamrkal. „Neboj, chlape, bude to přesně jako na obrázku. Pojd’.“

Rychle vyrazil vpřed a zadek se mu v kiltu rytmicky houpal ze strany na stranu přímo před Snottyho nosem. Dýku držel v zubech. Už Němce cítil, osobitý odér německé uniformy a náhražkové polévky, jak je za poslední příšerné roky již rozeznával.

Rychle se pomodlil, aby ostatní skupiny už byly na svých místech, přesunul svůj malý nůž do pravé ruky a do úst vložil píšťalku. Zhluboka se nadechl a foukl.

Chraptivý řev rozvášněných Skotů následoval bezprostředně nato poplašný výkřik, když se před

Němci zjevily prachem pokryté, roztrhané a zakrvácené postavy commandos.

Jeden z Němců se pokusil otočit zbraň a jeho tvář zaplavil náhlý strach. Curtis nedbal rozkazů a zastřelil ho od boku. Němec se s řevem zhroutil přes svůj kulomet. Zeman skočil na dalšího, který se snažil zaujmout jeho místo, a rozpáral mu břicho.

Snotty vedle něj na podlaze bunkru bojoval s dalším střelcem s divokou, brunátnou tvář, který svou obrovitou pěstí znovu a znovu bušil do námořníkovy obličeje.

Zeman skočil nadávajícímu Němci na záda jako opice. Jednou rukou popadl jeho helmu a druhou mu vrazil ostří svého nože do obnaženého masa na krku.

Přesně minutu na to ležel poslední z obránců mrtev na zemi a z hrudi mu čněl bodák. O pět minut později, zatímco mladík tiše vzlykal vedle těla mrtvého kulometčíka, se objevil Freddy, bez čepice, ale jinak chladný jako vždy, a hlásil: „Dostali jsme je, pane, další dva – a co myslíte, že jsme našli v našem bunkwu?“

„Shirley Templovou?“ zkusil hádat zeman, velice potěšen úspěchem operace, a otíral si krev ze *skean dhu* o kilt.

„Ne, třípalcový minomet. To je pawáda, co, pane?“

„Paráda, Freddy!“ zvolal a srdce mu prudce tlouklo. Nejen že ukořistili tři německé kulomety, ale navíc ještě minomet. Jeho střely se sice

pravděpodobně budou od silných betonových zdí dělových věží odrážet jako pingpongové míčky, ale

Němci budou muset sedět na zadku a dávat pozor.

„Nějaké ztráty?“

„Žádné. I když já bez čepice nejsem kompletní, pane.“

Zeman z Abernockie a Dearthu se usmál. „Starej pitomče,“ mumlal si pod vousy. „Dobrá, Freddy, vraťte se zpátky ke svým a cestou řekněte seržantu

Gilliesovi, co uděláme. Dám vám dvě minuty, abyste si všechno připravil, a pak frickům naložíme, co máme. Mířte na střílny a větrací otvory. Proboha,

Freddy, vy starej prdblo, ti buzeranti si budou myslet, že se jim za zadkem vynořilo celé sedmé komando! Než tenhle den skončí, Freddy, spousta těch poseroutků za betonovými zdmi si promočí gatě skrz naskrz.“

KAPITOLA 6

Temný zavalitý stín velitelského tanku, rachotícího směrem k povstalcům obsazené vesnici Belleville, se jasně rýsoval na stoupající pobřežní silnici. Další tři tanky Mark IV ho následovaly a jely podle Matzova příkazu v pravidelných rozestupech. Jejich 75mm kanóny se otáčely ze strany na stranu jako hlava dravce lovícího kořist.

Schulze, sledující jejich postup z křídla, uznale kývl. Aktivoval svůj hrdeční mikrofon a zeptal se:

„Jak to jde tam dole, Matzi?“

„Na hovno,“ zazněl Matzův hlas z místa řidiče, podivně zkomolený interkomem, „je to tu poseté zasranými solisky. Jedno přehlídnu a jsme po prdel v bahně.“

„Těžká šichta,“ odvětil Schulze nesoucivě. „Ale pokračuj dál. Už vidím, jak za to dostáváš Válečný kříž čtvrté třídy.“

Matz, pohřbený uvnitř břicha tanku, jen zamručel oplzlou nadávkou.

„Jasně a tvou matku taky!“ odpověděl Schulze a vypnul spínač hrdečního mikrofonu. „Sturmmanne,“ vyšťekl na chlapce se soustředěným výrazem ve tváři vedle sebe.

„Pane!“

„Nespust'te oči z prostoru před vámi. Jestli uvidíte něco, co vypadá jako

mokřina, dejte rychle vědět.“

„Pane!“

Schulze zavěťřil a obrátil svou pozornost k asi kilometr vzdálené vesnici zahalené do oblaku kouře.

Úzkostlivě si hryzal spodní ret. Nebylo pochyb. Rozeznával obojí, vysoký pisklavý svist útočných pušek SS i pomalé bubnování něčeho, co musely být anglické zbraně. Wotan byl v akci a podle všeho se obě strany brzy setkají.

Pustil z hlavy starosti a soustředil se na problém, jak poslat svůj malý oddíl s nezkušenými muži do akce. Rozhodl se, že jakmile dosáhnou vesnice, nechá je projet hlavní ulicí, zatímco on ve svém vedoucím tanku objede vesnici zezadu. Při troše štěstí se mu to snad podaří.

Pěchota bývá obvykle z obrněnce podělaná, zvláště když jede rychle. Problém by nastal jedině, pokud by tomíci měli bazuky. Pak by se z nich v úzkých uličkách vesnice bez prostoru pro manévrování staly snadné terče.

„Pane!“ pronikl do jeho myšlenek mladíkův hlas.

„Co je?“ otočil se Schulze. Hoch zíral na tmavou siluetu muže, který se vynořil z dlouhé vysušené trávy pojedná straně silnice hned za vedoucím tankem. Držel v ruce podivný, zvonu podobný předmět.

„Co si o tom myslíte, pane? Co je to...“

„Pohni tím svým zasraným zadkem do věže!“ zařval Schulze a strčil ho dolů. V okamžiku, kdy se muž rozběhl směrem k zadní části pomalu se pohybujícího Marku IV, otočil Schulze desetitunovou věží tanku.

Současně přizvedl hlaveň kulometu, připravil ho k okamžité palbě a horečně cukal s věží sem a tam, než dostal muže do mířidel. Kříž zaměřovače ho dělil na stejné části. Stiskl spoušť. Čtyři sta metrů odtud se běžící muž zastavil uprostřed pohybu, jeho páteř se prohnula, ruce vylétly vzhůru, jako by prosil nebesa o smilování. Pak mu zvonovitý předmět vypadl z křečovitých prstů a padl k zemi, kde zůstal nehybně ležet.

Schulze těžce vydechl. „Ježíšku na křížku, to bylo o fous!“

„Co to bylo, pane?“

„Přísavná bomba. Drží magnetem a...“ náhle zmlkl. Další malá postava vyskočila z trávy a rozběhla se s bombou v ruce vzhůru po cestě za tankem.

„Sebevražedné komando!“ zaječel Schulze, popadl kulomet a vypálil

další dávku. První muž dopadl na cestu s prostřelenými zády. Ale právě když mu Schulzeho střely projely nohama, povedlo se přednímu vojákovi připevnit granát k zadní části hic netušícího Marku IV. Dokonce i na tu vzdálenost bylo slyšet duté cvaknutí, jak se magnety přichytily.

„U svatýho pytle,“ zasténal Schulze. „Vstávejte, vy zasraný hovada, copak nevidíte, že máte u prdele kukačku?“

Mark IV se valil dál, umírajícího muže nechal za sebou, když tu náhle ho silná exploze zvedla na zadních ozubených kolech, jako když se vzpíná kůň. Po dopadu zpátky na zem začal prudce hořet.

„Vypadněte odtud! Tak honem, vypadněte!“ křičel Schulze zoufale a bušil svou bílou pěstí do boku věže. „Do toho, mládenci!“

Ale nikdo se ze zasaženého tanku nedostal a za chvíli byl vzduch plný sladkého pachu hořícího masa. Mladý poddůstojník vedle Schulzeho začal zvracet z boku věže.

Ted' však nebyl čas zabývat se osudem posádky vedoucího tanku, dvě stě metrů za ním zastavil druhý Mark IV a jeho velitel zřejmě neměl tušení, co má dělat. Schulze hmátl po hrdelním mikrofonu.

„Zpátky, ty pitomče!“ zaječel naléhavě. „Zpátky!“

Ale velitel tanku nejspíš neměl vysílačku vyladěnou na správnou frekvenci. Neslyšel ho. Vyděšený hrůzou z osudu, jaký potkal první tank na vyvýšené cestě, se rozhodl sjet do trávy.

„Ne!“ řval Schulze zoufale. „Ne!“

Ale velitel tanku nemohl slyšet jeho zoufalý křik a jeho řidič začal opatrně navádět třicetitunové monstrum přes strmý okraj silnice. Téměř okamžitě se stalo, co Matz předvídal – okraj se začal rozpadat.

Vyděšený Schulze mohl jasně vidět, jak se písčité půda začíná drolit.

Řidič se snažil zvýšením otáček motoru zastavit další sklouzávání tanku, ale Mark IV začal pomalu a nenávratně sjíždět do příkopu.

Nepřátelské sebevražedné komando nepotřebovalo pozvánku. Chránění před Schulzeho palbou mohutným tělem postiženého tanku, připlížili se k němu a připevnili své smrtonosné bomby na jeho boky.

Z tanku číslo tři, postaveného níže na cestě, se je kulometčík snažil sundat dolů z kapoty. Muž za mužem padali, ale byli nepřemožitelní. O chvíli později stál Mark IV v příkopu roztrhán na kusy. Jeho deset tun těžká věž se zvedla vysoko do vzduchu.

Střelivo létalo cikcak všemi směry. Jeden ze členů posádky vypadl z

vraku a pokusil se jít na krvavých pahýlech směrem k tanku číslo tři, ale salva z brokovnice ho zasáhla dřív, než stačil odvrávorat deset kroků. Schulze stiskl svůj hrdelní mikrofon. „Stáhněte se, vy blbí teplouši!“ zahřměl. „Stáhněte se, hned!“

Tentokrát velitel tanku uslyšel Schulzeho sdělení a jeho řidič začal po cestě couvat, zatímco velitel kryl jejich ústup kouřovými granáty.

„Správně... tak to má být,“ usmál se pro sebe

Schulze. „Vy a vaši kamarádi jeďte zpátky tam pod ty stromy... jasně, to je správná cesta... Jakmile se tam dostanete, všichni ven z tanku se zbraněmi připravenými k palbě a jděte po tom zasraným sebevražedným komandu... Udržujte rádiový kontakt a já vás zavolám, až bude cesta bezpečná... Konec.“ Pustil spínač mikrofonu.

„Vše v pořádku. Co teď, standartenführere Schulzi?“ zazněl zdola Matzův hlas. „Jestli budete pokračovat v takových příkazech, budete brzy moct převzít roli Supa.“

„Ale, běž se vychcat do tý svojí boty,“ zavrčel

Schulze. „Takovým zasraným zeleným zobákům musíš dávat takovéhle příkazy.“

„Příště jim budeš, Schulze, pudrovat jejich sladký dětský prdelky.“

„Strč si ptáka do tý svý prdele a pořádně si to užij,“ odrkl Schulze. Ale jeho odpověď nebyla tak pohotová jako obvykle – věděl, že pluk bude potřebovat nějaké přeživší tanky, aby se dostal z obklíčené vesnice. Ale ty dva tanky, ukryté pod stromy, nebudou nikdy schopny přejet poslední kilometr do vesnice, pokud v příkopech bude pořád to sebevražedné komando. Nejdřív je budou muset odtud vyhnat, což bude jeho práce.

„Poslouchej, Matzi,“ řekl, „myslíš, že bys mohl přejet tu cestu?“

„Se zavřenýma očima.“

„Ty okraje jsou dost zrádné.“

„Drobný detail!“ řekl Matz pohrdavě. „Copak jsem se nedostal v pořádku s podvlíkačkama v bahně přes Perekopskou kosu?“

„Dobře, dobře. Jen se nevzrušuj! Všichni víme, že jsi nejlepší řidič Wotanu. Teď ti vysvětlím, co uděláme. O pět set metrů dál přejedeme cestu. Doufám, že si ti bastardi ze sebevražedného komanda budou myslet, že chceme prorazit. Pak se vrátíme a obklíčíme je. Myslím, že víš, co mám na mysli, že jo, Matzi?“

Matz rozuměl. Ať už se ti chlapi ze sebevražedného komanda zakopali

kdekoli, rozmačkají je, neboť budou jezdit kolem dokola, dokud se stěny jejich díry nezbortí a celá váha tanku ty nešťastníky tam dole nezasype.

„Hej,“ protestoval, „my sami tam můžeme přistát v pěkných sračkách. Jestli začneme s naším malým *pas de deux* v těch mokřadech, můžeme se zanořit níž, než bychom kdy chtěli.“

„To vím taky, ty rybízovej sráči, o tomhle jsem taky přemýšlel. A proto to uděláme takhle.“

Schulze odhodil dřevěnou palici a spokojeně si prohlédl práci, kterou vykonal na dvojici výfukových trubek. „V pořádku,“ kývl na mladíka, který ho kryl se samopalem. „Řekni Matzovi, aby znovu nastartoval!“ Hoch něco zařval dovnitř věže. Matz zmáčkl startovací knoflík. Mohutné motory okamžitě naskočily. Malý jednonohý řidič je nechal pořádně protočit. Hustý proud dusivého modrého dýmu se vyvalil dolů, tak jak Schulze plánoval.

„Řekni mu, že to funguje,“ zaječel na hocha přes řev motoru..

„A co se stane, pane?“

„To uvidíš, kámo, za chvílku to uvidíš. Teď dávej pozor tady vzadu, já si vezmu na starost předešlého tanku. Jestli se objeví kterýkoli z těch bastardů s přísavnými bombami, tak ho zastřel. Jasný?“

„Ano, pane.“

Schulze věděl, že všechno závisí na Matzovi. Jeden špatně zvolený převod, jediné zaváhání, jeden špatný odhad rychlosti a budou ochromeni stejně, jako byl ochromen druhý Mark IV.

Matz si dal na čas, valil se kupředu rychlostí patnáct kilometrů za hodinu, jedním okem sledoval zem před sebou, druhým pak okraj, kde hledal nej–

vhodnější místo, kterým by se dostal na silnici. Tři sta metrů... čtyři sta... pět set metrů. Pak ho spatřil.

Mělký zářez po straně cesty, který by mu při výjezdu pomohl.

Olízl si suché rty a pořádně si místo prohlédl.

Bude to muset projet docela rychle, pak v polovině cesty nahoru bude muset pekelně rychle dvakrát vyšlápnout spojku, přeřadit řadicí pákou na opačný konec a zbytek dojet na nízký převod. Až se ocitne na silnici, bude muset přeletět přes všech dvacet příšerných převodových stupňů Marku IV a převést ho na druhou stranu, dřív než se sypký okraj pod

vahou tanku rozpadne.

„Schulze?“ zavolal.

„Co je, ty opičí prde?“

„Přejedu to támhle – na dvou hodinách. Vidiš tu díru v cestě?“

„Mám to!“

„Dobře, tak se pořádně držte. Jdeme na to!“ Matz tam vrazil vyšší stupeň a roztočil motor do otáček.

Tank zvýšil svou rychlost, kapota se divoce roztřásla. Chlapec a Schulze se nahoře pořádně chytili držadel a sledovali okraj.

„Jestli věříš, synku, na Velkýho chlapa v bílý košili tam nahoře, jak sedí na mráčku, tak se radši začni modlit,“ zakrákoral Schulze, ale jeho oči Zůstaly chladné. Věděl, co by se stalo, kdyby se to Matzovi nepovedlo. Tank narazil do okraje. Řadicí páka sebou bláznivě trhla, když vozidlo najelo do svahu.

Rychlým, netrpělivým gestem si Matz setřel pot z obočí a pomalu napočítal do pěti. Motor řval, jako by mlel z posledního. Matz se vrhl dopředu a rukou pokrytou potem chytil řadicí páku. Potom prudce posunul velkou kovovou páku dolů, poprvé, podruhé. S rachotem přeřadil přímo na nejnižší stupeň.

Na jednu děsivou chvíli se nedělo nic. Tank se jakoby zakýval a on neslyšel nic, jen své drsné úzkostné dýchání. Pak najednou motor tanku zběsile zařval a pásy se chytily. Získal tah. Rozjel se nahoru.

„Takhle to má vypadat, ty mrcho,“ řval nadšeně s úsměvem přes vrásčitou tvář. „Tak pojď, jedem... jedem!“

Mark IV se naklonil přes okraj silnice. Matz přeřadil, nenásilně projížděl všemi rychlostmi tanku, zároveň prudce šlapal na plyn. Když vyrazil kupředu, ozvala se odněkud palba z kulometu. Kulky pleskaly o pancéřové stěny, ale Matz na ně nedbal.

„Tak to má být, ty kriplo,“ ječel Schulze, jakmile si toho všiml. „Tak jedem – a měl bys nás dostat v pořádku dolů, nebo budeš mít špičku mých kanad ve svý nádherný úzký prdeli.“

Mark IV se znepokojivě nahnul kupředu. Řadicí páka se opět divoce rozkmitala. Matzovo tělo se koupalo v úzkostném potu, který mu promáčel košili do černá. Otřásl jím pocit strachu, protože tank se začal sesouvat. Jasně cítil ten houpavý pohyb a věděl, že ztrácí tah.

„Kurvo,“ zařval. „Zasraná, lenivá, z kurvy děvko... prosím, pohni se,

prosím!“

Velmi jemně, jako doktor dotýkající se ženského řadra, uvolnil pravou řídící páku. Zvenku mohl slyšet, jak se pravý pás začíná naprázdno točit, a zjistil, že definitivně prokluzuje.

Z úst mu bezhlasně vycházely hrozné obscénnosti, pokračoval však v jemném tlaku na tyč, která brzdila pás a umožňovala tanku zatočit doleva nebo doprava. Pořád se nic nedělo. Uvolnil nohu ze spojky. Byl to nebezpečný pohyb, který mohl způsobit katastrofu. Ale vnitřně si nedovolil sklouznout do příkopu bez boje. Lehce zvýšil tlak na řídící páku.

Vypadalo to jako zázrak, když tank najednou zareagoval, pravý pás se jakoby zastavil a znovu zabral. Matz ihned uvolnil tlak, Mark IV se rozjel přímo vpřed a lehce přešel zbytek okraje.

„Co si to tam dole k sakru dělal, ty zsranej kříple,“ zaplavil mu uši Schulzeho hlas. „Donutil si mě promočit si gatě! A chlápek vedle mě vydává zelený dým.“

„Ech, jdi si nachcat do rukávu,“ zabručel Matz, když zařazoval vyšší stupeň a se hřměním vyrazil opět kupředu.

První dírou projeli bez problémů. Místo útěku do bezpečí se muži sebevražedného komanda rozhodli zůstat na místě a nechali tank, aby přes ně přešel.

Byl to standardní operační postup, ale neznali veterány Wotanu, vytrénované v brutálních podmínkách a nelitostných bojích východní fronty. Místo pouhého objíždění díry škubl Matz zpátky levou řídící pákou a tank sklouzl po samotném okraji mazaně ukrytého výkopu.

Dokázal si představit, co musí muži pod ním cítit, plíce se plnily smradem nafty, jejich ušní bubínky hrozily prasknutím z ohlušujícího řevu, tváře opuchlé horkem z výfuku, oči měli zavřené jako děti.

Nebyla tu ale žádná možnost slitování. Sklouzl tankem ještě jednou dokola a stěny díry se začaly hroutit, až nakonec povolily úplně.

Mark IV se zhoupł na jednu stranu a jeho běžící pásy stloukly těla mužů pod nimi na krvavou kaši.

Skupina *maquis* se to pokusila zastavit. Schulzeho kulomet zarachotil. Nelitostné kovové monstrum přešlo jejich škubající se těla.

„Dej pozor!“ zvolal Matz varovně.

„Co je, Matzi?“

„Měkká půda před námi. Na třetí hned vedle toho stromu – a je tam díra

s žabožrouty přesně uprostřed.“

„Mám to, Matzi,“ odpověděl Schulze, když spatřil díru uprostřed soliska. „Nechám to na tobě. Dáme těm vraždícím bastardům ochutnat naši speciální medicínu.“

Matz navedl tank opatrně přímo na díru. Popelavě bledí muži, kteří před sebou ucítili strašlivou smrt, spustili na tank šílené krupobití. Schulze a mladý tankista se schovali za věž a poslouchali, jak se střely odrážejí od tlustého pancíře Marku IV.

Střelba ustala. Vyděšení Francouzi se skrčili, protože monstrum bylo téměř nad nimi, jeho zavalitý tvar zakrýval krvavě rudé slunce, zaplnil celý svět, uvrhl vše do horké, naftou páchnoucí temnoty.

Matz zastavil tank přesně nad dírou. Tentokrát nevěřil s vozidlem vztekle kolem dokola, dokud se jáma nezasypala. Místo toho se ujistil, že jsou pásy na pevné zemi, sundal nohu ze spojky a vytočil motor do vysokých obrátek.

„Co to dělá, pane?“ zeptal se chlapec zvědavě.

„Jsi z vesnice?“

„Ano, z Bavorska.“

„A co teda děláte, ty křupané, když se chcete na farmě zbavit krys?“ utrhł se Schulze, když Matz ještě zvýšil otáčky.

„Vykouříme je, pane.“

„Přesně tak,“ souhlasil Schulze a jeho tvář odrážela děs z pomyšlení, co se děje mužům dole.

„Ježíšmarjájosef!“ zalapal chlapec po dechu a pokřičoval se s bavorskou vervou, když zjistil, proč Schulze zatočil výfuky dolů.

O pět minut později vyčistili podobným způsobem poslední díru. Zanechali v ní *maquis*, kteří se tam váleli s gesty smrtelně vyděšených lidí, jejich ruce byly strachem zkrouceny v pařáty, obličej je zelené a ústa plná zvratků. Pak dali signál dvěma tankům, ukrytým pod stromy, že cesta do Belleville je konečně volná.

„A co teď, pane?“ zeptal se mladík a netroufal si podívat se zpátky na muže, kteří zemřeli tak strašlivou smrtí.

„Nebudeme znovu riskovat cestu a ty okraje,“ řekl Schulze pevně. „To necháme na těch dvou dalších.“ Přivřenýma očima si prohlížel kouřem zahalenou vesnici. „Vidíš támhle tu vyjetou kolej?“

„Ano, pane.“

„Pojedeme tam. Vypadá, že bude rovnoběžná s hlavní silnicí.“

„A potom, pane?“

„Potom, chlapče,“ odpověděl Schulze s větší jistotou, než ve skutečnosti cítil, „najdeme velitele von Dodenburga a ty mokré ocasy z první roty!“

KAPITOLA 7

Sturmbannfuhrer Kuno von Dodenburg, bez helmy a s tváří pruhovanou špinou a potem, uvnitř zuřil.

Polovina jeho roty dobrovolníků z Hitlerjugend ležela mrtvá, roztažená na zakrvácených kočičích hlavách venku, jeho spojení se Supem, kdekoli mohl být, bylo naprosto přerušeno a ti, co z roty zbyli, byli otřesení, vyděšení a netroufli si pustit se doprostřed místností v přízemí. Opatrně se tiskli ke zdem, aby je *maquis* nezastřelili skrz tenký sádrový strop.

Von Dodenburg, se zády přitisknutými ke špinavé kuchyňské zdi, se kolem sebe rozhlížel a zoufale hledal nějakou cestu ven. Nemělo smysl pokoušet se zaútočit na jednoduché dřevěné schody, které vedly do vyššího patra, nacpaného střelci *maquis*.

Byli zabarikádováni a stříleli by nemilosrdně, dřív než by kdokoli z nich položil nohu na první schod.

Stejně tak nebylo chytré pokoušet se znovu dostat na ulici. *Maquis* ji kropili v pravidelných intervalech ze svých anglických samopalů a jakýkoli pokus o průnik by přitáhl všechnu palebnou sílu nepřítel.

Von Dodenburg si nakonec uvědomil, že z pasti, ve které se nacházeli, vede jen jedna cesta: budou muset použít standardní pouliční způsob boje, a to i vzhledem k faktu, že jeho hrstka vyděšených přeživších neměla o tomto způsobu do té doby ani tušení.

Naklonil se dopředu a mnohem sebevědoměji, než se cítil, prohlásil: „Teď mě dobře poslouchajte, vy mladí hrdinové. Jsme v pěkné bryndě. Ale můžeme se odsud dostat, pokud zachováme chladnou hlavu a budeme se pohybovat systematicky. Rozumíte?“

Váhavě přikývli, v jejich očích se objevil záblesk naděje.

„Jsme v domě na konci řady a tuhle zeď za mnou nepřítel nesleduje. V podstatě je to země nikoho, aspoň co se jich týká,“ lhal nadějně.

„Rozumíte?“

Znovu přikývli.

„Takže my tuto zemi nikoho využijeme ve svůj prospěch. Prohrabeme se tou zdí, a pokud na této straně nebudou žádná okna, kterými by bylo vidět ven, vezmeme to přes střechu. Až tam budeme, odloupneme několik tašek a propracujeme se zpět dolů. Potom se ovšem karta obrátí. „A my budeme srát na ně, a ne oni na nás,“ přerušil ho jeden z chlapců. „Správně. A jakmile budeme mít tohle místo vyčištěné od krys, přesuneme se střechou do dalšího domu a zopakujeme to celé znova. Bude to zatraceně dlouhá šichta, ale jiná možnost tu není. Jdeme do toho?“

„Ano, pane, jdeme do toho,“ ozval se sbor dychtivých odpovědí.

„Dobře, vy co jste na této straně stěny, připravte si náradí a začněte se prokopávat ven. Vy ostatní začněte střílet do stropu, abyste zakryli ten hluk.

Nechci, aby se ti žabožrouti dozvěděli, o co nám jde. Musíme je ujistit v tom, že jsme tu v pasti, a to až do chvíle, než jim způsobíme ty největší bolesti hlavy, jaké kdy v životě okusili.“

Von Dodenburg se opatrně proplížil sutí a postavil se na nohy se samopalem v ruce. Za ním na ulici *maquis* stále pokračovali ve střelbě, ale ulička, v níž se teď nacházel, byla prázdná a tichá. Podíval se na stěnu domu a s úlevou si oddychl. Přímou pod okapem, z pod něhož visely žluté listy tabáku na sušení, nebyla žádná okna. Rychle si pověsil zbraň kolem krku.

„Nejtíši jak můžete,“ pošeptal mužům, kteří napjatě čekali za ním v štiplavé, kouřem zaplněné místnosti, s rameny pokrytými vločkami sádry, po střelbě, která provrtala strop. „Jdu nahoru, pojd'te za mnou. Jakmile se tam dostaneme, máme co dělat.“

Von Dodenburg se v celé své výšce natáhl a chytil se okraje zčernalého trámu střechy, který procházel bílým kamenem nad jeho hlavou. Sotva dýchaje se vytáhl nahoru. Na okamžik zavrával, štíhlé tělo těsně přitisknuté ke zdi horního patra. Od *maquis* ho dělila jediná tenká stěna. Kdyby ho teď uslyšeli, nic by nezastavilo kulky, jež by jeho bezbranné tělo roztrhaly na kousky.

Znovu se natáhl a uchopil držák okapu. Kousek shnilého dřeva mu zůstal v ruce. Na chvíli si myslel, že se celá konstrukce sesype. Ale nakonec okap vydržel. Pomalu se sunul nahoru. Jeho nos naplnila hořká vůně sušeného tabákového listí. Vytáhl se přes okap na vlastní tašky

střechy.

Na okamžik zůstal ležet na vyhrátých taškách, popadal dech a soustředěně poslouchal, jestli ti dole něco zpozorovali. Pak se posadil, sundal si boty a v ponožkách lezl ke komínu, kde boty nechal.

Nad okrajem okapu se objevil první z jeho mužů,

Von Dodenburg mu pomohl nahoru a pokynul mu, aby si také sundal boty.

Když už se na červené střeše krčili čtyři, zvedl jednu z červených tašek a opatrněji položil na stranu. Společně pak oloupali několik dalších, dokud neodkryli metr čtvereční střechy. Ovanul je hnilobný zápach.

Von Dodenburg zhnuseně nakrčil nos, předklonil se dopředu a pozorně pohlédl dolů. Viděl obvyklé zčernalé nosníky a trámy a pod nimi tenkou omítku stropu, přes kterou letmo zahlédl tenké pruhy dřeva, které podpíraly strop. Byly staré a křehké a došlo mu, že stačí jeden rychlý kopanec a celý strop spadne dolů.

Dal mužům znamení, aby se srazili k sobě, a jednomu z nich pošeptal: „Nachystejte si granát. Jakmile do toho stropu prokopnu díru, hod'te ho tam.

Pak napočítáme do dvou a spustíme palbu.“ Von

Dodenburg znal nebezpečí plynoucí z provádění akcí tohoto typu s nevycvičenými vojáky, ale jiná možnost nebyla. „Nezapomeňte,“ dodal varovně,

„že bezprostředně potom jdeme dolů. Tímhle způsobem nakopeme žabožroutům jejich zadky a ne ty svoje!“ dodal s nuceným úsměvem.

„Tak do toho, ustupte dozadu.“ Napřímil se a zabodl svou holou patu mezi latě. Ihned povolily a téměř ho stáhly s sebou. Objevila se úzká díra. Zezdola se ozvalo překvapené: „*Les Boches!*“ Chlapec pustil granát opatrně do díry. Dohromady počítali do čtyř. Místnost pod nimi roztrhl výbuch. Prudký pórý v zasáhl von Dodenburga do tváře jako závan větru. O chvílku později všichni čtyři padali střechou a divoce pálili od boku.

Interiér horní místnosti se proměnil v neuvěřitelná jatka. Mrtví a umírající *maquis* leželi všude, byli naprosto překvapeni. Jeden z nich se chtěl vrávoravě postavit, v krvácejících rukou držel samopal.

S takřka nedbalou brutalitou ho von Dodenburg praští] pažbou svého schmeisseru do obličeje. Chlapec vedle něho, který házel granát, položil pušku k hlavě Francouze a stiskl kohoutek.

„Dobře, to stačí!“ rozkázal von Dodenburg hrubě a palcem nohy otočil nejbližší tělo. Většina tváře byla pryč, odtržena přímým zásahem granátu. Byl úplně mrtvý a stejně jako zbytek Francouzů tu ležel v krvavé kaši. „Vy,“ přikázal von Dodenburg chlapci, „sundejte naše boty. Vy ostatní mi pomůžete zbavit se téhle barikády.“ Předklonil se a popadl těžké dřevěné prkno, zaklíněné mezi stěnou a starou selskou truhlou, která měla za úkol zabránit vstupu na schody. „Chci tu mít zbytek rotyokamžitě. Máme před sebou zatraceně dlouhou práci, vyčistíme tuhle ulici a dostaneme se k baterii!“

Ale v tom se von Dodenburg mýlil. O deset minut později, když vyčistili druhý dům a zrovna když prováděl osobní průzkum střechy třetího, zaslechl nezaměnitelný rachot tankových pásů. Opatrně se zvedl a upřeně se podíval přes rameno. Jeho srdce poskočilo, když rozeznal zavalitý obrys Marku IV

a sledoval, jak se opatrně pohybuje po úzké cestě mezi poli do vesnice. *Maquis* ho už spatřili a namířili na něj neustávající proud střel, ale kulky se odrážely od silného pancíře, jako by šlo o pingpongové míčky. Von Dodenburg si zamyšleně hryzal dolní ret.

Ačkoli měl Mark IV zavřenou věž a on neviděl posádku, instinktivně věděl, že jen dva muži by se dokázali dostat přes pasti, které tu byly na pobřežní silnici na Němce nachystány – velký Hamburčan Schulze a jeho malý kamarád Matz. Von Dodenburgova špinavá a krvavá tvář se roztáhla úsměvem, jako by spatřil plně vyzbrojenou divizi vedenou osobně Seppem Dietrichem v čele, jak je přichází zachránit.

Natáhl ruku, aby na zádech nahmatal signální pistoli. Pohotověji nabil a vypálil do vzduchu dvě rychlé rány. První světlice vybuchla a zahalila zmatenou bitku do nezdravé zeleně. Hned potom vzplála druhá stříbrným světlem. Mark IV změnil téměř okamžitě směr a von Dodenburg rychle odcupital do bezpečí druhého domu, protože rozlovení *maquis* stočili střelbu na něho a kulky svištěly po taškách kolem dokola.

„To je první rota!“ křičel Schulze vzrušeně, když rozeznal von Dodenburgovy zelené a bílé signální světlice. „Támhle doleva!“ Otočil kulomet a vypálil další krátkou salvu na *maquis* schované v boudách

kolem nich.

„No jo, já vím,“ křičel Matz našťvaně, „Nejsem žádněj zasranej slepec.“ Zatáhl zpátky za levou řídicí páku a prudce markem trhl, až Schulze bokem nabral pancíř tanku a jeho ústa naplnila slaná chuť krve.

„Při velký kurvě z Buxtehude,“ zahřměl Schulze,

„koukej kolem sebe, ty zvrhlej malej sráči, nebo ti utrhnu tu tvoji dřevěnou nohu a vymlátím ti s ní z hlavy tu tvou ovesnou kaši!“

Matz ho neposlouchal. Dvě stě metrů před nimi se na cestu postavil partyzán s nemotornou věcí přitisknutou k rameni. „Co to tam má, Schulze?“ řval.

„To je piat – tomíckej piat!“ ječel Schulze, který okamžitě rozeznal primitivní britskou bazuku.

„Jestli nám to narve do trenek, tak už z nás nikdy nebudou panny!“

Rychle stiskl pedál 75mm kanónu. Dvojice trojúhelníků se setkala na osamocené postavě. Zatáhl za páku. Pěťasedmdesátka s řevem vybuchla. Výbuch šlehl zpátky a vyplnil malý prostor věže horkým štiplavým kouřem. Vysoce explozivní granát zasáhl zem přesně před střelcem. Když se kouř rozptýlil, vše, co zbylo, byla zčernalá, dýmající díra v zemi na místě, kde střelec stál.

„O co se to tady, Schulze, snažíš?“ ušklíbl se

Matz. „Takhle musíš knokautovat jednoho lučního koníka 75mm granátem? Copak nevíš, že jedna tahle věcička stojí dvacet marek?“

„Soustřed' se tlačení tohohle kočárku, nebo ta další poletí nahoru tvou...“ Z jedné boudy vyběhla skupina *maquis* s přísavnými bombami.

Schulze je sejmul dávkou z dvojčete Spandau. Při kadenci 800

ran za minutu neměli šanci. O chvílku později je

Mark IV přešel, jeho pásy krájely jejich těla na kousky a vyvrhovaly je na obě strany jako sekané hovězí.

Matz zahrnul s tankem do souběžné ulice a zalapal po dechu, protože byla posetá těly první rotý.

Mrtví v maskovacích uniformách ji pokrývali jako šíleně vzorovaný koberec.

„Ježíšmarjájosef!“ vzdychl mladík. „První to pěkně schytala!“

Schulze nevrle přikývl, pak se ale jeho tvář rozjasnila. Padesát metrů před nimi vyskočila z druhého patra prvního domu důvěrně známá postava. Byl to von Dodenburg, který samopalem divoce ukazoval směrem k domu.

Matz intuitivně pochopil, co to znamená, přidal rychlost a přehodil řadicí páku. Rychlostí třicet kilometrů za hodinu narazil plnou silou do přízemí domu. Věž se ocitla v dešti cihel a trámů a omítka padala jako mohutná chumelenice. Mark IV zůstal stát, motor se zastavil a jeho dlouhá hlaveň trčela hrozivě z toho, co bývalo oknem do ulice.

„Ve jménu samotného satana jsem rád, že vás vidím!“ zvolal von Dodenburg, když Matz a Schulze trhnutím otevřeli poklopy tanku.

„Dostal jste se bez nás do pořádného srabu, že ano, pane?“ řekl Schulze.

„Některým lidem by nemělo být dovoleno chodit ven bez doprovodu.“

„Svatá pravda,“ řekl von Dodenburg, ale pak jeho úsměv na uvítanou zmizel. „Dostali jsme se do pořádné bryndy. Pojedete a srovnáte všechna druhá patra na této straně ulice – a buďte opatrní, ve většině domů se ve spodním patře skrývá ještě hodně našich.“

„Budeme jemní, jako bychom chtali do kýble!“

řekl Schulze sebevědomě a vyhoupl se znovu za kanón. „Tak pojd’te, žabáci,“ zakřičel, když střelec nabil první granát, „připravte se na drnové nebe!“

„A pospěšte si,“ ječel von Dodenburg, když Schulze otočil věží. „Chci mít tuhle ulici čistou do třiceti minut!“

Mohutná zbraň utopila jeho slova, když se s řevem probrala k životu. První granát zasyčel na plocho vzduchem a zasáhl nejvzdálenější dům s uspokojujícím třeskem. Když se zeď svalila a *maquis* vyklopýtali ven, skosila je palba z automatů čekajících esesmanů, toužících po pomstě. O patnáct minut později vynořil Schulze hlavu z věže a s usměvavou tváří zalitou potem podal von Dodenburgovi zparodované hlášení. „Dostanu sturmbannführerovo svolení ke sdělení, že ulice je vyčištěna?“

„Jdi do prdele!“ řekl von Dodenburg, dřív než se přeživší seřadili, aby se mohli krýt za osamělým tankem. Cesta k baterii Goebbels byla opět otevřena.

KAPITOLA 8

Panovalo horko jako v peci. Nad klidnou hladinou moře měla obloha barvu kouře, skrz který zářilo slunce jako měděná mince. Na širokém úseku pobřeží čekala německá pěchota a naslouchala hřmění a vrčení nepřátelských letadel. Pohledy pěšáků se upíraly

dopředu, protože věděli, že nepřítel se brzy vynoří z moře.

Všechno na ně bylo připraveno. Podél kilometr dlouhé frontové linie ležely nataženy dvě řady ostnatého drátu, ta druhá dva metry vysoká. Před nimi číhali, zakopáni do stěny pobřežní hráze, pozorovatelé z přední dělostřelecké linie a sledovali dalekohledy klidné zelené moře. Za drátem, v předválečných penzionech a hotelích, nyní přeměněných v potenciální nedobytné pevnosti, seděla napjatě pěchota se svými kulomety a puškami a čekala na rozkaz k palbě, jenž měl přijít z velitelství, z bývalého kasina.

Tři míle daleko, na mohutném shromáždění malých lodí, rozvinutých do širokého oblouku, které se přibližovaly pravidelnou rychlostí deset uzlů v hodině směrem ke svému osudu, zakoušelo pět tisíc jiných mužů pocit nastávající krize. Pro tento den přijeli z velké dálky: ze studených neosobních ulic kanadských měst ve východních provinciích, z míst palčivě horkých lét na západě Států, z farem, z dřevorubeckých táborů, od Velkých jezer, která jsou prázdná a neznámá stejně jako v den, kdy byla stvořena. A mnoho z nich čekalo na tento den tři roky. Teď ten okamžik nastal a najednou byla celá divize sevřena hrozivým napětím. To napětí bylo větší než u normální akce, do které šli muži poprvé. Vypadalo to, že jejich údy jsou sevřeny ledovými prsty a znehybněny – dokonce i tlukot jejich srdcí – jakoby ti čekající muži věděli, že tohle bude jejich první a jediný den. Protože šli na smrt, každý z nich a všichni do jednoho.

Jakoby nějaká gigantická ruka zapnula spínač, mocný záblesk světla rozpoltil oblohu a mohutné bombardování začalo. Námořní zbraně hřměly, hmoždíře vybuchovaly, rakety létaly po obloze a za sebou vlekly ohnivé proudy jisker. Červené, bílé, zelené stopové střely křížovaly klidnou hladinu a všude kolem širokého oblouku plavidel potichu vzlétaly do vzduchu světlice, jako by velký bůh války nabral svůj první ohnivý dech.

Achtung!“ zařval německý poddůstojník vzrušeně. Muži zaměřili cíl. Důstojníci zapískali na píšťalky, a když se první nesmělá přistávací plavidla vynořila z dýmu války, pozorovatelé přední dělostřelecké linie začali rychle mluvit do svých telefonů.

„*Feuer!*“

Když rampy dopadly na zem a první postavy oděné v khaki začaly šílený úprk přes strmý oblázkový břeh, zahájili ostřelovači palbu na

přesně vybrané cíle. Důstojníci, signalisté, poddůstojníci dopadali na vlhké oblázky. Během pár minut byla polovina důstojníků první vlny z Královského kanadského pluku mrtvá nebo umírala, pouhých pár metrů od výsadekového plavidla.

Královský Hamiltonský se dostal až k první linii drátu. Nový výbuch palby je všechny zabil, zanechal je zachycené a pověšené v drátech jako strašáky, jejichž bezbranná těla sebou lehce cukla pokaždé, když je zasáhla další kulka. Královská kanadská horská lehká pěchota narazila do krupobití smrti.

Obklíčení ze všech stran ječící ocelí si zoufale probíjovávali cestu nahoru pláží. Během několika minut byly první dvě roty zredukovány do otřesených, ostřelovaných skupin o několika mužích. Jejich důstojníci byli zabiti nebo zraněni. Brali rozkazy od kohokoli, kdo jim byl s to rozkaz dát.

V plánu bylo vylodění čtyř jednotek lehkých tanků Churchill během první vlny. Ale když už se šesté plavidlo s tanky Skotů z Calgary vynořilo z dýmu, obránci zaměřili svou dělostřeleckou palbu na tato nemotorná plavidla, jako by si byli vědomi, jak smrtelný je náklad, který vezou. Na jejich palubách se po desítkách obětovali kulometčíci z Torontského skotského, pokoušeli se bojovat s nepřítelem žalostnými kulomety Vickers. Jak se plavidlo kolébalo a potácelo pod dopadem granátů, tak se těla Skotů hromadila na palubě jako pytle s pískem. Vylodovací člun pro tanky číslo 145, proděravěný jako síto, s rampou roztržštěnou, se strojovnou v plameni, dosáhl pláže. Ale stačil se potopit rychleji, než činil čas potřebný k vylodění tří tanků

Churchill. Vylodovací člun pro tanky číslo 127 byl v plamenech od příde k zádi, jeho posádka mrtvá, s jediným námořníkem u kormidla, dva z přeživších Torontských skotských střelců bránili plavidlo, jak nejlépe uměli, dovrávorali na pláž a začali vylodovat jeho náklad.

Churchilly se začaly kodrcat ven z hořících útrob.

Podplukovník John Andrews, velící důstojník

Calgarských horalů, sledoval masakr svého praporu s popelavou tváří, oči široce otevřené a strnulé. Bylo mu ale jasné, že teď není čas na lítost. Jeho velitelské plavidlo číslo 125 bylo zaměstnáno přímo zuřivou německou palbou. Vedle nich bylo číslo

214, které dostalo další zásah a začalo odplouvat.

Andrewsovo vlastní plavidlo tak získalo ochranu ze závětrné strany

postiženého plavidla, ale dole na palubě byl vážně raněn velitel brigády Lett a vedle něho umíral plukovník Parks-Smith.

Andrews se naposledy podíval k obloze, kde vlála statečně jeho vlastní bojová zástava, a pak zaklapl poklop vodotěsného tanku, který mohl přežít ve dva metry hluboké vodě. Jakmile budou v dostřelu toho příšerného pobřeží, vydá rozkaz

„vpřed“.

Zasažené vylodovací plavidlo sebou trhlo. Churchill vyrazil kupředu, vymrštil se přes rampu a zmizel skoro tři metry pod hladinou. Propukla šílená panika, když zelený vnitřek Churchilla začala zaplavovat voda.

„Dobře, všichni ven!“ křikl Andrews úsečně a řev ustal.

Muži rychle otevřeli únikové poklopy, a jako když námořníci opouštějí ponorku, vyplavali nahoru a plavali k pobřeží. Andrews byl poslední venku.

Vylezl na věž a křičel: „Já to balím!“ Pak se ponořil do vřící, kulkami zpěněné vody.

Přihřměl motorový člun, zbraně v jednom ohni.

Lapajícího po dechu a promočeného Andrewse vytáhli na palubu. Pak se člun prudce otočil, ale byl zasažen přívalem granátů. O chvíli později, pohlcen ohněm, se na mělčině potopil. Všichni na palubě byli mrtví. Jen pár metrů vedle dál statečně vlála světlá bojová zástava, a když nastal odliv, zůstal vysoko na mokřém písku tank, výsměšný symbol zbytečnosti celé akce.

Ne všechny churchilly Calgarských horalů však byly na té vražedné pláži ztraceny. Hrstka se jich probojovávala přes oblázky pláže, crčela z nich voda a kulometry bez přestání pálily, přetrhly dráty a drkotaly po nábřeží. První z nich dostal přímý zásah a smykem zastavil. Z jeho motoru se vyvalil bílý dým.

Za ním uvízlo jedno průzkumné vozidlo a další tank v pořadí mu zaryl svou hlaveň do zadního nárazníku. Najednou sebou auto trhlo kupředu a zrychlovalo jako o život po bulváru maršála Focha. Churchill se vlekl za ním, probíjel se skrz německou obranu, vrhal granát za granátem na hotely a penziony. Následovalo ještě několik dalších. Zatímco na plážích pokračoval nelítostný masakr, průzkumné auto a jeho doprovod v podobě tří churchillů, nesoucí žlutou vlajku Calgarských horalů z eskadry C, drkotalo kolem bílého kasina a zmizelo k severu směrem k baterii Goebbels.

KAPITOLA 9

„Jaké jsou zprávy, Mountbattene?“ Churchill do sebe toho rána nalil již druhou whisky a podíval se na admirála s čelistí bojovně vystrčenou. Venku dozněly sirény a proti letadlová palba ostřelovala nepřítele nad Regent's Parkem.

„Špatné, pane,“ odpověděl Mountbatten a přijal nabízené místo.

„Jak špatné?“

Mountbatten rozevřel papír, který si s sebou přinesl z velitelství. „HMS Calpe hlásí, že na

Modré pláži v Puits nezaznamenali žádný postup.

Královský kanadský pluk byl obrazně řečeno smeten.“

Zaváhal a Churchill zavrčel: „Pokračujte, Mountbattene, chci to slyšet všechno.“

„V samotném Dieppe, na Červené a Bílé pláži,

Essexský skotský a Královská hamiltonská lehká pěchota zoufale bojují o pouhé udržení se pod neustále vzrůstající palbou. Už jsme použili všechny posily – Fusilierský královský horský a Královské námořní komando – a oba utrpěly velmi těžké ztráty. Jediným světlým bodem je fakt, že Lovatovo čtvrté komando zničilo Hessenský pluk s relativně malými ztrátami a míří zpět do Anglie.

Churchill vyprázdnil svou sklenku whisky. Téměř okamžitě si z láhve na stole nalil další a stříkl si do ní sodu. Mountbattenovi nenabídl, ale věděl, že admirál by stejně odmítl – bylo teprve jedenáct hodin ráno.

Hýčkal pití v ruce. „Co baterie Goebbels?“ zeptal se.

Mountbatten zvýšil hlas, aby přehlušil střelbu proti letadlových zbraní střelících na dalšího německého útočníka. „Taky špatné, pane. Zprávy jsou nepřesné, ale na Calpe si myslí, že komando se dostalo mezi rychlé útočné čluny. Obávám se, že také museli utrpět velké ztráty. Stručně řečeno, pane, situace se rychle zhoršuje. Musíme předpokládat, že naše síly budeme muset brzy...“ pokrčil rameny a větu nedopověděl.

„Stáhnout?“

Mountbatten mrzutě přikývl.

„Jaké jsou vaše odhady, co se týká počtu obětí?“

„V této chvíli máme jen hrubé odhady. Ale přede dvěma hodinami jsme předpokládali, že polovina kanadské divize byla zabita, zraněna nebo

zajata.

Snad kolem čtyř až pěti tisíc mužů.“

Ministerský předseda pomalu přikývl. Útočníci venku už odletěli. Zbraně v Regent's Parku ustaly v palbě. Brzy bude oznámen konec poplachu a on bude moci odejít naproti do Domu. „Dobře, Mountbattene,“ řekl opatrně, „můžete je stáhnout. Začněte operaci Vanquish – už trpěli dost.“ „Děkuji, pane.“

„Proč to udělali?“ tázal se Hitler rétoricky zíraje na Jodlova bledou, chytrou tvář. „Proč se jako na prvním místě vylodili právě v Dieppe?“

Generálplukovník Jodl, Hitlerův náčelník štábu, chtěl promluvit, ale Vůdce ho předběhl. „Protože, můj drahý Jodle, ta liška podšitá Churchill chtěl, aby byli zmasakrováni. Chtěl uklidnit Ivany a dokázat tomu židu Roosveltovi, že takhle to nejde. Podívejte se na ten nesmysl.“ Nasadil si brýle s kovovými obroučkami a rychle přečetl z berlínských odposlechů vysílání BBC: Dnes v ranních hodinách byl zahájen výpad v oblasti Dieppe, které se nachází na nepříteli okupovaném území Francie. Operace stále pokračuje a další úřední zprávy budou vydány, až budou k dispozici podrobnější údaje.

Mezitím byli francouzští občané informováni rádiovým vysíláním, že se nejedná o invazi.“ Zhluboka se nadechl. „Co je to za kecy!“ Znovu se předklonil. „Nebo tohle: Zpráva číslo dvě. Jednotky zařazené do útoku na oblast Dieppe byly vysazeny na všech vybraných bodech. Na některých místech došlo k prudkým srážkám, na levém křídle byly jednotky nejprve odraženy, ale pak se znovu zformovaly a vzaly pláž útokem. Jednotky na pravém křídle dosáhly svého cíle, který zahrnoval zničení baterie šesti děl a muničního skladu, a znovu se nalodily. V centru se vylodily tanky a těžké ostřelování pokračuje...“ skončil a odhodil odposlech pohrdavě na zem.

Jodl se sehnul a opět ho sebral. Byl to od přírody velice čistotný muž. „Jak směšné!“ křičel Hitler. „Copak Angličané museli opravdu poslat celou divizi pěchoty, aby vyhodili do vzduchu půl tuctu děl? A proč se k útoku vylodil celý prapor jejich nejlepších tanků, ptám se vás, Jodle? Ne, Churchill byl k tomu donucen.

Úmyslně naplánoval celý útok již od začátku tak, aby byl neúspěšný.

Chci říct, jak to, že se o tom Canarisovi lidé dozvěděli v květnu v Anglii tak snadno?“ Odmlčel se. „Můj bože,“ zavzdychal. „Och, můj bože!“

„Co se děje, *mein Fuhrer*?“

„Myslíte, že – ne, to není možné! Ani tenhle cynický ochlasta by nemohl být tak chladnokrevný!“

„Chladnokrevný jako co?“ zeptal se Jodl věrně.

„Tak chladnokrevný,“ Hitlerův hlas byl plný zděšeného obdivu, „aby nám celou tu operaci dovolil sledovat od samého počátku.“

KAPITOLA 10

Siluety německých pozic byly proti ohnivému disku slunce vidět do posledního detailu. Tu a tam probodl černotu ve váhavém zmatku šarlatový paprsek.

Po celou hodinu ostřelování a občasné střelby z minometu nebyli Němci z baterie Goebbels schopni určit přesný směr, ze kterého přicházel útok osmnácti mužů.

Zeman z Abernockie a Dearthu ještě jednou vystřelil, pocítil ten uspokojivý náraz pažby pušky o rameno a viděl záblesk na tříštěném kameni, když jeho kulka zasáhla beton hned vedle střílny děla.

„Přímo na komoru!“

„Spodky dolů!“ okomentoval to jeden z jeho mužů. „Na tuhle vzdálenost z toho moc nemají, pane.“

Plukovník se zazubil. „To máte pravdu, Curtisi.

Ale pořád to drží ty jejich hranaté palice dole a ti buzíci ještě z těch svých hnusných vzduchovek nevystřelili!“

„Zajímalo by mě proč, pane?“ chtěl vědět Snotty, ležící v úkrytu vedle něj.

„To vám neřeknu, příteli. Ale můžu hádat.“

„Ano?“

„Něco se stalo, takže loďstvo nepřijede tak blízko, jak předpokládali,“ odpověděl zeman a náhodně vystřelil na bílou skvrnu tváře, která se najednou objevila ve škvíře.

Skvrna zmizela a Curtis zařval: „Do černého, pane.“

„No,“ řekl plukovník, „na tak malého chlápka jako já to není špatné, to musím přiznat.“

„Tak proč tady dřepíme, pane?“ pokračoval Snotty. „Tedy, nemyslete si, že jsem podělanej strachy nebo něco podobnýho, pane, mě by jen zajímalo, proč tady vůbec jsme, když ta baterie nebude střílet po našich.“

„Vím, že nejste vystrašený, příteli, a i kdybyste byl, byli bychom všichni, ale evakuace je stanovena na třináct nula nula. Pak se Královský přiblíží k pobřeží, aby nás kryl, a je vám snad jasné, že takový cíl milí frickové neminou.“ Pokrčil trochu rameny a hned nato vystřelil. „Řekl bych, že právě tehdy začneme být užiteční.“

„A co pak, pane?“ trval na svém chlapec.

„Grr, koukám, že se ani trochu nebojíme, kámo!

Co bude potom, můžeme jen hádat. Víte, co se říká

– kdyby má teta Fanny měla knír, byl by to můj strejda Joe. Takže bát se budeme, až to přijde.“

Ale ten čas už nastal. Zeman svá slova tak tak dopověděl, když se rychlostí 400 mil za hodinu přihnaly ve výšce korun stromů první spitfiry. Proháněly se kolem pobřeží nalevo od nepřítele, z jejich hubených břich v šíleném zmatku padaly kouřové nálože. Téměř naráz začala k obloze stoupat veliká stěna bílého kouře, která zahalila červenou kouli slunce a přední část baterie se zcela ponořila do kouřového mraku.

Jako by zazněl signál, na který němečtí dělostřelci čekali. Na nejvzdálenější věži zablikalo zinkově zbarvené světlo. Oranžový záblesk, mohutný závan černého kouře. Vzduch rozčísil šílený trhavý zvuk.

„Támhle jdou, ti buzeranti!“ zaječel zeman a automaticky otevřel ústa, když mu horký poryv šlehl do tváře. „Jdeme, chlapi, podíváme se, co s tím můžeme udělat. Mířte přímo do díry, jak řekla ta herečka biskupovi!“

Dali se do práce s odhodláním, udržovali neustálý proud munice z pušek a kulometů přímo na štěrbinu velkých zbraní. Beton lítal všude. Kulky truchlivě kvičely. Mohli slyšet pravidelný tam-tam minometných střel dopadajících na další věž a rozesílajících kusy zraňujícího kamení do všech směrů. Nepřátelské zbraně přesto pokračovaly v palbě. Zeman sklonil pušku. „Do hajzlu s tím. Tohle nemá vůbec cenu!“ Na chvilku se skrčil, zatímco Curtis u spandau nepřetržitě páčil do německých pozic.

Pak se rozhodl. „Snotty,“ zaječel, „máte to tady na chvíli na povel. Jdu na velitelskou poradu se zástupcem velitele.“

Aniž by čekal na podporučíkovu reakci, popadl svou pušku za hlaveň a sklonil se co nejnižší. Poklusem přeběhl nerovné území do díry obsazené Freddy Rory-Brickem a jeho muži.

„Freddy,“ namáhavě vydechl, když střemhlav vletěl mezi gardisty, „s tímhle můžeme tak akorát do prdele, tady toho naděláme, jako bychom tu každý čekali na ocet.“

„Cože,“ zařval Freddy přes dunění boje.

„K sakru, neumíte anglicky? Řekl jsem, že tady akorát marníme čas. Zatím jsme je udrželi ve věžích, ale nezabránili jsme jim v palbě.“

„Souhlas, pane, ale co navrhujete?!“

„Soustředíme se a uděláme si mejdan v jednom z těch bordelů. Všechno nebo nic. Jestli se zmocníme věže, tak se dostaneme do hry. Můžeme pak jít na ty ostatní s jejich vlastní zbraní.“

„Je to wiskantní, pane.“

„Jasně, je to zkuveně wiskantní! V takovém kouři je riskantní přejít silnici. Je riskantní se předklonit a sebrat pírko – protože takhle to můžete dostat přímo do prdele. Ale co? Nechceme žít navěky, že ne, Freddy?“ A přátelsky ho šťouchnul. „He?“

Freddy se usmál. „Jdu s vámi, pane.“

„Dobře, nemáme čas na žádnou přepychovou taktiku. Nahoru půjdeme ze tří stran. Jestli budeme mít štěstí, tak budou mít tolik starostí s těmi svými vzduchovkami, že si nás nevšimnou. Jestli ho mít nebudeme, tak jsem si jistý, že jako mrtvolám nám to bude slušet. Jdete do toho?“

„Do toho, pane!“

O pět minut později byly malé přepadové oddíly připraveny k akci. Zeman napjatě čekal, dokud znovu neuviděl dělo věže, kterou si vybrali, zvednout hlaveň k palbě na neviditelnou loď. „Připravte se!“ zaječel.

Muži sevřeli své zbraně ještě pevněji, až byly mokré potem.

Zeman se zvedl na jedno koleno, jeho rozedraný kilt byl samý prach.

Dělo zahřmělo. „Ted’!“ zařval přes ohlušující hluk.

Oddíly se rozeběhly kupředu, stříleli od boku na nepřítele usazeného za půl metru širokou betonovou stěnou. Nachytali dělostřelce nepřipravené.

Než se dostali k odpovědi, byla komanda v úkrytu zdí věže.

„K zemi,“ zařval zeman přes praskot palby vyděšeného a překvapeného nepřítele. „K zemi! Sem dozadu.“

Muži se ve skloněném poklusu, pod palbou nepřítele, vrhli za ním ke konci věže. Zastavily je velké železné dveře. Zeman chytil za kliku a rozrazil je. Menzies znal naučený postup, nepotřeboval rozkaz. Hodil dovnitř svůj poslední granát a zeman dveře opět zabouchl. Ozval se silný, tlumený výbuch a z nejbližší střílny vyrazil kouř. Uslyšeli zvuk tříštícího se skla.

Zeman se ohlédl přes rameno. Freddy byl na místě s připraveným samopalem. „Ted’!“ zaječel a opět rozrazil dveře.

Pokřivené nohy, skrčená těla, Freddy vypálil děsivou dávku do kouřem zahalené temnoty. Dělostřelci, řvoucí a vyděšení, s tvářemi zčernalými kouřem, mnoho z nich s četnými ranami, vkračeli přímo do dráhy letících kulek. Komanda se zuřivě drala přes jejich svíjející se těla. Bunkr smrděl potem a levným tabákem – dokonce ani štiplavý pach střelného prachu to nemohl překrýt. Na chvilku se v temnotě zastavili, váhající a dumající, kterou chodbou se dát.

„Přímo za nosem,“ navrhl Freddy.

„Správně!“ zeman tasil svou *skean dhu*. „Do toho, chlapi, jdeme dál!“ Ve dveřích napravo se objevil voják v tílku. V ruce měl pistoli, ale nedokázal ji včas použít. Malý nůž zasvištěl vzduchem a vnořil se mu přímo do prsou. Nohy mu vypověděly službu a on klesl na podlahu. Menzies ho kopl do obličeje, když probíhal kolem.

Zeman rozrazil kovové dveře, které jim stály v cestě. Světlo proudilo od stropu ze žárovky s drátěným krytem a odhalovalo lesknoucí se závěr zbraně a nahá, potem pokrytá záda střelců sehnutých pod vahou mohutného granátu, kterým dělo nabíjeli.

Členové komanda vypálili, hluk jejich zbraní vyvolal v uzavřeném bunkru uši trhající řev. Dělostřelci neměli šanci. Jejich nahá těla byla provrtána kulkami, když dopadla na betonovou podlahu kolem závěru.

„Pozor, pane!“ vyjekl Curtis zoufale.

Freddy Rory-Brick dostal salvu do břicha. Na tu vzdálenost ho to obrátilo jako tanečníka provádějícího otočku. Divoce hmátl po pomoci a opřel se o zeď, ale síla ho opustila. Jeho ruce poškrábaly celou délku zdi, nehty se mu zlámaly a zanechaly na zdi krvavé šmouhy.

„Kamerad!... Bitte, Kamerad!“ zvolal obrýlený střelec, který střelil Freddyho, z rohu, ve kterém se ukrýval, a odhodil svůj schmeisser.

„Hovno kamarád!“ zasyčel zeman vztekle. Zvedl samopal, který vypadl z Freddyho bezkrevných prstů, a vypálil zuřivou dávku do vyděšeného střelce.

Když z Němce zůstala na podlaze rozstřílená mrtvola, odhodil zeman samopal a otočil se k Freddymu.

Snotty ho opřel o zeď, zatímco ostatní odklidili mrtvé Němce od děla.

„Obávám se,“ vzdychl Freddy bolestně s tváří v barvě jílu, konec nosu už bezcitný a voskový,

„Koupil jsem ... jednu hodně špatnou...“

„Kravina!“ odsekl zeman zlostně. „Nepokoušej se kecat takové hovadiny!“ V rychlosti si klekl na jedno koleno a zašmátral po kabátě gardistovy bojové uniformy. Roztrhl jeho krví nasáklou, hedvábnou khaki košili a zjistil, že salva roztrhla Freddymu hrudník. Skrz obrovskou díru uviděl roztržitěné kosti mezi červenou kaší a bledě šedými vnitřnostmi, které odporně pulsovaly. Ucukl neschopen skrýt hrůzu ve svých očích.

„Je to tak hwozné?“ zjišťoval Freddy potichu, ale klidně.

„Jasně že ne, Freddy.“ Zeman roztrhl polní obvaz a přiložil ho na ránu. Nebylo to k ničemu. Žlutá cupanina byla v mžiku nasycená krví. Zeman zíral bezmocně k zemi.

„Vyvid'ťe pozdwaiv mé ženě a synovi,“ řekl Freddy ochable. Jeho řasy se chvěly.

„Ale hovno, Freddy, přežijete to a pozdravíte je sám,“ zalhal plukovník.

„Fakt si myslíte, že...“ Hlava majora ctihodného

Fredericka Oakley Rory-Bricka se sesunula na stranu. Jeho ústa se otevřela a byl mrtev.

Ve stejné chvíli Curtis, koukající ven z průhledu, vzrušeně zařval.

„Tanky, pane! Naše tanky – to jsou churchilly!“

KAPITOLA 11

Jednotka C Calgarských horalů dostihla ty, co přežili z třetí a čtvrté rotý Wotanu, právě v momentě, kdy se chystali vystoupit z Belleville chránění dvěma tanky Mark IV, které je konečně vysvobodily z pasti. V jednu chvíli se ocitla ta stovka otřesených mladíků, hnaných dopředu Supovým jedovatým jazykem a kopanci poddůstojníků-veteránů, v jasném svitu slunce, aby v té příští byli uzavřeni v šedé temnotě stěny

kouře a čelili třem ohromným churchillům.

Kanaďané byli stejně překvapeni jako esesáci.

Také oni zakoušeli první zkušenosti z bitvy, ale měli za sebou tři roky přípravy, a tak reagovali rychleji a lépe než muži z Wotanu.

Okamžitě zaujali postoj, jímž se navzájem kryli.

Tanky SS reagovaly tak, jak nezkušené posádky vždy reagují.

Sebevědomě, že jejich 75mm kanóny přestřílejí krátké šestiliberní kanóny churchillů, otočili střelci věžemi, přičemž zapomněli, že odhalují celou délku tanku nepřátelské palbě.

„Kretění!“ zuřil Sup, zatímco se všichni muži kolem něj hnali do krytu.

„Nastavte jim svůj pancéřový štít!“ Ze zlosti nad způsobem, jakým zacházeli s tankem Mark IV, švihl jezdeckým bičíkem do svých bot. „U všech svatých – otočte se k nim čelem!“

Ale dychtiví mladí tankisté drkotající do akce ho neslyšeli.

„Tak zhebněte, vy idioti!“ proklel je Sup a mrskl svým bičíkem o zem. Dva Marky IV vypálily první rány. Z jejich dlouhých kanónů vyšlehly šarlatové plameny. Oba granáty zasáhly málo chráněné auto, které se hnalo do úkrytu. Sklouzlo, pak se úplně zastavilo a v plamenech kleslo k jedné straně.

„Můj bože!“ zalapal Sup po dechu, protože nemohl uvěřit, že je možné, aby jeho muži byli tak tupí a používali vysoce výbušné granáty místo protitankových, které byly v tankovém souboji nutné.

„PT,“ ječel s rudou tvář. „Použijte PT!“ vytáhl pistoli a vypálil salvu střel do zadní části Marku IV.

Ale už bylo pozdě. Když nezkušení střelci nesmyslně otočili dokola své pětasedmdesátky, aby se dostali blíže k ustupujícím churchillům, tři tanky vypálily.

Nejbližší Mark IV se zvedl jako živý, když ho granáty zasáhly do boku. Zasáhl ho i druhý granát.

Celý tank se divoce otřásl. Mladá, panikou stížená posádka se horečně snažila dostat ven, než tank vybuchne v plamenech.

Opět se ukázala větší zkušenost Kanaďanů. Čekali na jejich pohyb. Tři kulomety Besa se rozezněly jako jeden, soustředily se na zasažený Mark IV.

Řidič dostal plnou dávku do hrudi a propadl zpátky svým poklopem.

Velitel tanku i dělostřelec se dokázali dostat z věže, ale byli mrtví dřív, než stačili seskočit z plošiny.

Sup zachrochtal. „Zasloužili jste si to, hlupáci!“ vykřikl a sledoval, jak se druhý Mark IV potácí ze strany na stranu jako loď v bouři, když jej Kanadané roztloukali granát za granátem. K jeho hrůze začal řidič slepě couvat a narazil tankem do svého hořícího spolence. Třpytící se ocelové jizvy, které protitankové střely vyryly do jeho boků, hořely krvavými plameny. Ale jen na okamžik, než se plameny přelily na druhý tank. Jakási ruka si škrábala cestu ven z věže, ruka již uhlově černá, ze které odpadávalo hořící maso. Když se zastavila, vypadala jako černé kosti, vztažené k nebi a prosící o milost. Ale na chycenou posádku tady žádné slitování nečekalo. Tank vybuchl v záplavě světlých, olejových plamenů.

Sup se rychle sehnul, když mu několik šrapnelů přelétlo těsně nad hlavou. Když opět zvedl hlavu, Mark IV zmizel bez jakékoli známky odjezdu, kromě plochy sežehnuté země.

Sup se nezaobíral osudem nezkušených tankistů.

Jeho pozornost poutaly churchilly, které již znovu zmizely v kouřové cloně. Hořce zaklel a vstal. Instinktivně věděl, kam směřují. Teď tu měl tři zatracené anglánské tanky mezi sebou a baterií Goebbels.

KAPITOLA 12

Pod ochranou spitfirů a hurricanů prolétajících nízko nad hořícím městem a střelících kulomety po náhle vítězných Němcích se ti, co přežili, začali stahovat, ustupovali pomalu dozadu k míli dlouhé, šavlovitě zahnuté pláži, srdci krvavé bitvy o Dieppe. Venku na moři se k sobě více a více přibližovaly malé lodě, oerlikony pálily na focce – wulfy, které ze země zaměřovaly. Za malými loděmi se přihnaly torpédoorbce tak blízko, jak si jen troufly, a ze zadních pozic pálily granát za granátem na předměstí města, neboť věděli, že odtud Němci operují.

Pláž vypadala jako jedno velké peklo. Všude ležely roztrhané zbytky tanků a výsadekových plavidel, která byla spálena a vyvržena na břeh, za nimi byli ukryti ti, co přežili, zranění i nezranění se kryli, jak nejlépe dovedli, a stále odpovídali nepříteli střelbou. Za nimi byla voda plná úlomků z bitvy a mužů, někteří plavali tváří dolů, už klidní ve svých plovacích vestách.

Současně nastal odliv. To znamenalo, že přeživší budou muset přeběhnout nejen dvě stě metrů pláže, neustále kropené vražednou palbou, ale také se brodit dalšími padesáti v mělké vodě, dokud se nedostanou do lodí. HMS Calpe přikázala torpédoborcům, aby se přiblížily ještě těsněji.

Německé bombardéry vycítily svou šanci. Tři bombardéry Dornier proletěly skrz kouř bitvy, který ležel nad mořem u Dieppe, a napadly torpédoborec Berkeley. Štíhlý, rychlý torpédoborec byl pojmenován po admirálu Berkeleym, který přede dvěma sty padesáti lety srovnal se svou flotilou Dieppe se zemí. Ted' přišla řada, aby loď, nesoucí jméno dlouho mrtvého admirála, trpěla stejným osudem.

Spitfire se mihl vzduchem, osm kulometů zarachotilo. Jeden z jako tužka tenkých dvoumotorových dornierů přerušil svůj střemhlavý let a svrhl bomby neškodně do moře, několik metrů od torpédoborce. Ale další dva svůj útok dokončily. Jejich bomby zasáhly torpédoborec doprostřed, roztříštily můstek. Velitel letky Skinner, úřední pozorovatel RAF, sledující začátek záchranné operace dalekohledem, byl zabit okamžitě. Jeho přítel, pozorovatel

Vzdušných sil americké armády, podplukovník

Hillsinger, byl smeten z můstku na přední palubu, kde ve zlosti a strachu zíral na krvavý pahýl v místech, kde ještě před chvílí byla jeho pravá noha.

O pár minut později HMS Berkeley zmizela pod hladinou.

Torpédoborce na obvodu se začaly stahovat, nuceni k odplutí neústupnou, stále se stupňující palbou Němců. Hrstka živých rangem, přidružených k přepadovým oddílům, se vzdala. Ale zůstali dále plni vzdoru. Vzrušení zajetím prvních Američanů, které kdy viděli, se Němci zeptali jednoho prostovlasého rangera: „Kolik amerických vojáků je v Anglii?“

Ranger se opovržlivě podíval dolů na svého nepřítele a se zdlouhavým přízvukem Texasana mu odpověděl: „Tři miliony. A všichni jsou tak velký jako já. Do hajzlu, musí je držet za ostatným drátem, aby nepřeplavali kanál a nepustili se do vás!“

Další skupina francouzských Kanadánů, jediných přeživších z Fusilierské královské horské roty, se pod vedením svého seržanta vzdala. Němci je odzbrojili a donutili je svléknout se do spodního prádla a bot, pak je přinutili postavit se čelem ke zdi s rukama vzhůru.

Ale jejich seržant Dubuc nabral po ranním boji druhý dech. Opatrně se snažil zjistit, kolik ze členů německé hlídky, která je zajala, se s nimi přesunulo hlouběji do Dieppe. Nakonec to odhadl tak, že je hlídá přesně jeden Němec.

Dubuc nechal svou hlavu klesnout na stranu, vyzařuje naprostou únavu a sklíčenost. Z tohoto úhlu mohl jediného strážného sledovat. Ten mířil puškou na záda vězňů, očima ale stále pokukoval směrem k hořící frontě.

Seržant vydal tiché zasténání a vypadalo to, že se zhroutil na zeď.

„Vodu,“ žalostně zakrákoral. „Vodu, prosím!“

Němec udělal krok dopředu. Nebyl připraven na to, co se mělo stát.

Dubuc se na něj vrhl. Když

Němec padl k zemi, Dubucovy ruce se sevřely okolo jeho krku a zardousily ho.

Pak vstal a velmi těžce dýchal. Když ale promluvil, jeho hlas zněl klidně. „Jděte,“ poručil francouzsky. „Zpátky na pláž. Teď jde každý za sebe.“

Muži zmizeli ve spoustě kouře v zadních uličkách města, klusali jimi v tílkách a šortkách jako skupina běžců, která se neočekávaně ocitla uprostřed bitvy.

Dubuc došel na hořící pláž sám. Našel svého plukovníka zraněného a ležícího na písku. Po ohlášení a omluvení se za nevojenský oděv zvedl plukovníka do náručí a vydal se na dlouhý, nebezpečný přechod k čekajícím lodím.

Essexský skotský se začal stahovat ve formaci.

Přes zeď nábřeží vyhodili poslední kouřové granáty, aby kryli ústup, posbírali raněné a postavili se čelem ke dvěma stům metrům pekla. Jako šedí duchové se potáceli zničenou pustinou, s vražednou německou palbou přibývalo obětí, klestili si cestu přes mrtvá těla kamarádů pověšená na ostnatých drátech jako pytle mokrých hadrů, vděčně se uchýlili pod ochranu rozbitých tanků, které se před nimi vyvalily z příkrovu kouře. Někteří z nich se dostali do vody. Začali se brodit přes mělčinu, slepě se škrábali zelenou vodou, odstrkovali na stranu zbytky bojového vybavení, zvratky, těla, odtržené údy – široce rozevřenýma očima zírali jen na jedinou věc – na loď.

Někteří z nich jich dosáhli a byli vtaženi do zmatku panujícího na transportních plavidlech. Živí a mrtví na jedné šílené hromadě leželi

vedle sebe na otevřených palubách lodí: třesoucí se muži s černými tvářemi v olejem nasycených khaki uniformách, oči oslněné rychlostí své zkázy a své záchrany, námořníci zvraceli černou naftu, které měli plné plíce, těžce ranění křičeli o pomoc, volali doktory a zdravotníky, kterým docházely zásoby, čerstvě zemřelí byli odvaleni stranou jako klády, hlavy se jim volně klátily, aby vytvořili místo pro další a další raněné.

A nad tou hroznou scénou visel těžký zápach střelného prachu, nafty a krve.

Kanadské velitelství se stáhlo z kasina, které krylo východ k pláži, jak nejlépe dokázalo. Nejstarší přeživší kanadský důstojník, brigádýr Southam, odmítl evakuaci. Stále udržoval rádiový kontakt s Calpe, byl odhodlán zachránit, pokud možno, všechny muže. Krčil se za kamennou stěnou na kraji pláže, kam umístil nové velitelství, neustále týraný nepřátelskou palbou. Jeho rozkazy se topily v řevu a chrapotu divokého vzdušného souboje mezi RAF a Luftwaffe, který teď probíhal nad pláží.

Ted' již byla zachráněna tisícovka mužů, z toho polovina raněných. Ale Němci se blížili ze všech stran a námořní velitel Hughe-Hallett na lodi Calpe věděl, že nebude trvat dlouho a Luftwaffe a těžké zbraně baterie Goebbels začnou mířit na jeho námořní síly. Ale ze zpráv Southamptonského rádia věděl, že Královský Hamiltonský stále bojuje u Pourville a že se na Modré pláži drží rota Kanad'anů proti všemu, co na ně Němci dokázali poslat, a zůstali tak poslední zbývající pěchotou po celé délce opevněného pobřeží.

Ale čas běžel rychle. Musel učinit rozhodnutí.

Zavolal k sobě velitele McClintocka, který řídil záchranné operace, a nařídil mu provést osobní průzkum situace.

Dvacet minut po dvanácté signalizoval velitel

McClintock Hughesu-Hallettovi: „Další evakuace není možná!“

Na palubě Calpe prosil kanadský štábní důstojník Hughese-Halletta, aby ještě chvíli počkal.

Dvě brigády kanadské divize byly zničeny, zemřeli všichni vyšší důstojníci. Nemohou se sami přinutit opustit Dieppe a zanechat přeživší jejich osudu... Ale kapitán Hughes-Hallett byl neoblomný.

Neochotně signalizoval veliteli McClintockovi:

„Jestliže není možná další evakuace, naříd'te ústup!“

Evakuační konvoj se začal rychle shromažďovat pod clonou kouře, s deštníkem stíhaček, které se je pokoušely chránit proti německým hloubkovým bombardérům, nad hlavami. Mezitím Hughes-Hallett učinil poslední pokus o převážení situace na svou stranu.

Přesně za deset minut jedna vyjela Calpe z kouřové clony, její ostrá příd' rozrážela vodu, všechna její deseticentimetrová děla v palbě, jako by si přála vyzvat na souboj celou německou vojenskou mašinérii. Němci přijali výzvu okamžitě. Kouřová plachta podél celé délky dlouhé pláže vála sem a tam v neustálém poryvu německých granátů, které stříkaly zpěněnou, bílou vodu na palubu lodi.

Calpe vzdorovala šílenému nepřátelskému bombardování.

Pláž se stala zmučenou pustinou, vypadala, jako by se přes ni přehnala nějaká živelná pohroma, vyhloubila mohutné příkopy, mrskala drobnými lidskými válečnými stroji ze strany na stranu, jako by to byly hračky, vrhala těla mužů vysoko do vzduchu a mrtvé je tříštila dole na pruhu oblázků.

Kapitán Hughes-Hallett smutně potřásl hlavou.

Calpe se otočila, její šrouby divoce zavířily a zmizela zpátky v kouřové cloně.

O deset minut později byla všechna naděje pryč, brigádýr Southam poslal svůj poslední pokyn.

Na nádraží v Dieppe vystupovalo z vlaků stále více nepřátelských jednotek. První z přeživších Kanad'anů se začali vzdávat.

KAPITOLA 13

Tři churchilly Calgarských horalů roty C rachotily vítězně k baterii Goebbels. Netušily, že jejich námaha nemá žádný smysl. Skrz díru v cloně kouře zahlédl velitel vedoucího tanku záblesk dělostřelecké baterie s jednou věží otočenou a střílející na ostatní. Okamžitě pochopil. „Hej, chlapi,“ vykřikl vzrušeně do rádia pro zbytek jednotky, „komanda musela zabrat frickům jedno dělo! Jedeme tam a pícháme jim!“

Von Dodenburg, který opatrně vedl postup kouřem za Schulzeho Markem IV, je uslyšel první a okamžitě věděl, že se jedná o nepřítelé. „K zemi!“ pošeptal rychle, když se rachot přibližujících se tanků

zvyšoval. Rota naráz naskákala do odvodňovacího příkopu podél cesty vedoucí k baterii a zaujala obrannou pozici. Von Dodenburg klusal kupředu, chytil držák závěsného háku na zádi Marku IV a vyšvihl se na kapotu. Lehce vylezl na věž.

„Kde hoří, pane?“ zeptal se Schulze vesele, když se podíval vzhůru na špinavou tvář, která se objevila v zářivé zeleni věže.

„Tanky – nepřátelské tanky,“ vzdychl von Dodenburg. „Podívejte!“ ukázal na nízký obrys, který se začal vynořovat z kouře.

„Och, mé bolavé koule!“ zvolal Schulze, „tři bastardi!“ Vmžiku zapnul hrdelní mikrofon. „Matzi, miř na ten kopeček na dvou hodinách! Pohni! Nazuj si brusle!“ Zabodl loket do tankisty, když tank zvýšil rychlost.

„Tak fajn, ty hrdino z Hitlerjugend, zaparkuj svou prdel za touhle vzduchovkou. Scharfuhrer Schulze se ti dnes rozhodl vyhrát Železný kříž třetí třídy.“ Otočil se a pohlédl tázavě na von Dodenburga.

Přes svou únavu i zlost se von Dodenburg usmíval. „Tak dobře, vy jeden pobudo z nábřeží, máte velení. Zavřete to, já jdu.“ Seběhl na záď Marku IV.

„A hrajte si opatrně. Nenechte si ustřelit palice!“

Ladně seskočil přes okraj.

„Nebojte se, pane,“ křičel za ním Schulze, když tank vyjížděl na malý kopeček, „pěkněj synek paní

Schulzeový nedovolí, aby mu nějaký dlouhozubej tomík strčil výbušnej klystýr do jeho mírumilovný prdele!“

„Řidiči, stát!“ zavelel kanadský velitel vedoucího tanku rychle, když se vynořili z mlhy a on spatřil německý tank ve vyčkávacím postoji za malým kopečkem. Jeho dlouhá, krytá zbraň mířila přímo na přibližující se jednotky. „Traverz doleva... dvě stě metrů,“ přikázal. „Německý tank... pal!“

Churchill se s trhnutím zastavil. V další chvíli se otrásl zpětným rázem při výstřelu šestiliberního děla. Kouř se rozplynul a Kanadčan viděl, jak bílá stopa granátu pomalu stoupá vzhůru, než se sklonila zpět dolů. Napravo od německé věže zazářila ocel v kalné červení.

„Ježíši Kriste, tys ho dostal, Charley!“ řval velitel tanku bujně.

„Ten hajzl to nerozdejchá!“ řval zpocený střelec a upravil si rychle mířidla. „Zkusím se trefit do spojnice mezi věž...“

Německý 75mm kanón vyplivl plameny. Churchill se divoce zakolébal. Horká, palčivá vlna výbuchu se přehnala věží, mrštila velitelem i střelcem o stěnu. Velitel potřásl omráčeně hlavou, pak v hrůze vyskočil. V zakouřených jatkách zničené výstroje ležela u jeho nohou černochova hlava.

Vedle něho se Charley hystericky zahihňal.

„Rod...“ myslel řidiče, jehož bezhlavé tělo bylo stále opřeno v sedadle a oběma rukama drželo řídicí tyče – „vypadá jako zatracenej Al Jolson!“

Velitel tanku se sebral. Jeho tvář zbělela v hrozivém rozhořčení, odkopl zčernalou hlavu na dno tanku, kde již malé jazyky modrého plamene nenasytně olizovaly hlavní koš s municí. „Jdeme ven,

Charley!“ zařval. „Pro Krista, ven!“

Oba dva se horečně škrábali ven z hořící věže.

Hystericky dýchali, seskočili přes bok, přímo do palby von Dodenburga. Zemřeli, aniž se dověděli, kdo je zabil.

„A teď dalšího!“ řval Schulze vzrušeně.

Mladý tankista, krvácející ze zranění na tváři, se na něj ohromeně podíval, když Schulze do hlavně pěchoval další granát. „He?“ zeptal se hloupě.

Schulze ho praštil do žeber. „Vevnitř,“ vyrazil ze sebe, když se závěr s plesknutím zavřel.

„Připraven,“ kývl střelec. V mířidle viděl další churchill olemovaný nitkovým křížem.

„Pal!“ rozkázal Schulze.

Střelec stiskl páku úderníku. Vedle něho zíral

Schulze do periskopu. Automaticky otevřel pusu v okamžiku výbuchu, aby mu při něm nepraskly bubínky v uších. Mark IV poskočil zpátky na zadních. Věž naplnil štiplavý kouř. Vlna výbuchu vrazila Schulzemu do tváře. Zamrkal a uslyšel řinčení nábojnice granátu, která vypadla, horká a kouřící, na podlahu.

Dvě stě metrů daleko zastavil i druhý churchill, se zářící stříbrnou dírou na proraženém boku.

Schulze napěchoval další granát a zabouchl pákou závěr. „Vevnitř,“ křičel.

„Připraven!“

„A teď ho doraz – pal!“

Mladík škulbl pákou dozadu. Kanón vybuchl.

Granát zasáhl churchill přímo do naftových nádrží.

Jediný Kanad'an vypadl z věže, jeho kombinéza nebyla nic než spousta modrých plamenů. Von Dodenburgův samopal zarachotil. Kanad'an sebou křečovitě trhl a pak zůstal ležet. Jeho tělo začaly trávit plameny. Třetí churchill začal couvat zpátky do kouřové clony, jeho velitel pátil kouřové granáty na věž, jak nejvíc to šlo. Ale Schulze měl teď hlavu plnou krve a nehodlal si s kořistí zahrávat. „Matzi.“

„Já vím!“ vrazil tam jednonohý řidič nižší stupeň.

Mark IV drkotal do bílé temnoty za churchillem a jeho 75mm kanón se opatrně otáčel ze strany na stranu v úhlu čtyřiceti stupňů, jak se rozhlížel po kořisti.

Stovky metrů odsud proklínal vehementně velitel tanku vyděšeného řidiče. „Ty maminčin mazánku, ubrečený kuře!“ ječel zlostně, když se churchill kýval ze strany na stranu na hrbolaté cestě. „Kam si pro pána myslíš, že jedeš a proč? Vždyť jsme toho bastarda mohli dostat!“

Řidič ho neposlouchal. Pot mu stál na obočí jako zkamenělé korále, jeho doširoka otevřené oči zíraly do kouře za ním v obavách, že se tam může každou chvíli zjevit německý tank a zlikvidovat je stejným způsobem, jak to provedl zbytku jednotky.

„Přikazuju ti zastavit a bojovat!“ křičel jeho velitel bez sebe vztekem.

„Jo, pro Krista, ty slepičí zadku,“ dodal střelec,

„nech toho, jasný? Můžu mu najisto srazit hřebínek s naší šestiliberkou.“

„Už je tady!“ křičel řidič. „Vlevo!“

Velitel přitiskl oči k periskopu a uviděl Mark IV, jak se vyvalil z kouře ani ne sto metrů od nich. Jeho

75mm kanón mířil jiným směrem. Ještě nespatriili prchající churchill.

„Řidič – zastavit!“

Nic se nestalo. Churchill pokračoval v jízdě přes hrbolatý vrchol útesu.

„Joe, při všech svatých, pal!“ ječel velitel a v zoufalství tápal po své osmatřicítce, „než nás ten hajzl zmerčí!“

Dělostřelec zuřivě otočil věží. Mark IV sklouzl do jeho mířidel, vše ostatní zčernalo, vyplnil celý svět.

Střelec mohl vidět velký černý a bílý kříž, stříbrně zářící díru po

granátu, každý rezavý nýt, každou od oleje umazanou zástrčku. Nevědomě zadržel dech a pootočil kolem bubnu vzdálenosti, dokud tam nezaregistroval číslouku sto.

„Připraven,“ odsekl.

„Joe, přikazuju ti zastavit,“ řval velitel, vstrčil revolver mezi své boty v přibližném směru řidičovy hlavy, „nebo přísahám při samotném bohu, že ti ustřelím tu tvou zatracenou žlutou palici!“ Odjistil kohoutek.

„Dělej!“ vybízeli střelce vášnivě, „ještě pořád nás nespatri!“ Pořád nic.

„Tak dobře, ty podělanej zmetku, tady máš!“ Stiskl kohoutek.

V takto uzavřených prostorách zněla rána z revolveru jako výstřel z děla. Střelec se instinktivně vrhl na odpalovací páku. Nic netušící Mark IV zmizel ze zaměřovacího kruhu a třpytícího se skla zaměřovače, jako by ho odtáhla neviditelná ruka, a o chvíli později zahvízdl šestiliberní granát vysoko nad ním, protože s mrtvým řidičem s nohou pevně přitisknutou na pedálu plynu se churchill přehoupl přes okraj útesu s bezmocně řvoucí posádkou a o třicet metrů níž dopadl do moře.

„U useknutýho ocasu velkého rabína,“ vydýchli si Matz dlouhým, klidným povzdechem, když granát vypálený posledním churchillem prosvítl nevině nad nimi a vybuchl někde daleko za baterií, „to nás málem skalpovalo!“

„Nemůžu se ani pohnout,“ souhlasil Schulze hlubokým hlasem.

„Kdybych to zkusil, pokapal bych si vlastní nohu!“

Za nimi se v kouřovém šeru postavil na nohy von

Dodenburg a přikázal tichým hlasem ztěžklým únavou.

„Tak, mužstvo, vztyk! Kupředu, za chvíli tam budeme.“

KAPITOLA 14

Zeman smutně sledoval, jak poslední churchill mizí v kouři a opouští ostatní dva hořící vraky. Instinktivně věděl, že nyní se k nim již nikdo nepokusí probít. Vycítil také, že celá operace skončila fiaskem. RAF zmizela z oblohy nad bojištěm a směrem od Dieppe pomalu utichaly zvuky střelby.

Spolu s ostatními se posadil na betonovou podlahu a říkal si, že to, co zbylo ze 7. komanda, svůj kus práce odvedlo. Přestože granáty, kterými stříleli, než se na scéně objevily churchilly, jen neškodně hvízdaly nad ostatními věžemi, protože nebylo možné sklonit hlaveň natolik, aby je

zasáhla, zabránili

Němcům v efektivním ostřelování moře během klíčové etapy, kdy se flotila shromažďovala před přistáním.

Cítil se velmi unaven. Bojovali již přes dvanáct hodin. Páchli potem a korditem. Naposledy jedli před více než třemi hodinami – kousek hořké čokolády a hrst hrozinek ze svých dávek – a vypili i všechnu vodu ze svých polních lahví. Věděl, že konec se blíží.

„Na co myslíte, pane?“ ozval se Snotty po jeho boku.

Zeman se otočil a hřbetem ruky si pomalu otřel z obočí mastný film potu. „Jak zvednout krovky,“

procedil pochmurně mezi špinavými rty.

„Myslíte, že se odtud dostaneme?“

„Ne.“

„A co...“

„Nevzdáme se. Podívejte se na ně,“ přejel rukou kroužek mužů sedících v přítmí bunkru. „Tihle mí chlapi žili celý život venku, v kopcích, na vřesovištích, na polích. Co s nimi asi provedou léta za dráty? Kromě toho,“ jeho hlas zesílil odhodláním, „dokud jsme tady, můžeme zabránit, aby tahle baterie pálila na vaše hochy z námořnictva.“

„Rozumím,“ sevřel rty Snotty a věděl, že velitelova slova zpečetila jejich osud.

Zeman otevřel ústa, aby ho něčím uklidnil, pak si to ale rozmyslel.

Ponořili se do ticha a on se opět nechal unášet vlastními myšlenkami. Samozřejmě, že mu neřekl celou pravdu. Nebylo to jen kvůli dělům – ale kvůli zničenému komandu.

Nechtěl se vracet do Anglie a začínat znovu s jinými muži. Tři roky války ho naprosto vysály. Neměl žaludek na úkol dělat z mladých zelenáčů v odvodních kancelářích drsné vojáky. Navíc na jeho panství v Dearthu zůstaly ženy a děti mužů, kteří zde padli. Pokud by přežil válku, každý den by je potkával a věděl, že za jejich smrt nese odpovědnost.

To pomyšlení nedokázal unést.

„Pane?“ Byl to Curtis, stojící na hlídce.

„Ano?“

„Němčouři jdou, pane.“

Přeživší ze sedmého komanda se unaveně zvedli na nohy a obsadili průzory.

Zeman vyhlédl ven. Po žluté, posečené trávě směrem k nim pomalu kráčela tenká řada zamyšlených mužů v maskovacích uniformách, zbraně drželi oběma rukama a oči měli upřené na zem, jako by něco hledali. „SS, chlapi,“ řekl.

„Pche,“ odfrkl Menzies. „S těmahle dutejma hlavama bych si nedělal starosti, pane. Tady s chlapama je zmákneme s jednou rukou za zády.“

„Se ví, pane,“ dodal Curtis, „jsme za dobrým půl metrem betonu. Oni se leda tak můžou schovat do trávy.“

Hubená tvář zemana se rozjasnila. „Máte vlastně pravdu, Jocku. Pojd'te, chlapi, ukážeme jim, co dokážou blázniví hoši ze sedmého komanda.“
Pečlivě zamířil a vystřelil.

„Jdeme dál,“ řval von Dodenburg přes štěkání výstřelů, jež se náhle spustilo z věže. „Postupujte!“

Jeden nebo dva z vojáků, kteří již zalehli do vyprahlé trávy, se znovu zvedli a vrátili se na své místo v rojnici.

„Tak to má být, chlapi,“ řekl souhlasně Dodenburg. „Dokud se pohybujete, jste v bezpečí.“ Těsně kolem něj vzduchem zasvištěla kulka a jeho hlas na okamžik znejistěl. „Jakmile vás jednou přinutí zastavit, bude z vás pěkný šťavnatý terč. Takže pohyb!“

Přidal do kroku. Pokud by Angličané měli uvnitř kulomet, každou chvíli by spustili palbu, což by znamenalo konec jejich postupu. Musí být dostatečně blízko věže, aby dokázali krýt Schulzeho a Matze, až se se svým Markem IV objeví na scéně.

„Poklusem!“ vykřikl náhle, když zahlédl dlouhou tmavou hlaveň vysouvající se z jedné střílny.

Rota se klopýtavě rozeběhla. Nepřátelský kulomet spustil téměř bez varování. Muž vedle von Dodenburga sebou zběsile škubl, zaječel a z krku mu proudem prýštila jasně červená krev. Von Dodenburg cítil, jak mu horká a lepkavá krev stříkla na rameno.

„Pojd'te, vy poseroutkové,“ řval téměř zoufale.

„U všech zasraných svatých, dělejte!“

Ale všude okolo něj se muži začali vrhat k zemi, aby se skryli v mělké strouze padesát metrů od věže, vzlykali a ječeli strachy, zlostí a vyčerpáním.

„Vy zasraní pitomci!“ klel von Dodenburg, když viděl, jak je jeho rota zavrtaná do hlíny a neexistuje moc, jež by s ní pohnula. Spolu se

zbytkem mužů také rezignovaně zalehl. Schulze a Matz to teď budou muset zkusit sami.

Schulze se opatrně doplazil zpátky k Marku IV skrytému za mírným svahem a přidal se k Matzovi, který vzrušeně kouřil uloupenou kanadskou cigaretu.

„Kurva, Schulze,“ vydechl a vyndal si z úst krátký špaček cigarety, „dát si čouda z tohoto je skoro tak dobrý jako vyklepat si koule. Jsme ve špatný armádě...“

„Drž hubu!“ okřikl ho Schulze vztekle. „Velitel to nezvládl. Ty zelený ocasové došli na padesát metrů a pak si nadělali do gatí. Zkrátka zalehli.“

Matz naposledy labužnický potáhl z cigarety mrtvého kanadského tankisty. „Takže?“

„Takže se tomu jejich zasranému velkému kanónu budeme muset postavit úplně sami.“

Matz přikývl. Věděl, o čem Schulze mluví. Když velitel naplánoval útok, doufal, že by pěchota mohla vyřadit dělo, aby Mark IV mohl bezpečně zničit bunkr. Odložil zbytek cigarety na zem a jemně na něj položil svou botu. Z nozder vyfoukl dva proudy modrého kouře. „Takže jak to uděláme, Schulze?“

„Přijedeme tam zprava, támhle odtud, a jakmile se přehoupneme přes okraj svahu, začneme střílet.“

„Proč jim rovnou nepošleš tištěnou pozvánku, že jsme na cestě? Okamžitě nás uvidí.“

„Přesně tak, ty mizerný opičí hovno! To taky chci. Chci, aby věděli, kde jsme. Jakmile nás zmerčí, rychle se stáhneme, pokud tedy dokážeš včas zařadit zpátečku.“

„Nelíbí se mi to,“ protestoval Matz.

Schulze mu odsekl, co si s tím může, a Matz se zaculil. „To nejde, Schulze, už tam mám celý autobus.“

„Pak uděláme trochu kouře, aby ti hajzlové neviděli, a jako netopýr proletíme dozadu do jejich mrtvého úhlu. Jasný?“

„Jasný,“ odpověděl výsměšně Matz. „Mám ještě čas vyřezat svojí šavli pár křížů na naše hroby?“

„Já vyřežu kříž na tvý nevymáchaný hubě. S trochou štěstí to v pohodě zvládneme, tedy za předpokladu, že si tam dole dokážeš poradit s tou

svou pákou. Tak jedem! A ty,“ otočil se k nováčkovi ve věži se smrtelně bledou tváří pokrytou tmavými pramínky zaschlé krve, „vystřelíš z té své vzduchovky hned, jak budeme nahoře. Já si vezmu na starost kouř.“

„Skopčáckej tank!“ vykřikl Snotty v návalu strachu, když se zpoza kopce napravo od nich vynořil

Mark IV a všude začaly létat spršky hlíny a drnů.

„K dělu!“ zareagoval zeman okamžitě. „Curtis, Menzies!“

Nepotřebovali pobízet. Kanón se otočil. Dvě stě metrů odtud sjížděl tank po svahu a jeho dělo již pilně pracovalo.

Curtis se vyšvihl na sedadlo střelce. Nebyl čas na nějaké míření. Mark IV již byl pouhých sto padesát metrů od nich. Zběsile zatáhl za odpalovací páku.

Obrovitá zbraň s mohutným řevem ožila. Do tváří je udeřila vlna horkého vzduchu. Vnitřek věže zaplavil žlutý kouř. Štiplavý kouř naplnil zemanovy plíce a on se rozkašlal a odpotácel se k nejbližší střílně. Kde byl ještě před chvílí tank, zela nyní jen díra kouřící hnědé země a za ní husté mraky bílého kouře rychle se zvedajícího od země.

„Dostali jsme ho?“ ptal se vzrušeně Snotty a jeho strach vystřídalo vzrušení z boje.

Zeman si znaveně protíral zarudlé oči. „Nevím to jistě, příteli, ale vypadá to tak... V pořádku?“ promluvil opět pevným hlasem. „Menzies a Curtis, nespust'te oči z toho místa. Nechci, aby se tudy na nás vyvalil další z těch sráčů. Protože jak se jednou dostanou moc blízko, vezmou nás zkrátka. S těmi jejich děly nás roztrhají na cucky a my s tím prd naděláme. Takže mějte oči na stopkách.“

„A kurva,“ zaklel Matz. Jeho hlas zněl přiškrceně a jakoby z velké dálky. „Tohle už mi do prdele nikdy nedělej, Schulze, nebo ti ten kousek plechu, co nosíš na krku, nacpu do řiti – a na placato.“

Hrubě tam nacpal další rychlost a tank poskočil po nerovné zemi, jako by měl v patách samotného d'ábla.

Schulze si poklepal na ucho. Výbuch velkého granátu, který otrásl tankem, jako by to byla dětská hračka, ho ohlušil a on sotva rozuměl, co mu Matz říká. Střelec sedící vedle něj, jenž při výbuchu zapomněl

otevřít ústa, teď krvácel z nosu i z uší.

Schulze opatrně vystrčil hlavu z věže a pokusil se v bílém kouři, který se válel všude kolem nich jako mlha v jeho rodném Hamburku, určit jejich pozici.

„No tak,“ naléhal Matz přes rádio.

„Neruš, ty opičí hovno. Drž nohu pěkně dole na plynovém pedálu a dopřej mu všechnu šťávu, kterou to má.“

„Podívejte se ven, pane!“ vykřikl zděšeně mladý voják.

„Co? Och bože, jedeme ven z kouře!“

Z moře přišel poryv větru a odvál mlhu po jejich pravici. Rychlostí třicet kilometrů za hodinu mířili na čisté otevřené prostranství. „Matzi, bacha!“

Ale malý jednonohý řidič si již všiml nebezpečí.

Okamžitě škulb levou řídicí pákou, aby otočil tank, ale bylo již pozdě.

Vyjeli z kouře a v srpnovém slunci, jež náhle zaplavilo vrchol útesu, se stal jejich obrys jasně zřetelným.

„*Mam mia*“ kvílel Schulze, když se velká hlaveň začala otáčet směrem k nim. „Jdeme si čichnout ke kyticím zespoda!“

„Ve jménu teplého Ježíše, otočte tu svini, dělejte!“

řval zeman hystericky, když se Curtis a Menzies lopotili s dělem. „Vy ostatní, nestůjte tam jako přebytný svíce v klášteře a pomozte jim!“

Curtis si znovu sedl na sedadlo pro střelce a tlačení nechal na ostatních.

Menzies uvolnil jednu ruku a natáhl se po páce závěru. „Můžeš, Jocku,“ zvolal, když se hlaveň spustila do své nejnižší polohy.

Curtis vmáčkl oko do hledí s gumovým lemem.

Do zorného pole mu skočil Mark IV a nitkový kříž zaměřovače ho dělil přesně uprostřed. „Střílím,“

vykřikl a popadl odpalovací páku. Za okamžik se

Mark IV dostane do mrtvého úhlu.

„Pal, probůh!“ ječel vztekle zeman. „Pal!“

Curtis škulb pákou. Velké dělo znovu zahřmělo.

Zeman instinktivně zavřel oči. Když je za zlomek sekundy opět otevřel, uviděl tmavý záblesk granátu letícího přímo do moře přes kovovou zád Marku IV

chvátajícího do mrtvého úhlu.

Když tank zastavil nějakých padesát metrů od ztichlé dělové věže, Schulze se osobně chopil pětasedmdesátky. „Ted’ sleduj, zelenáči,“ poučoval mladíka a pohodlně se usadil na místě střelce, „přišla řada na opravdového experta. Při takovéhle práci si musíš s dělem počínat jako s pannou – i když ani o tom toho asi moc nevíš. Zlehka, jemně, snažit se jí neublížit, ale musíš na to jít mazaně, abys ji položil a ona ti otevřela svou nebeskou bránu – a přesně takhle půjdeme na támhle tu bandu, aby kvůli nám rozhodili nohy.“ Zamilovaně se mazlil s dělem. „Proboha, Schulzi,“ naříkal zespodu Matz. „Jestli budeš takhle mluvit dál, nikdy z tohohle krcálku nevylezu – zůstanu tu zašpérovanej. Co má tohle být – válka, nebo zasraný posezení v bordelu u Rosi-Rosi?“ Schulze otočil věží, dokud dlouhá 75mm hlaveň nemířila přímo na nejbližší průzor bunkru. Velkou rukou pevně uchopil odpalovací páku. Zhluboka se nadechl a zvolal jedinou anglickou větu, kterou znal: „Je dlouhá cesta do Tipperary! Tak ať vám pěkně ubíhá!“

První granát Curtise oslepil. Zavrával zpět od pozorovacího průzoru a obličej měl samou krvácející ránu, jako by ho někdo přejel drátěným kartáčem.

„Je mi líto, pane,“ řekl omluvně, „ale myslím, že jsem to schytl do očí. Nevidím.“ Pak, když věž dostala další zásah a tmavá, divoce se otřásající místnost se naplnila dusivým betonovým prachem, opatrně se posadil do kouta a zdvořile, ovšem neústupně odmítl, aby se ho kdokoli dotkl.

Menzies, jeho parťák, se opřel o zeď vedle něj a začal se tiše modlit. Příšerné bušení pokračovalo. Snottyho po chvíli přepadlo šílenství. Zpočátku byl anglicky rezervovaný, uzavřený do sebe a jako malý chlapec si ukryl hlavu do dlaní. Tiše naříkal. Ale jak na ně dopadaly další a další rány z bezprostřední blízkosti, začal křičet.

Zeman mu dal facku, ale jeho nervy drásající křik neustal. Pak si Snotty začal hryzat jazyk, oči se mu obrátily v sloup a sliny, tekoucí mu z úst po prachem pokryté bradě, byly růžové od krve.

„Držte ho!“ poručil zeman.

Dva commandos chytily chlapce za paže. Velitel vytáhl svoji *skean dhu*, zapáčil, aby dostal od sebe jeho čelisti, a vsunul mezi ně malé ostří, aby

si hoch neukousl jazyk. Zabrало to. Mladíkovy zuby se dřely o ocel, jeho tělo sebou stále křečovitě škubalo, ale jeho křik slábl, až se změnil v tiché kňučení. Po tvářích se mu řinuly obrovské slzy. Zeman vzal jeho hlavu do náručí a tiše mu něco říkal, dokud hoch nezavřel oči a nezemřel.

„Ti dlouhozubí sráči se snad nevzdají,“ křičel Matz zdola. „Už mám hlavu jako zvon. A podívej na tu ruinu, vypadá, jako by se v ní někdo hrabal rypadlem.“

Schulze přikývl. Zničil již všechny střílny na jeho straně a betonové zdi dělostřelecké věže tak rozryly granáty, že zbylo jen málo stop po jejich původním vzhledu. „Musejí mít zatraceně tvrdý hlavy, že snesou takovýhle zacházení,“ souhlasil a otřel si odkapávající pot z obočí. Tvář měl ožehlou srpnovým sluncem a nesnesitelným vedrem uvnitř tanku. Vrhл rychlý pohled na první rotu ležící ve vyprahlé trávě. Čekali, až se Angličané uvnitř věže vzdají. „A velitel s těmi zelenáči nechce riskovat přímý útok. Je to holt na nás.“

„Špinavou práci musí vždycky udělat starý mazáci.“

Schulze s povzdechem naskládal další granáty do zásobníku a znovu se posadil za doruda rozžhavené dělo. „Dávej pozor, ty rybízovej sráči, měl by sis vzít další aspirin, aby tě nebolela hlava. Začínáme další kolo!“ Zatáhl za páku a zbraň znovu vražedně zařvala.

„Dobrý bože a všichni jeho zasraný svatý,“ zaklel

Matz a rukama si pevně držel krvácející uši. „Jak dlouho ještě tohle bude trvat?“

Zeman z Abernockie a Dearthu si kladl tutéž otázku, sotva opět spustila děsivá kanonáda. Rozhlédl se po vibrujícím, prachem naplněném šeru věže a viděl, že jeho muži jsou na konci sil. Všichni byli ponořeni do podivné letargie, oči jim divoce plály, což byla jediná známka obrovského napětí, jež v nich stoupalo, a prachem pokryté tváře jim nervózně cukaly. V přestávkách mezi dopady jednotlivých granátů rušilo ticho věže jen Menziesovo tiché mumlání, který neustále dokola opakoval

„Hospodin je můj pastýř...“

Pomalů se opřel o otřásající se zeď a hlasem, který sám nepoznával, řekl: „Chlapi, já... myslím... že toho máme.

Zdálo se to jako věčnost, než jeho muži zareagovali. Pak pomalu otočili pohledy směrem k němu a civěli na něj v němém očekávání.

„Chlapi, vzdáme se?“ Znovu mu to připadalo jako roky, než se dočkal odezvy. Pak jeden po druhém pomalu zavrtěli hlavou.

Povzbudivě se pousmál. „Díky, chlapi,“ zachroptěl. Pak pozvedl hlas.

„Na nohy! Vstávat, vy bando březích tučňáků, vyndejte ty vaše prsty ze zobáků a pohyb! Tak to má být! Ty svinský frickové nás živý nedostanou – jsme Sedmý komando, na to myslíte!“ Hlas mu kovově ztvrdl. „Žádný hejno pitomců drtících podpatky beton v kasárnách. Tak pohyb, a ať trochu vypadáte. Murdocku, zapněte si pořádně tu blůzu... Gilchriste, kolikrát vám mám říkat, vy povaleči, že blůzu máte mít zastrčenou za opaskem.

Koukejte to honem rychle napravit, než jednu schytáte, a ani nebudete vědět, odkud přiletěla!“

Prsty ztuhlými, až jim připadaly jako vepřové klobásy, si přeživší muži upravili uniformy – oprášili si kalhoty, zapnuli blůzy a nasadili čepice. Jako by si představili, že uslyší hrůzu nahánějící hlas

Black Jacka, staršího seržanta pluku commandos, nyní již mrtvého a plujícího tváří dolů Kanálem, jak duní: „Připravte se na přehlídku!“ A oni by zůstali ztuhlí, s nohama rozkročenýma a rukama napnutýma za zády, připraveni vykročit na jeho další povel:

„Sedmé komando – pochodem vchod!“

Ale poslední rozkaz, který obdrží, nebyl připravit se na přehlídku, nýbrž na smrt. Zemanovy rty byly proti jeho zaprášené tváři až příliš rudé, když zavrčel: „No tak, na co čekáte – nasad'te bodáky!“

Nastalo horečnaté šmátrání. Zeman se otočil a elegantně zamířil tmavou chodbou plnou trosek ke dveřím. Popadl ocelovou závoru a v hlavě mu zněly teskné tóny dud. Muži se shlukli kolem něj a jejich bodáky se v tlumeném světle leskly.

„Ted'!“ zvolal zeman a svou *skean dhu* pozvedl vysoko do vzduchu.

„Do prdele!“ vydechl zděšeně Schulze, když vyklopýtali do jasného slunce, oslepeni náhlým světlem, ale s připravenými bodáky, pod velením zakrslého důstojníka ve směšné sukni, která vlála okolo jeho kostnatých nohou. Mladý tankista pozvedl svůj schmeisser. Schulze jím rychle namířil do strany.

„Vyser se na to,“ obořil se na něj vztekle.

„Nestřílejte!“ volal von Dodenburg ze vzdálenosti padesáti metrů, když i jeho muži pozvedli zbraně.

„Nestřílejte, povídám!“ V očích se mu zračil respekt před těmi příšernými strašidly, kteří kdysi byli lidmi, belhajícími se směrem k nim.

Ale Metzger, vědom si toho, že dokud má ještě čas, musí něčím přispět do bitvy u Dieppe, aby si u pluku SS Wotan udržel pozici vyššího poddůstojníka, takovéto rozkazy neposlouchal. Stál na zádi nákladáku, který ho přivezl na místo bitvy, a plně si vědom, že o něm Sup, který dorazil se zbytkem pluku, ví, stiskl spoušť svého schmeisseru. Na takovou vzdálenost nemohl minout.

„Přestaňte střílet, Metzgere!“ řval von Dodenburg. „Pro boha živého...“ Slova mu odezněla na rtech, protože už bylo pozdě. Všichni Angličané se svíjeli ve smrtelných křečích na zemi, až na osamělou postavu v kiltu, která dovrávala ještě pár kroků, než dostala do břicha další Řezníkovu dávku.

Tenké nohy pod dlouhým kiltem se podlomily a postava padla k zemi. Zeman z Abernockie a Dearthu, známý také jako Lišák Fergus, padl mrtev k zemi.

Když pak von Dodenburg jeho tělo otočil, překvapilo ho, že se mrtvý Angličan usmívá.

Bylo pět hodin. Přesně o čtyřicet minut později polní maršál Gerd von Rundstedt telefonoval na vůdcovo Vrchní velitelství. Jeho zpráva byla stručná a drsná: „*Mein Fuhrer, na kontinentě nejsou žádní ozbrojení Angličané.*“

KAPITOLA 15

Zapadající slunce se počalo nořit do moře. Po zemi se plazily temné stíny, aby konečně zahalily onu příšernou pláž. Ale ještě několik minut se ta scenerie smrti a zkázy koupala v purpurovém světle posledních paprsků.

Polní maršál von Rundstedt a důstojníci jeho štábu, stojící na rozbitém, bitvou podepsaném nábreží, to sledovali v hlubokém tichu přerušovaném pouze nářkem posledních raněných Kanadánů.

I ostřílení profesionální vojáci, jakými byli – mnoho z nich veteráni

jatek ze západní fronty v 1. světové válce – cítili děs nad rozsahem tohoto masakru.

Neúprosné palbě obránců neuniklo nic, ani muži, ani stroje. Všude leželi mrtví Britové s tvářemi zabořenými do teplého písku, mezi zničenými tanky a vyloďovacími čluny – celá pláž, kam až oko dohlédlo, byla posetá těly oděnými v khaki. A všude bylo tak strašidelné ticho. Nepohnulo se nic až na mouchy pilně bzučící nad mrtvolami a pateticky zvadlými šípkovými růžemi, které si někteří z Kanadánů strčili za helmu, když teprve před několika krátkými hodinami tak statečně pochodovali ke svým lodím.

Polní maršál von Rundstedt odtrhl pohled od bezútěšné krajiny a velmi starým a unaveným hlasem řekl: „Pánové, nemůžeme považovat Dieppe za izolovaný nájezd. Na to do něj bylo vrženo příliš mnoho mužů a materiálu.“ Svou maršálskou holí, kterou mu daroval osobně Hitler, ukázal na jeden rozbitý tank Churchill. „Nikdo neobětuje dvacet nebo třicet nejmodernějších tanků na pouhý nájezd.“

Důstojníci souhlasně zamručeli. „Na tom nesejde. V oficiálních vyjádřeních nyní musíme zdůrazňovat, že nepřítel věřil, že zde v Dieppe mohl vybudovat předmostí a pak využívat zařízení místního přístavu pro přísun dalších sil. Měli bychom to nazývat neúspěšným pokusem o otevření druhé fronty. Rozumíte, pánové?“

„Rozumíme, Excellence.“

Na několik okamžiků se starý polní maršál odmlčel a nechal se unášet vlastními myšlenkami. Jeho vodnatý pohled padl na malou skupinku vojáků, které zkosila dávka při instalaci kulometu. Jeden z nich byl stále zády opřen o písek a hleděl podél hlavně výmluvným, náruživým pohledem plným oddanosti k povinnosti, dokonce i po smrti, a po jeho skelných očích se mu procházely mouchy. Vedle něj ležel nabíječ se zahnutým zásobníkem sevřeným v dlani a rty měl staženy do krutého úsměvu, který jeho mrtvé tváři dodával jakoby vítězného pohledu.

„Byla to zpackaná operace,“ zašeptal suše pro sebe. „Jeden by řekl, že od začátku chtěli, aby se nezdařila.“ Otrásl se.

„Děje se něco, Excellence?“ ptal se pozorně jeho pobočník.

„Ne, Heinz, nic.“ Lehce se usmál a oči mu skoro zmizely pod vráskami. „Něco mě polechtalo.“

Ale řeknu vám jedno, pánové,“ pozvedl svůj tenký hlas, aby ho všichni slyšeli. „Příště už to takhle blbě neudělají. A oni přijdou, to mi věřte!“

Vrhl poslední pohled na klidné moře, ponořené do krvavé červeně zapadajícího slunce, a beze slova se otočil k odchodu. Jeho štábní důstojníci, náhle skleslí a v obavách, se naskládali za ním do čekajícího horchu.

„Tak, všude čisto,“ šeptal Schulze, když štábní auto se svým letitým cestujícím odjelo a pláž byla ponechána mrtvým. „Je pryč, Matzi.“ Matz, s tváří stále zalitou potem a špínou z bitvy, se odbelhal ze stínu ke svému příteli. „Kdo to byl?“

„Myslím, že Rundstedt.“

„Má obličej, jako kdyby stál čtyřicet dní na dešti.

Řekl bys, že bude šťastný. Přece jen si může zapsat další vítězství. Zase další kousek, aby se jednoho dne dostal do učebnic dějepisu.“

Schulze pokrčil rameny. „Ty tomu říkáš vítězství?“ Máchl velkou tlapou po zničeném okolí a voskových tvářích mrtvých.

Matz pomalu kývl. I on byl zděšen při pohledu na tisíce mrtvých Kanadánů, ležících ztuhle, tiše a opuštěně na pláži. „No tak, Schulze,“ řekl přiškrčeně, „pojďme na to, ksakru!“

Tiše se kradli po té úděsné písčíně, Matz o krok za Schulzem.

Prohledávali každé vozidlo výsadkových sil v naději, že najdou, co hledají.

„Kde je zsranej Skot, tam je i zasraná skotská whisky,“ poučoval Schulze Matze, když Řezník složil toho zakrslého tomíka v sukni a jim došlo, že to byl Skot. „A na synkovi paní Schulzeovů už je, aby ji našel.“ Nyní však strašidelný pohled tisíců padlých mužů způsobil, že svého rozhodnutí litoval. Jenže slíbil von Dodenburgovi, že sklíčení, vyčerpaní muži z první rotý dostanou dnes večer svou whisky, „než se kořist dostane do pazourů těm zlodějským parchantům z týlu – kuchařům, felčarům, zakopávačům hoven a lovcům lebek“.

Proto zatímco jejich Mark IV rachotil vedle nich po nábřeží, aby odvezl kořist čekajícím mladíkům první rotý, beze slova a sklíčeně procesávali pláž a snažili se vyhnout pohledům nevidících očí, jakoby plných výčitek, že je takto vyrušují.

Nakonec našli, co hledali – obojživelný džíp, nesoucí zelenobíle označení Podpurných sborů, se zlomenou nápravou a řidičem, jehož zkrvavená hlava ležela ve střepích z rozbitého předního skla, ale s netknutými dřevěnými bednami vzadu.

„Šavli,“ sykl Schulze stručně.

Matz mu podal svou dýku.

Schulze beze slova vsunul čepel pod dřevěné víko a zapáčil. To povolilo a odhalilo vyrovnané lahve obalené slámou.

„Whisky,“ pronesl suše Matz.

Schulze přikývl, vsunul si palec a ukazovák do úst a pronikavě zahvízdal. Byl to signál, po němž měl mladý řidič zastavit tank. S jednoduchou elegancí člověka, který strávil mládí přehazováním pytlů cementu v hamburských docích, popadl bednu a strčil ji Matzovi do připravené náruče.

Matz vyrazil směrem k čekajícímu Marku IV.

Schulze z dálky zaslechl pravidelný dupot těžkých bot. Hlídka vojenské policie, říkal si, a hodil si po dvou bednách na každé rameno. Dohnal Matze právě ve chvíli, kdy se šplhal na zeď nábřeží k tanku čekajícímu v prodávajících se stínech.

„Tumáš,“ zavrčel a zvedl své čtyři bedny ke kapotě tanku. „Strč to tam. Jdou sem lovci lebek.“

Mladík dychtivýma rukama nastrkal bedny do věže. „A co tamta?“ ukázal na bednu, stále spočívající na Matzově rameni.

Schulze zavrtěl hlavou. „Tu si necháme pro sebe.

A teď zmiz, než tě sbalí za rabování. A řekni veliteli, že nám právě dal dva dni volna za poskytnuté služby.“

Chlapec už otvíral ústa k protestu. Pak si to rozmyslel. Rychle zmizel ve věži a tank odrachotil do houstnoucej temnoty.

Matz, s bednou whisky stále v rukou, počkal, až utichne hluk motoru, načež se zeptal: „K čemu to bylo dobrý, Schulze?“

Schulze mu vzal bednu a posadil si ji na rameno.

„Dobře poslouvej, ty záprdku, vysvětlím ti to jednoduše. Tahle whisky – to je celé jmění, ne?“

Matz přikývl.

„Takže co s tím hošík paní Schulzeový udělá?“

„Střelí ji na černém trhu,“ odpověděl Matz. „To je mi jasný, ty troubo. Ale co chceš dělat s těma papírkama, co za ni dostaneš?“

„Spojíme se s odbojem,“ prohlásil Schulze a volnou rukou si přešel po zašpiněném rozkroku.

Matzovy prostopášné oči zablýskly poprvé od doby, kdy spatřily tu příšernou pláž. „Myslíš Rosi – Rosi?“

„Co jinýho, ty ptačí mozečku? S tím, co dostaneme za tuhle ohnivou

vodu, si na příštích čtyřicet osm hodin můžeme pronajmout to hnízdo celý. Jen ty a já, Matzi.“

„Svatá prostato!“ vydechl Matz.

Schulzeho tvář na okamžik ztvrdla, ale jen na okamžik. „Víš, jak se to říká, Matzi,“ pronesl vážně a vrhl poslední pohled na mrtvé mizící v černém závoji noci. „Válka je peklo, ale mír...“

„Tě zabije!“ zvolal Matz. Když se hlídka nechápavě vynořila zpoza rohu, pádili již ulicí směrem k bordelu a smáli se jako šílení.